

CHƠN KINH

Lương Sĩ Hằng – Vĩ Kiên

VÔ VI

PUBLISHED BY
VÔ VI

Copyright © 1997, 2010
by Lương Sĩ Hằng – Vĩ Kiên & VÔ VI

website: <http://www.voviphatphap.org>

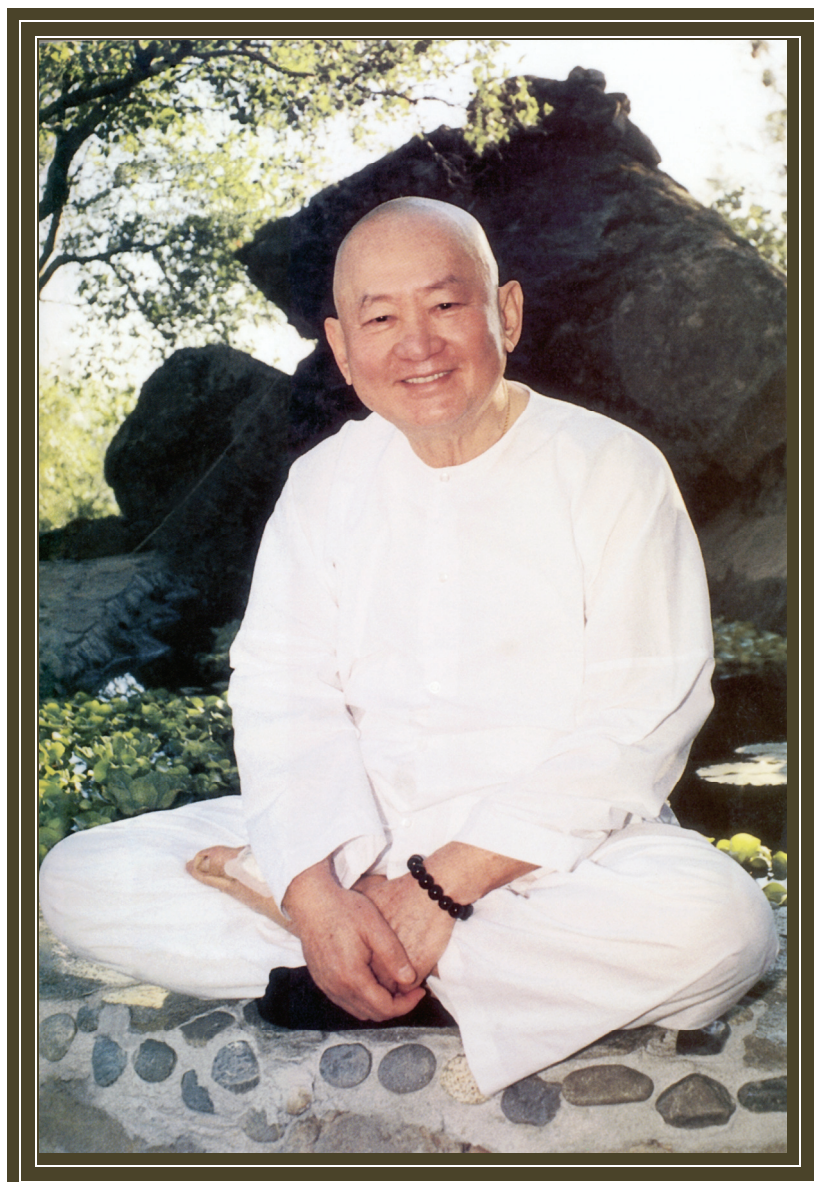
All Rights Reserved
Printed in the United States of America
July 2010

Unicode version
First Edition, Set in San Jose, California

ISBN 978-1-933667-13-3

Mục Lục

TIỂU SỬ.....	V
CHƯƠNG MỘT.....	1
CHƯƠNG HAI.....	45
CHƯƠNG BA.....	75
CHƯƠNG BỐN.....	105
CHƯƠNG NĂM.....	137
CHƯƠNG SÁU.....	167
CHƯƠNG BẢY.....	197
CHƯƠNG TÁM.....	227
CHƯƠNG CHÍN.....	257
CHƯƠNG MƯỜI.....	287
CHƯƠNG MƯỜI MỘT.....	317
CHƯƠNG MƯỜI HAI.....	347
CHƯƠNG ĐẶC BIỆT : “TÔI LÀ AI ?”	389

Thiền Sư Lương Sĩ Hằng – Vĩ Kiên (1923 – 2009)

TIỂU SỬ

Thiền Sư Lương Sĩ Hằng – Vĩ Kiên (1923-2009)

Thiền sư Lương Sĩ Hằng sinh ngày 13 tháng 11 năm 1923 (*tức ngày 6 tháng 10 năm Quý Hợi*) tại Quy Nhơn, thuộc tỉnh Bình Định, Việt Nam trong một gia đình đông con gồm 4 trai 4 gái. Phụ thân là Lương Thâm và mẹ là Lâm Thị. Ông là người Việt gốc Hoa, đã từng giữ chức vụ phụ tá giám đốc đặc trách thị trường cho công ty hóa học Getz Brothers & Co. (*Hoa Kỳ*) trước năm 1975. Ông có vợ và 2 con gái nuôi. Ông còn nghiên cứu thêm khoa châm cứu và chữa được nhiều người.

Khi còn trẻ, thiền sư bị đau tim và đau thận nên hay có ý chán đời. Sau có cơ duyên gặp được tổ sư Đỗ Thuần Hậu, ông xin thụ giáo tu hành theo Pháp lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp. Nhờ cương quyết tu hành nên trong ba tháng đầu công phu thiền sư đã thấy nhiều ấn chứng phi thường về sức khỏe và tinh thần. Tổ sư Đỗ Thuần Hậu liêu đạo ngày 13-11-1967 (*nhằm ngày 12 tháng 10 năm*

Đinh Mùi) đã truyền dạy lại cho thiền sư Lương Sĩ Hằng để tiếp nối công việc truyền bá đạo pháp.

Thiền sư Lương Sĩ Hằng đã bị cầm tù trong 13 tháng tại Việt Nam vì bị tình nghi làm do thám cho chánh phủ Hoa Kỳ trong thời gian trước 1975. Trong thời gian bị cầm tù, thiền sư đã chăm cứu chữa bệnh và dạy cho những người trong tù phương pháp tu thiền để đạt được sự thanh tịnh và sự thiện lành. Với sứ mạng hoàng pháp, thiền sư đã rời Việt Nam năm 1978 đến trại tị nạn Fabella, Phi Luật Tân. Thiền sư đã mang công sức chữa bệnh cho đồng bào tại trại tị nạn và các viên chức người Phi. Nếu có ai phát tâm thì ông lại đem giúp cho các trại tị nạn Bataan, Palawan và Fabella. Thiền sư còn dành nhiều thì giờ giảng pháp thiền cho đồng bào trong các trại tị nạn.

Năm 1979, thiền sư định cư tại Montréal, Canada và hàng năm theo lời mời của các bạn đạo, thiền sư đã đi thuyết giảng tại khắp các quốc gia trên các lục địa Âu, Á, Phi, Úc, và Mỹ. Tuy tuổi đã cao, nhưng thiền sư cũng không quản ngại nhọc nhằn tiếp tục truyền pháp đến khắp nơi mà đồng bào Việt Nam cần đến hầu giúp họ tìm lấy con đường giải thoát cho chính họ. Thiền sư liêu đạo ngày 23-09-2009 (*nhằm ngày 05 tháng 08 năm Kỷ Sửu*) thọ 86 tuổi (*87 tuổi ta*).

Qua 50 năm hoàng pháp trong nước và tại hải ngoại, thiền sư đã chủ tọa 28 Đại Hội Vô Vi Quốc Tế (1982 - 2009) và dưới sự hướng dẫn của thiền sư, Vô Vi Multimedia Communication (VMC) đã thực hiện được 13 buổi Đại Nhạc Hội Thiền Ca (1995 - 2007). Thiền ca Vô Vi là sự hòa hợp tuyệt vời giữa thơ thiền và nguồn âm nhạc phong phú Việt đang chuyển dần qua nhạc tâm linh dưới mọi lãnh vực từ tân nhạc, cổ nhạc đến nhạc dân tộc và được mệnh danh là Nhạc Tâm Linh Thế Kỷ 21.

Những áng thơ thanh nhẹ, siêu thoát của thiền sư Lương Sĩ Hằng – Vĩ Kiên đã rung cảm và tạo nguồn sáng tác cho nhiều nhạc sĩ tài danh: Hoàng Thi Thơ, Phạm Duy, Trầm Tử Thiêng, Trần Trịnh, Nhật Ngân, Duy Khánh, Chí Tâm, Châu Phố, Phạm Vinh, Phạm Đức Thành.

Các bài giảng của thiền sư để lại rất nhiều đã được thu vào cassette, CD, video, DVD và cũng đã được Hội Ái Hữu Vô Vi in ra thành sách. Các tác phẩm của thiền sư để lại là Chơn Kinh, Nguyên Lý Tận Độ, Phụ Ái Mẫu Ái, Bé Tám Bàn Bạc Cùng Các Bạn Khắp Năm Châu, Thực Hành Tự Cứu (*Phép Hành Thiền Đời Đạo Song Tu*), Thiện Ý, Thư Từ Lai Vãng.

Thiền sư còn minh giải thêm trong các sách sau:

- Kinh A Di Đà của Đỗ Thuần Hậu.
- Địa Ngục Du Kí, Thiên Đường Du Kí của Đào Mộng Nam.

CHƯƠNG MỘT

Thân vừa thức giác trí không mê
Khổ cảnh trần gian lại bối bē
Đại nguyện không thành sanh loạn động
Tự mình thức giác chẳng còn mê

“Thân vừa thức giác trí không mê”:

Chúng ta tu cơ tạng quân bình, có xác có tâm có
điển tức là quân bình, không còn mê nữa, cái trí
chúng ta không có mê.

“Khổ cảnh trần gian lại bối bē”:

Cảnh thế gian là cảnh khổ, tạo cho chúng ta cơ hội
tranh chấp bối bē mà không hay.

“Đại nguyện không thành sanh loạn động”:

Lúc chúng ta giáng lâm xuống thế gian muốn cứu
đời, muốn giúp người, thì sẵn trong tâm của người
nào sơ sanh cũng có tình thương quý báu, nhưng mà
đại nguyện đó không thành, hướng ngoại, bị lôi cuốn
sanh loạn động, con người nó động loạn.

“Tự mình thức giác chẳng còn mê”:

Qua cái giai đoạn đó mới thức giác không còn mê
nữa. Tôi đến đây để làm gì? Để học nhin nhục và

tiến hóa chứ không phải đến đây để tranh chấp chuyện đời thì lúc đó chúng ta không còn mê nữa. Đến đây để học hỏi, để tiến hóa, phần hồn phải trở về thanh tịnh mới được cứu rồi lấy chính mình. Nếu vắng thanh tịnh là tự hại mình mà thôi.

Tại sao làm người phải tu? Tu là đường lối phát triển đi lên và dứt khoát tình đời đen bạc không có bị lôi cuốn nữa. Thực hành chất phác, mới là người tu. Khai triển trực giác của chính mình, mới là người tu. Tia sáng ngay trung tim chân mày sẽ phát sáng ra đó là đệ tam nhãn chúng ta có. Tiến lên một chút là tuệ giác mở, xa gần cũng như nhau. Chúng ta có đường lối minh triết phát triển tâm linh trong thực hành, không còn mê chấp ý lại nữa thì con người mới thật sự cống hiến và ảnh hưởng cho quần sanh tốt đẹp để cùng chung tiến hóa, có một cái xã hội văn minh tốt đẹp, thực hiện tình thương và đạo đức, không còn mê chấp nữa. Lòng tham tạo loạn cho chính mình. Chúng ta người tu cố gắng hiểu mình thì đâu còn tham. Không hiểu mình mới là tham. Muốn cái gì tốt, của Trời Phật cũng muốn. Chính chuyện của ông Phật cũng muốn đem vào óc, cũng muốn ăn cướp cái chuyện của ông Phật, còn chuyện của chính mình không khai triển thì đâm ra lợi dụng, xấu tánh, không tiến hóa được. Hiểu được chính mình càng ngày càng tu càng vui, thấy rõ ràng phần hồn đến đây học hỏi để trở về Thiên Quốc,

dũng mãnh hơn và dứt khoát hơn sẽ không bị trở lại mặt đất mà lãnh khổ như bây giờ. Dứt khoát tình tiền duyên nghiệp thì không còn mê loạn nữa.

Tu cho chính mình, sửa để tiến chứ không phải tu cho ai. Nhưng mà việc làm của chúng ta, hạnh đức đầy đủ là việc lớn. Khi mà chúng ta sửa được thì từ trường tốt có thể ảnh hưởng người khác cùng sửa như chúng ta và cùng hiểu như chúng ta, cùng hưởng như chúng ta, rất rõ rệt. Trong thực hành, không phải dùng lý luận sách vở mà chen đua phá hoại tâm thức của chính mình, không gỡ rối được. Chúng ta thấy rất nhiều sanh linh tại thế sống trong ỷ lại rồi ôm khổ ra đi, chỉ có khóc thương mà thôi.

Người tu hướng về Phật. Phật là một vị, một con người khổ tâm, khổ trí, cực đủ chuyện, xã hội cũng chê nữa, mới tìm chỗ thanh tịnh để tu mà thoát. Thậm chí, người đi xin ở ngoài đường thức giấc rồi cũng thành Phật, cũng trở về xứ Phật mà tiến hóa, chứ ở thế gian không tiến hóa nổi. Thế gian là tạm cảnh mà, có tối có sáng, trong cái có có, không không để học hỏi và tiến hóa, xây dựng tình người sẵn có trong nội tâm. Biết được tình người, biết được Trời Phật, biết được nguyên lý của sự sống còn của phần hồn mà tiến hóa. Con người liên hệ với Trời Đất mà không có tình, phần hồn không có liên hệ với Trời Đất là phần hồn ngu, không biết đường

về, dồn dập nhiều chuyện, bao vây bởi tình đời khổ cực, không giải thoát được. Những người buôn bán, nay một tiệm, mai một tiệm, bữa kia một tiệm, năm sáu tiệm làm sao ăn ngủ được? Nhiều chuyện quá không phải dễ ôm mà ôm chuyện tạm không hà, rốt cuộc về không! Nhiều người có một tiệm làm ăn cũng đủ rồi, sanh ra năm bảy tiệm lo không xuể, đâm ra khủng quẩn⁽¹⁾, ăn không ngon ngủ không yên rồi xác thác ra ma chớ có ích lợi gì đâu! Hiểu được nguyên lý đó, cái tiệm chánh là cái Tiểu Thiên Địa này, phần hồn là ông chủ mà chủ nhân ông mà không có biết sửa tiến và dẫn tiến vạn linh trong cơ tạng là thể xác càng ngày càng già nua, khổ cực và không có tiến hóa nổi. Bệnh lúc nào không hay.

Mà có bằng chứng rõ ràng, chính mình hại mình. Có bộ răng không chịu phục vụ tận tâm, ăn cơm cũng không nhai kỹ, nuốt trọn, nhiều thứ nó tạo ra a-xít⁽²⁾, độc tố hại thể xác không yên ổn, nay nhức chỗ này, mai nhức chỗ nọ là vì tâm không sáng suốt, đem sự ô trược vào thân quá nhiều, biến thành độc tố giầy xéo⁽³⁾ tâm thân, chặm tiến ở chỗ đó. Người thức giấc tu học thanh nhẹ, sống với rau cỏ ngũ cốc là đầy đủ rồi, người nó khoẻ mạnh không có bị bệnh hoạn bất thường và sống trong nhẹ nhàng, tu trong thanh tịnh, vui hòa với các giới, tự dẹp bỏ mê chấp dị đoan, khai triển trực giác của chính mình tiến tới tốt đẹp và hòa bình, ảnh hưởng các giới ở tương lai.

Đó mới thật sự người tu.

Tu mà không biết điểm quang, không biết vũ trụ quang, giá trị ánh sáng đã đưa chúng ta đến đây và giúp chúng ta tiến hóa. Chúng ta lại phụ lòng thanh nhẹ của Trời Đất, đâm ra nuôi dưỡng sự hung hăng, nặng trịch của chính mình là đâm dục bê bối, tai hại cơ tạng và khối óc không yên ổn. Trai lớn cưới vợ, gái lớn lấy chồng, đòi cho được nhưng mà rốt cuộc giải quyết không được, đi tới chỗ ly tán, ly dị khổ tâm. Để cho nó thức tâm nhưng mà nó cũng khổ tâm, nó cũng không thức tâm. Dù cho hoàn cảnh thay đổi, nay lấy nhau, mai ly dị nhưng mà nó cũng chưa thức tâm, ôm lấy, lấy cái đó làm sự ấm áp của tâm thân nhưng mà cuối cùng chết đi đâu còn ôm được nữa, riu riu ra đi trong sự lạnh lẽo vô cùng, vì tham dục của chính mình mới tạo ra cái cảnh hỗn độn như vậy. Nếu chúng ta dứt khoát thấy tham dục không phải sự cần thiết thì tâm thân sẽ được thường lạc, vui khỏe, không còn bận rộn trong chuyện không cần thiết nữa.

Người tu thanh tịnh, óc sáng tâm minh, vui hòa với các giới, làm việc chân chính thay vì vớ vẩn. Thậm chí, những người xứ này đi học xứ kia nhưng mà kỳ thật cái xứ của chúng ta là Thiên Quốc, ta không học. Học cái xứ thanh nhẹ để tiến hóa trở về đó tránh nạn tai, không chịu. Phải làm liên tục trong

một kiếp người mới có kết quả chớ không phải là tu một ngày là kết quả đâu! Bất cứ đạo nào ở thế gian cũng phải hết một kiếp người. Nhiều người còn chưa tiến hóa nổi vì bận rộn trong tham dục, đành bỏ phế lãnh vực thanh tịnh của chính mình làm sao tiến hóa được?

Chỉ có Trời Đất mới thực sự xây dựng cho quần sanh, mà quần sanh tu không hướng về Trời Phật mà tu, thì làm sao có cơ hội tiến hóa và giải thoát được? Hiểu được rõ ràng như vậy, mới có dũng chí liên tục tu hành, triền miên thức giác, tâm an trí mở, không có gì khó khăn ở đời này. Trí không minh, tâm không mở, thì cảm thấy khó khăn cho nên nhiều người ở thế gian đã bị hoàn cảnh giày xéo tới vô cùng thức tâm xin vào chùa tu, tự động lên núi để tu, khép mình tu. Nhận được một cái pháp, bất cứ cái pháp nào mà chịu tu rồi thì tự cảm thông nguyên lý của Trời Đất, an vui trong thực hành, dứt khoát tình tiền duyên nghiệp, thất tình lục dục nhân duyên không còn dính dấp nữa thì mới thật sự an nhiên tự tại trong giờ giấc tham thiền, cứu mình và ảnh hưởng những người kế tiếp ở tương lai.

Khổ! Khổ! Khổ! Mới bước vào biên giới của Phật pháp!

Còn mê vì bởi tâm chưa sạch
Mến tiếc tham lam tạo đủ điều
Khó khổ không hay tâm tạo động
Mê làm loạn thuyết chẳng còn siêu

“Còn mê vì bởi tâm chưa sạch”:

Con người sống không dứt khoát thì cái tâm nó còn mê, tâm nó chưa sạch, yếu ớt và không tự chủ được.

”Mến tiếc tham lam tạo đủ điều”:

Căn bản của con người: mến tiếc và tham lam bày ra đủ chuyện.

“Khó khổ không hay tâm tạo động”:

Cái chuyện khổ sẽ xảy ra nếu chúng ta còn mê tiền, mê tình, lường gạt lấy chính mình, tâm chưa sạch. "Khó khổ không hay", chuyện khổ nó sẽ đến với chính mình mà không biết. "Tâm tạo động", tới tuổi già rồi mới biết mình đã hại mình, chẳng có ai hại mình.

”Mê làm loạn thuyết chẳng còn siêu”:

“Mê làm”, tưởng làm đường đó là đường phát triển kết quả tốt đẹp cho chính mình và cho người khác,

vì mê lầm chớ không sáng suốt. “*Loạn thuyết chẳng còn siêu*”, nói bậy nói bạ, không biết giá trị siêu nhiên của chính mình là thanh tịnh cứu độ, mới là thật sự là cứu độ. Còn áp dụng lý thuyết này với lý thuyết kia, đường lối này đường lối kia đường lối nọ cũng là tự gặt trong cái mê lầm mà thôi!

Người đời sống trong ảo ảnh mê lầm suốt kiếp, không biết chính mình là ai. Cho nên, tham sống sợ chết. Sợ chết, nhưng mà phải chết. Lúc đó không biết làm cách gì để cứu mình. Cho nên, địa ngục đâu có mở cửa, đâm đầu xuống địa ngục rồi ngồi đó than khóc, ai giúp mình? Vì tội mình làm, thấy rõ ràng, phải chịu trong cái hoàn cảnh khổ cực đó. Lúc sanh tiền còn sống hại người này, hại người kia, mưu mô lường gạt người này, mưu mô lường gạt người kia, rốt cuộc là chỉ gặt mình mà thôi. Tương lai chết rồi phần hồn thiếu muôn bề không phát triển được. Cái gì cũng thiếu thốn, mất trật tự. Chính mình đã làm cho mình mất trật tự cho nên gây khổ suốt kiếp này tới kiếp kia, kiếp nọ. Cho nên, thú vật: con trâu, bò này kia phải làm nhiều kiếp như vậy mới chuộc được tội của chính mình. Xương da thịt đều cống hiến hoàn lại. Cũng như ở thế gian mình gạt người ta một xu thì tương lai phải trả đầy đủ. Cái luật nhân quả rất rõ rệt, không có thể che mắt người phạm được. Mánh lới đủ chuyện mà rốt cuộc là mình khổ mà thôi. Cho nên người đời

hiếu được điều này nên thức tâm lo tu sửa lấy chính mình. Bản thân bất ổn là tại mình hại mình, có một đường lối không sáng suốt đâm đầu thực thi vào cõi âm và không phát triển được. Đã tằm tối, lại càng tằm tối thêm. Hồn vía không phân minh được. Lục căn lục trần không giải tỏa phát triển được thì phải chấp nhận cái cảnh luân hồi ở kỳ tới và sự đau khổ ở kỳ này phải có.

Đau khổ nhất là nằm trên giường bệnh trong giờ phút lâm chung không biết giải quyết cách nào, không biết ăn năn cách nào để xin lại những cái lỗi mà mình đã phạm, làm không đúng, hại người, hại thân. Tu là chiều hướng phát triển về tâm linh mới tiến tới vô cùng, mới đem lại thanh nhẹ cho toàn thân và ảnh hưởng tất cả những người kế tiếp. Xe hơi đang chạy đó, nhờ cái gì? Nhờ điện, rồi phải nhờ nguyên khí của Trời Đất không? Xăng dầu phải nhờ nguyên khí của Trời Đất không? Thúc đẩy vật chất tiến tới mới kêu bằng xe hơi chuyển chạy được. Cái đó cũng là tạm độ tha tại trần trong giai đoạn sống còn, khổ cực. Người ta sản xuất được chiếc xe hơi, là biết bao nhiêu khối óc, không phải là một khối óc có thể hình thành được. Và liên tục như vậy mới xây dựng được chiếc xe cho chúng ta ngự, chúng ta còn chê khen đủ chuyện, xe tốt xe xấu, nhưng mà trật tự của chiếc xe chúng ta không hiểu do đâu mà hình thành? Do mọi người áp dụng khối óc trật tự mà

hình thành. Mà chính khối óc chúng ta không trật tự, thì sử dụng chiếc xe có trật tự thì óc chúng ta sai, cho nên lái xe bị đụng xe chết xuống địa ngục vẫn còn tội, không chạy tội được.

Mỗi mỗi tâm làm thân chịu, không ai giúp mình bằng mình tự giúp. Thậm chí tôi đi tu cũng ước mong được làm lệ thuộc, làm đệ tử cho người khác sai khiến. Mà chính mình là chủ nhân ông không biết sai khiến mình, làm văng mất sự sáng suốt của chính mình, đâm ra lệ thuộc, nhưng mà hoan hỉ chấp nhận. Phải người đời khờ khạo ngu si không? Tâm thân yếu ớt, thần kinh không phát triển, tưởng lầm là thật. Chúng ta có một cơ cấu vi diệu nhất của Trời Đất đã cho chúng ta, đi đứng ngồi nằm đều là tự động. Phải có một phương pháp khai triển khứ trước lưu thanh thì mới thấy rõ chính mình lúc đó mới dứt khoát bất cứ trường hợp nào xảy đến. Không phải tiền là duy nhất có thể xâm chiếm tư tưởng của chúng ta. Chính sự quân bình là quan trọng nhất trong tâm thức của mọi người. Đói mà thanh tịnh, đói mà chấp nhận, đói mà chịu nhịn nhục thì người đó sẽ không đói. Ở đời này có, nhiều người trước kia làm ăn khá, cống cao ngạo mạn, khi dễ người đời, nhưng mà rốt cuộc tới phiên mình làm ăn thất bại cũng ngồi trong một góc, một xó ăn năn sám hối. Thậm chí, nhiều người phải bỏ nhà bỏ cửa đi vô chùa tu, từ từ khôi phục lại sự tin yêu của Trời

Phật mới hiểu được chính mình, lúc đó, phước dần dần mới tái hồi. Nếu cương quyết tiếp tục, thì sẽ đạt kết quả tốt, còn lợi dụng một thời gian đó rồi tương lai cũng là điều hiu như xưa mà thôi, không tiến thân được!

Hồn vía bắt mình làm sao làm việc được? Bậc lãnh đạo ở một quốc gia mà không hiểu hạ tầng cơ sở! Thượng trung hạ phải hiểu, phải thông suốt hết, mới kêu là một vị lãnh đạo. Phần hồn phải hiểu thượng trung hạ của cơ thể, Tiểu Thiên Địa này cần sự thanh tịnh để xây dựng và tiến hóa cho kỳ tới. Mà nếu không biết làm sao làm được? Phải thanh tịnh mới làm được. Động loạn, mê lầm, tham lam, lường gạt, là những phần tử đó là chết, lúc xác chết rồi tệ hơn trùng đế ở tương lai! Nó không có cảnh nào hơn là cảnh gian lận và phá hoại. Nó sẽ hội nhập vô cảnh gian lận và phá hoại mà thôi. Không có tiến hóa nổi. Luật nhân quả đã quy định rõ ràng.

Cho nên người tu càng tu càng thấy mình sai, ăn năn sám hối tự sửa tự tiến mới là chánh giác. Bằng không chỉ là mê muội, con ma của tình đời mà thôi, không tiến được. Dù học cho bao nhiêu cũng vá víu chuyện ngoại cảnh nhưng chuyện nội thức không khai triển càng tăm tối thêm, càng khổ thêm, không giải quyết được chuyện của chính mình. Nhiều người gia đình bị tan nát, vì không hiểu lấy chính mình thì

gia đình đương nhiên phải bị tan nát.

Thanh tịnh mới hiểu được mình. Mà làm sao thanh tịnh được? Phải giải nó mới thanh tịnh, mà giữ là không bao giờ thanh tịnh. Người đời thấy tiền là quan trọng, giữ tiền, kiếm tiền, giành tiền, ăn cướp tiền của thiên hạ, người đó là động nhất, không có giác ngủ ngon, khổ suốt kiếp mà không phát triển về tâm linh được, rất rõ ràng. Cho nên người tu Vô Vi, dứt khoát, không lâm vào trận tình tiền duyên nghiệp nữa. Thức tâm trở về với sự thanh tịnh mới tiến tới chơn giác được. Rõ mình, rõ họ mới ảnh hưởng cho nhau trong chu trình tiến hóa, mới đem lại sự an lạc cho quần sanh ở tương lai. Sửa mình là mục đích tốt nhất, vừa cứu mình và ảnh hưởng thế gian. Đời đạo song tu, cứ vậy mà hành, không có sai lầm thì không có bị nghiệp quả giày xéo trong nội tâm trước giờ lâm chung. Chịu tu sửa mới thật là tu, mà tu không sửa thì không có bao giờ tu được. Tu là phải sửa, sửa để chi? Sửa để tiến, cũng như căn nhà chúng ta mà không có cửa sổ là căn nhà đó bức bối lắm, phải nhờ thoáng khí. Mà chúng ta không mở thì thoáng khí làm sao vô nhà? Mà chúng ta không tự tu, làm sao sửa chữa luồng điện quân bình để nhận được thanh quang của càn khôn vũ trụ mà tiến hóa?

Sự thật là sự thật. Không thể gian trá, không đặt

hình ảnh để che dấu sự thật được. Kiếp trước chúng ta làm sai, kiếp này chúng ta phải chịu tội, chấp nhận học hỏi để tiến hóa thì nhiên hậu mới buông bỏ được tình đời đen bạc và sống trong cái thanh cảnh bất diệt Thiên Giới rõ ràng. Tu là phải vui, tu mà buồn bực là đâu có tu được. Sửa mình mà còn buồn bực là không phải người tu. Tu chịu sửa mình là không ghét ai, không giận ai, không hờn ai. Cái sân si là tai hại nhất. Biết bao nhiêu đang ở địa ngục cũng vì bản chất sân si.

Chơn điều rõ rệt tự tâm siêu
Giải tỏa phiền ưu sửa được nhiều
Thức giác tâm thành tâm quý đạo
Bình tâm thanh tịnh thật là siêu

“Chơn điều rõ rệt tự tâm siêu”:

Những điều gì chân lý là sự thật, đều rõ rệt. Mình hiểu rõ rệt thì cái tâm mình nó siêu giác nhẹ nhàng.

“Giải tỏa phiền ưu sửa được nhiều”:

Mình giải tỏa những sự phiền muộn lo âu của thế gian thì sửa được nhiều rồi.

“Thức giác tâm thành tâm quý đạo”:

Lúc đó chúng ta thức giác, làm gì cũng thành tâm phục vụ, tâm quý đạo. Đạo là quân bình, đạo vốn không, thanh nhẹ.

“Bình tâm thanh tịnh thật là siêu”:

Lúc đó là mỗi mỗi trong cơ tạng chúng ta đều quân bình thanh tịnh, thì mới biết cái chuyện siêu ở đâu, thì mới cảm nhận được sự cấu trúc từ siêu nhiên đã hình thành chúng ta tại thế gian. Bây giờ dốc lòng tu trở về với siêu nhiên mới thấy rõ thực chất ánh sáng

từ bi là cái gì? Diệu pháp là cái gì?

Tu để hiểu, tu để đạt, tu để trở về điển giới quân bình mới thức giấc được chuyện đời là tạm. Người đời nói đời tạm nó không tin, nó ăn cơm ngày ba bữa mà nó còn không biết cái tình Trời đang chiếu cố nó thì nó không chịu sửa sai mà nó chỉ thấy: “Ô! Bữa nay tôi sống, mai tôi đi đưa đám ông này ông nọ”, mà nó không hiểu nó phải chết như ông kia, nó phải lìa xác. Lìa xác rồi đi đâu? Đi về chỗ thanh tịnh. Thì lúc còn sống có pháp tu giải trước trở về với thanh tịnh nên tu hay là không?

Mọi người đều ý thức tôi nên sửa tôi. Tôi mới có một cơ giới tốt thanh nhẹ hòa hợp với cả càn khôn vũ trụ. Muốn hòa hợp với cả càn khôn vũ trụ phải biết điển giới. Trong cơ tạng của ta âm thanh đều là điển. Ăn tất cả những gì Trời Đất hình thành, hạt gạo chúng ta đang ăn đây cũng qua nhật nguyệt ban chiếu nó mới hình thành. Đó là điển từ cả càn khôn vũ trụ hỗ trợ cho nơon sinh tiến hóa cộng với nguyên khí cả Trời Đất. Người ta đói, ăn chén cơm thấy mạnh liền. Vậy cái gì là mạnh? Nguyên khí của Trời Đất là mạnh. Phải hiểu cái gốc gác đó mới tiến hóa được. Mà hiểu cái gạo, có gạo, tôi có tiền tôi mua gạo tôi bỏ miệng nhai nuốt là tôi khỏe. Không phải vậy! Sự bất diệt của càn khôn vũ trụ có và xây dựng cho tâm linh tiến hóa có. Mà người thiếu thanh

tỉnh làm sao thấy được nguyên lý của Trời Đất đã và đang hỗ trợ nhơn sinh từ giờ phút khắc. Khi chúng ta hiểu được nguyên lý đó là không có tham lam, bớt tham lam. Ăn cho một chút để ấm bụng. Hành sự tốt đẹp, giúp người là giúp mình, hiểu đường lối như vậy phục vụ cho người là phục vụ cho chính mình thì ai mà ghét mình?

Cả thế giới người ta đều thương quý và xây dựng giúp đỡ chúng ta không ngừng nghỉ.

Nhân loại đã tạo những cái hoàn cảnh cho con người thức giác. Vật chất đang tiến hóa qua khối óc con người sáng tạo từ việc nhỏ cho đến việc lớn đều khối óc sáng tạo, mà khối óc do đâu hình thành? Do vũ trụ quang ban chiếu. Cho nên lúc sơ sanh chúng ta có tí hà mà ra rồi là nó tự nhiên nó lớn lên, nhờ nguyên khí của Trời Đất chúng ta mới lớn lên. Mà bây giờ lớn rồi hiểu đạo thì phải tu, nó quân bình trong tự nhiên và hồn nhiên của xa xưa, thì nó mới nhận được cái thanh quang để tiến hóa, trí tuệ phân minh, càng ngày càng vững mạnh tu tiến và dẹp bỏ những sự kêu bằng không cần thiết, tiến thẳng một đường. Dẹp bỏ những chuyện không cần thiết là tiến thẳng một đường thay vì lệ thuộc. Sự sáng suốt làm chủ và phục vụ thể xác, chớ không phải sự sáng suốt đem ra chợ đời để bán lấy tiền ăn và tạo sự nguy hại cho nhân quần, đó là tội trạng nặng lắm,

xuống địa ngục sẽ lãnh đủ, ríu ríu vô ngục đó mà thọ tội, chớ không cách gì cứu chữa. Người đời tưởng tôi là thông minh, tôi là người ăn học, không có thông minh đâu! Không biết lấy chính mình làm sao thông minh được? Tam giới: thượng trung hạ trong cơ tạng cũng không hiểu nữa, làm sao gọi là người thông minh? Học cho nhiều rồi rước cái chuyện ở bên ngoài vào tâm, khi nhớ khi quên, không thành sự. Còn chúng ta tu, Pháp Luân Thường Chuyển hòa hợp với càn khôn vũ trụ, Soi Hồn cho ổn định, lúc đó chúng ta mới thấy khả năng của chúng ta có thể hòa cảm cả càn khôn vũ trụ trong chu trình tiến hóa thì nạn tai sẽ bớt. Nguyên lý rõ ràng mà không chịu học đâm ra mê tín dị đoan. Làm bao nhiêu khổ cực thầy bói ăn hết tiền, làm bao nhiêu khổ cực thầy tử vi ăn hết tiền nhưng mà không hiểu giá trị sanh khắc trong nội tâm của chính mình có nhờ thầy cũng vô ích!

Nếu thầy mà cứu thoát được chính thầy thì thầy đâu có lấy tiền ai, chỉ giúp đỡ và xây dựng thôi. Mà thầy còn lấy tiền của người khác đó là thầy còn mưu đồ. Người mưu đồ là tự hại. Lấy tiền của bá tánh để vinh thân phì gia⁽⁴⁾, rốt cuộc khổ là chính mình phải lãnh đủ! Cho nên người đời tưởng là mình thông minh, hiểu được chuyện người khác là sư phụ rồi. Không phải đâu! Chuyện của chính mình không hiểu thì tự phụ lấy chính mình chứ đâu có sư phụ

đâu! Phải hiểu chính mình mới thực sự đem sự sáng suốt phục vụ cho cơ tạng khối óc tiến hóa nhanh chóng trong thanh tịnh và không còn nuôi dưỡng sự mờ ảo hại thân và hại người nữa. Dứt khoát như vậy mới có cơ hội về Thiên Giới phục vụ. Lãnh vực sáng suốt bị che lấp thì chúng ta đã thấy rõ tương lai họ sẽ về đâu? Họ chỉ ở cõi âm. Phục vụ cõi âm thì toàn là trước khí mà trước khí xâm nhập rồi làm cái gì? Làm ông Thần này, bà Thần nọ, rớt cuộc, rồi cũng tự hại mình và tiến thân không nổi! Thiếu gì bây giờ, nhập xác xứng danh ông này ông nọ mà rớt cuộc nó vẫn khổ, nó không tiến nổi. Vì nó không hiểu lấy chính nó, không khai triển được chính giác của chính nó cho nên mặt đất luôn luôn còn ma quỷ. Nếu con người mà chịu tự tu, tự tiến, tự khai triển nguyên năng sẵn có của chính mình thì ma quỷ tự nó phải xa rời chỗ chúng ta không có ép buộc và không có đánh bắt cứ ai. Minh minh chánh thì trong gia đình các con phải kính nể mà mình làm cha mà không minh chánh thì các con nó loạn xạ, đem trước về gia đình, hòa khí không có, làm sao có tài vượng được? Gia đình có hòa khí thì đương nhiên phải có tài. Tài là do đâu mà có? Tiền là do đâu mà có? Do tình thương mà có.

Cho nên tất cả những sự buôn bán đều là nguyên lý của Thượng Đế an bài. Phục vụ phải tận tâm. Người nào phục vụ không tận tâm gian xảo lường gạt thì

một thời gian tiệm đó sẽ vắng khách, không ai đến. Có luật nhân quả rõ ràng mà không thấy được cái luật nhân quả mà tự sáng tạo những cái luật gian dối tức là giam hãm phần hồn ở cõi âm tức là địa ngục, học hỏi khổ cực lắm, thiếu thốn đủ mọi mặt, không tiến thân nổi. Cho nên người nào mà ở địa ngục rồi ai cũng phát nguyện nếu tôi có cơ hội trở về nhân gian tôi tìm cách để tu, ai cũng muốn tu. Địa ngục nhiều khi cũng gặp được những vị minh triết như Quán Âm giáng lâm xuống thuyết giảng để cứu độ phần hồn, đâu có phải giảng như bây giờ, được nhiều giờ để nghe, Quán Âm chỉ chốc lát mà thôi. Thức tâm mới theo được đường hướng đó, không thức tâm không bao giờ theo được đường hướng đó. Cho nên khổ khổ khổ mãi trong cái cõi ngục tù, không thoát, đành luân hồi, luân hồi trở lại làm cầm thú là hết mức rồi. Cầm thú đó là hạnh hi sinh. Con chim cũng bị người ta giết để ăn. Con gà cũng bị người ta giết để ăn. Con chó cũng bị người ta giết để ăn. Để đền tội mà thôi!

Chúng ta hiểu được điều này nên cứu mình hay là không? Bằng lòng cứu mình phải tu giải từ trước tới thanh, mới thấy rõ hành trình tiến hóa của tâm linh là bất diệt. Lúc đó hoan hỷ tu, thức giác tu, thực hành trong chất phác thì đương nhiên sẽ về được nguồn cội Thiên Quốc tốt đẹp. Những người lập chùa, lập miếu đủ chuyện hết ở thế gian, tưởng đâu

chết là có ông Diêm Vương giúp hả? Không! Chết là xuống bị hạch tội, hạch tội mà trả lời không thông là phải bước vô ngục đó. Với cái xác thân này vi diệu vô cùng, có mắt mũi tai miệng đều ghi chép những hành động của chính mình. Khi mà xuống địa ngục là ôm cả hồ sơ tội tình của chính mình từ bao nhiêu kiếp, Diêm Vương chỉ nhìn đó mà định tội thôi. Còn người ở thế gian mà chịu tu, nhìn nhận sự sai lầm của chính mình, sửa chữa ăn năn sám hối thì lúc chết khỏi qua cái ngục hạch hỏi nữa, chỉ có sự đón rước để tiếp tục tu thêm. Cho nên Thượng Đế đã làm những cơ cấu của Thượng Đế, mà đã sáng tạo ra là chỉ xây dựng và cứu giúp, chứ không có tiêu diệt. Cho nên người đời đọc tới sách Địa Ngục sợ, chính mình đã làm sai mới sợ, nếu làm đúng chuyện gì mà phải sợ?

Là siêu trực giác tâm hành tiến
Dẹp bỏ tâm phiền dứt khoát yên
Mê loạn không còn trong dứt khoát
Thành tâm tiến hóa chẳng lo phiền

"Là siêu trực giác tâm hành tiến":

Khi là siêu, trở về với chơn giác của chính mình, thì trực giác nó khai thông, chỉ có tiến không có lùi.

"Dẹp bỏ tâm phiền dứt khoát yên":

Những cái phiền muộn sái quấy trong nội tâm chúng ta đã dẹp bỏ, dứt khoát như vậy thì nó mới yên.

"Mê loạn không còn trong dứt khoát":

Sự mê loạn nó không thể đến với chúng ta nếu tâm chúng ta dứt khoát thì nó không có bày mưu độc sự nữa.

"Thành tâm tiến hóa chẳng lo phiền":

Thành tâm thực thi như vậy để tiến thì không còn sự lo phiền, không còn sự lo âu nữa. Ánh sáng đến, thì bóng tối nó phải tiêu tan. Cho nên Vô Vi có đường lối rõ ràng, có Soi Hồn, có Pháp Luân Thường Chuyển. Soi Hồn là tập trung hai luồng điện

hợp nhứt, trung khí, cái khí tinh phát triển lên trên khối óc hòa hợp với tinh ba của vũ trụ thì mới thấy rõ đời đạo song tu. Khi mà hòa hợp được tinh ba của vũ trụ hợp nhứt rồi mới thấy rõ cơ tạng của chúng ta. Càng thấy rõ cơ tạng càng thấy sự sai lầm của chính mình thì dễ sửa hơn, dễ ăn năn hơn. Nếu không thấy làm sao ăn năn? Không thấy thì chỉ theo ngoại cuộc mà chạy theo họ mà thôi rồi cuộc thọ tội, không biết ai đã gây, gieo tội cho tôi mà chính mình đã gieo mà không hay. Sai lầm trong sai lầm, không phát triển được trực giác, làm sao tự cứu? Cho nên pháp Soi Hồn của Vô Vi là tập trung khối thần kinh để khai sáng chính giữa chơn mày là để dẫn tiến phần hồn hòa hợp với tinh ba của vũ trụ mà tu tiến.

Còn Pháp Luân Thường Chuyển là để làm gì? Lấy nguyên khí trong lành của Trời Đất giải phần ô trược trong nội tạng, nhiên hậu âm dương mới tương hợp. Nếu hợp nhứt thì nó phát sáng, phát sáng âm thanh thay đổi, tánh tình thay đổi, vạn sự thay đổi trong cơ tạng chúng ta. Lúc đó mới thấy rõ phần hồn là chủ, trách nhiệm giữa Trời Đất và nhân sinh. Lúc đó tự động không dám làm cái gì sai quấy, giữ tâm thanh tịnh lo tu tiến thôi thì mới thấy rõ một kiếp người ăn xài có bao nhiêu! Tại sao phải lo? Chạy đông chạy tây chạy suốt ngày rồi cuộc không có kết quả gì mà thọ tội trước khi ra đi.

Khổ! Khổ! Khổ! Nhiên hậu mới hiểu được nguyên lý của Phật pháp mà tìm tới để tu hành. Tất cả chúng sanh đều là khổ.

Thiên địa hữu tình nhân loại hóa
Mặt người thú tánh nhận không ra
Long lanh trước mắt cho là đẹp
Hóa dục quần sanh lãnh khổ mà

Mọi gia cang đều khổ hết! Sau cái khổ rồi nó mới tạo ra sự ly tán, gia đình bị ly tán. Chúng ta là người Việt Nam thấy rõ, khổ chừng nào dễ ly tán chừng nấy. Sau khi ly tán mà biết thức tâm để tu lại có cơ hội hội tụ về tâm linh mà tiến hóa trong thực hành.

Chứ người Việt Nam chúng ta khổ nhiều lắm! Từ chế độ này tới chế độ nọ giày xéo tâm can đầu óc của chúng ta không thể nào phát triển được. Ngày hôm nay thấy được thiên cơ biến chuyển, bão lụt nguy hiểm đủ thứ, thức tâm ăn năn trở về với thanh tịnh của chính mình mà tiến hóa thì mong ra có cơ hội tị cứu.

Một người dân khôn ngoan biết tu sửa thì có thể ảnh hưởng cho những người kế tiếp đồng hành đồng tiến thì tương lai xã hội sẽ tốt đẹp, dân tình sáng suốt, dẹp bỏ tất cả những sự mê lầm ỷ lại nữa. Cho nên còn mê lầm ỷ lại thì không có chế độ nào được sống

bền. Dân cứ ỷ lại nơi chánh phủ thì chánh phủ chỉ có chết thôi, không có phát triển được. Mà dân tự thức, hợp tác với chánh phủ, chánh phủ mới tiến được, cộng đồng mới vui. Mà chúng ta không có mượn của ai, nguyên lý của Trời Đất đã hình thành mà chúng ta không thực hành là chúng ta bị thua lỗ mà thôi.

Cho nên chúng ta đã thực hành đời bao nhiêu cảnh khổ chúng ta đã thực hành ngày hôm nay mới ra được hải ngoại và ở chỗ tự do, không khí thanh nhẹ. Mà ra đến đây rồi không chịu thực hành để hiểu mình, không thấy giá trị vô cùng và khả năng sẵn có của chính mình là tự hại mà thôi. Duyên đến, chúng ta cần học hỏi để tiến hóa vì sự ngu muội của con người ai cũng có. Vì nó không biết, nó không hành và nó không tới đó làm sao mà nó hiểu được. Cần hành tới đó mới hiểu. Cho nên lịch sử đã cho chúng ta mọi người đặc đạo đều là hành khổ, hành trong khổ tiến tới, chỗ người đặc đạo không phải là sung sướng hơn người thường. Khi tham thiền có thể khóc thâu đêm, thấy rõ sự sai lầm của chính mình mà ăn năn sám hối, luồng điện nó mới phát triển đi lên, lúc đó mới đạt được sự quân bình, khối óc mới an yên tự tại mà tu tiến.

Tu rồi đừng có chê đạo khác. Đạo của mình mình hành chưa xong chưa đúng làm sao chê đạo người

ta? Đạo mình ở đâu? Nội cái nhân đạo này cũng chưa hành đúng, làm cha, làm mẹ, làm con cũng làm chưa đúng nữa. Tại sao chưa đúng? Vì thiếu thanh tịnh! Làm việc không ăn khớp là nó nghịch lại. Cái phản động lực nó sanh ra nhiều bệnh hoạn, ly tán trong gia cang, nguy hiểm vô cùng. Khi chúng ta thức giác hiểu được nên triệt để áp dụng sự thanh tịnh để tiến hóa, thì nó mới thích hợp với cơ trời, không phải bị giày xéo như người thường, lúc chết ra đi vẫn vui chó không buồn. Người đời gần chết là đã buồn rồi, chết còn buồn thêm nữa, không biết đường đi. Già trẻ cũng vậy, không biết đường đi nhờ người ta dẫn dắt. Mà thứ hung dữ dẫn dắt vô cảnh hung dữ, hành hạ đủ chuyện hết, mới có cơ hội thức tâm!

Ngày hôm nay chúng ta cảm thức, dừng mãnh nhịn nhục đi. Nhịn là phải chịu nhục. Thiên hạ nhục mà chúng ta, chúng ta cảm ơn, chúng ta chỉ có hành tiến trong thanh tịnh, tức là có tâm tận độ quần sanh, làm một việc cho tất cả mọi việc. Đức Thích Ca đã làm và chúng ta nên hành sự như vậy thì tương lai sẽ đem lại sự bình an cho nhân loại trên mặt đất này. Sử sách để đầy hết nhưng mà chúng ta cũng đọc qua rồi bỏ thôi, tánh nào tật nấy, tham lam, tham lam, tham dâm, tham dâm, đủ chuyện hết, không tiến hóa. Dốc lòng tu sửa, thấy rõ mình và tự tiến trong thanh nhẹ, nhiên hậu mới ảnh

hưởng được người kế tiếp. Việc làm chúng ta không làm, không có thể học sách mà đi dạy người đời được. Học sách dạy người đời thành công thì ngày nay đâu có chiến tranh! Biết bao nhiêu người đi học sách, học chữ, đủ loại văn chương nhưng mà không tránh được chiến tranh. Nhiều quốc gia đang bị nội chiến lộn xộn là vì nó không hiểu lấy chính nó mà thôi. Hiểu lấy chính nó là lập được hoàn cảnh tốt, an bình cho mọi giới. Cho nên nhiều người lầm lạc trong giới văn chương tưởng là tôi học cao siêu, tiến sĩ, thạc sĩ đủ chuyện nhưng mà gia cang vẫn ly tán tự nhiên vì tánh tình không sửa được, ôm chấp và không có giải mở, thì làm sao có sự thành công ở tương lai? Vì vậy nhiều vị thạc sĩ, bác sĩ cũng phải tìm chỗ an yên để nghỉ, khao khát thanh tịnh mới tầm đạo này đạo nọ, đủ thứ đạo. Mà đạo nó nằm ở đâu? Nằm ngay trong tâm thức của chúng ta mà chúng ta không khai triển tâm thức làm sao thấy được huyền bí trong nội tâm? Sự huyền bí là người đời không rõ mó được, chỉ có tu thức khai mở thì thấy rõ sự huyền bí. Còn không khai mở, tu mà không khai mở nội tâm, thì bị cõi âm thu hút. Cũng thấy hình ảnh ông này ông kia ông nọ rồi xưng danh đủ chuyện, rồi lãnh nhiệm vụ, làm gì ở thế gian đây? Muốn sửa họ không phải dễ! Họ chịu tu là có cơ hội tự sửa, mà không chịu tu thì không có cơ hội tự sửa.

Cho nên con người luân hồi nhiều kiếp, làm thú vật,

làm đủ chuyện cũng chưa biết đạo nữa! Nguy hiểm vô cùng! Chúng ta hiểu được đạo, dốc lòng tu sửa đi, tự đạt tới sự quân bình, nhiên hậu mới giải mê phá chấp và mở đường tiến thân, phần hồn tương lai sẽ có đất dừng chân rõ rệt. Sự thanh cao cõi mở mà chúng ta làm được, khai triển được là chúng ta sẽ đến được. Lấy gì chứng minh? Chúng sanh ở thế gian trước kia muốn tạo một chiếc phi cơ thô thiển, nhưng ngày hôm nay những khối óc cấu trúc hình thành tinh vi lên xuống dễ dãi, rút ngắn đường đi ở nhân gian. Thì chúng ta thấy vật chất mà tiến như vậy tại sao tâm thức của chúng ta không tiến được?

Chúng ta có thượng trung hạ: tam giới, mà cứ đâm đầu xuống hạ bộ để tham dục tình tứ, mê hoặc tâm thức và không phát triển. Hỏi chứ ai hại mình?

Trong cơ tạng của chúng ta có tam giới: thượng trung hạ rõ rệt mà không biết, không phát triển, không đi lên, thì tự nhiên đóng cửa tức là tối tăm vậy!

Còn siêu thanh tịnh thức tâm nhiều
Khó khổ không thanh thức tỉnh siêu
Trí ý thực hành trong tịnh giác
Tâm minh trí sáng học chơn điều

“Còn siêu thanh tịnh thức tâm nhiều”:

Tu là phải trở về với thanh tịnh. Mà muốn đạt tới thanh tịnh phải giải bỏ tất cả những trược khí trong nội tâm, nhiên hậu mới đạt được thanh tịnh. Lúc đó chúng ta mới hiểu được nhiều việc từ đâu đến rồi sẽ về đâu.

“Khó khổ không than phát triển siêu”:

Khó, khổ không bao giờ chúng ta than, chấp nhận, thực hành trong nhịn nhục, phát triển, thì mới thấy rõ siêu lý của Trời Đất.

“Trí ý thực hành trong tịnh giác”:

Dùng trí, dùng ý thực hành phát triển thì nó mới đạt tới tịnh và giác và hiểu được.

“Tâm minh trí sáng học chơn điều”:

Tâm chúng ta hiểu, trí chúng ta sáng, chúng ta học những đường lối ngay thẳng và không có gian xảo

nữa. Tu tiến tới thanh tịnh mới thật là tu. Tu còn tục mạch thị phi chuyện người này chuyện người kia, chê đạo này ghét đạo nọ không phải là người tu. Người phá hoại không phải là người tu. Người xây dựng mới thật sự là người tu. Cho nên, chúng ta phải nhìn cảnh đời, cảnh phồn hoa mỹ lệ, xảo trá lường gạt rất nhiều cho nên có câu “*Thế gian đô thị giả*”. Nhưng mà thôn quê chất phác tuy rằng sống mái nhà tranh nhưng mà lúc nào cũng thật thà trong cái nguyên lý có có không không của Trời Đất, nhịn nhục mà tiến hóa. Cho nên người tu phải dẹp tất cả những phồn hoa, xảo trá trong nội tâm và trở về với thực chất của chính mình, càng sống thanh nhẹ hòa hợp với nguyên khí thanh nhẹ của càn khôn vũ trụ mà sống, hưởng về ánh sáng siêu diệu của Bề Trên mà tiến mới thật là người tu. Nếu tu đọc lại những điều cũ của người trước là không phải tu. Tu làm sao phát triển được tâm thức của chính mình mới là tu, không phải nhai đi nhai lại chuyện cũ mà tu. Mà nhai không đúng những lời siêu diệu đó phải qua cơn khổ mới có, mà chúng ta sợ khổ và không muốn qua khổ và cầu xin cứu, chuyện đó là sai lầm gấp bội. Nếu chúng ta bằng lòng nhịn nhục sửa tiến thì dễ dãi.

Chúng ta nhìn thấy người Việt Nam của chúng ta ở hải ngoại, tới xứ người trong cảnh bơ vơ thiếu thốn, tiếng nói không hòa hợp được, sự nhịn nhục cũng

chưa có học được đầy đủ, đi làm cho người ta họ chỉ có đề đầu mình, và kỳ thị mình, nhưng mà chúng ta không nuôi dưỡng cái tinh thần nhịn nhục làm sao chúng ta hiểu tận tường được? Sự cống cao ngạo mạn của con người sẽ tự nó tiêu diệt nó mà chúng ta bình tâm nhịn nhục thực hành để tiến hóa, thấy rõ Thượng Đế gọi chúng ta xuống đây học nhịn nhục. Mỗi gia đình đều phải nhịn nhục, mỗi người đều phải nhịn nhục mới có cơ hội tiến hóa, kể cả Tiên Phật thiếu nhịn nhục cũng đều thất bại thôi, nháy mắt rớt xuống địa ngục vì thiếu nhịn nhục và không phát triển được.

Văng ánh sáng là tâm động loạn. Chúng ta cố gắng giải bỏ tất cả những trược khí xung quanh nội tâm nội tạng dẹp bỏ hết thì tự nhiên ánh sáng nó bừng sáng. Sáng thanh nhẹ nó mới hòa với ánh sáng diệu thanh ở Bên Trên mà tiến hóa. Tu phải sửa mới tiến, phải giải mới mở, chớ không phải mang danh tu, tôi là người tu, phải cung phụng tôi, chuyện đó không có! Trời Phật không có tâm ý lại nhân sanh. Thoát cảnh trần tục và tiến tới thanh giới Niết Bàn.

Nếu chúng ta không dứt khoát thất tình lục dục nhân duyên thì không giúp được nhân duyên và không cứu được ai. Dứt khoát thất tình lục dục nhân duyên thì chúng ta mới thanh nhẹ, lúc đó mới cứu cứu huyền thất tổ của chúng ta bớt nạn tai. Dốc

lòng tu mới thật sự là báo hiếu, sửa tiền mới thật sự là phục vụ. Không sửa thì không có tinh thần phục vụ. Phải sửa tiền sáng suốt mới là phục vụ, lúc đó mới có giá trị. Phần hồn là vô cùng bất diệt. Tại sao chúng ta không hành triển tới vô cùng bất diệt cho nó hòa hợp sự chơn giác của tâm linh mà tiến hóa?

Tại sao còn nuôi dưỡng sự mê chấp, sân si, giận hờn? Thậm chí, người thường hỏi mình một câu cũng giận cũng tức là không được. Nếu chúng ta thanh nhẹ, chúng ta là ánh sáng từ bi, phải chiếu cho những người bơ vơ để nó có cơ hội tự thức thì mới là người thật tâm tu. Mượn đạo tạo đời, thì địa ngục có ghế chờ ngày xuống ngồi thôi, chớ không có chọn ghế ở thế gian, ghế tốt, ghế xấu. Tâm không tốt thì không chọn được cái ghế nào. Tâm phải tốt. Thực hành, thì nơi nào cũng tận độ. Không có đòi hỏi, không có lập ngôi, không có làm địa vị tại thế gian. Vạn sự trên đời là không. Lập địa vị để làm gì? Tạo khổ cho phần hồn chớ có ích gì đâu! Mỗi mỗi hành động của chúng ta không thức giác, không chơn chánh đều có người ghi chép xung quanh chúng ta. Cho nên phải tự thức và cảnh tỉnh lấy chính mình, nghiêm chỉnh thực hành nghiêm luật vô sanh bất diệt mới tiến hóa tới đạo mầu ⁽⁵⁾ tốt đẹp, chớ không nên rêu rao rồi dùng bùa phép lại càng nặng nữa. Lợi dụng trong lợi dụng và thất bại trong lợi dụng sẽ có ở tương lai. Người tu phải hiểu hậu

quả chớ không có nên bừa bãi nói bậy và hành sai. Phải cương quyết sửa mình là chánh. Nhịn nhục sửa mình, khiêm nhường sửa mình mới là người thật tâm tu. Tưởng ta học được chút đỉnh, tưởng ta là thành Phật tại thế gian rồi. Nhìn đá cũng thành vàng, cái đó là tự gạt! Sửa tâm tiến mới là chánh. Dùng bừa phép cũng là tự gạt. Bây giờ cho hay cách máy một thời gian nào cũng phải tiêu.

Vạn sự trên đời là không, rõ rệt! Mọi người phải hiểu và thức tâm, sửa mình trong chu trình tiến hóa hiện tại. Hiện tại chúng ta đã có sự hiện diện trên mặt đất là duyên may phước lớn của Thượng Đế đã xây dựng và cho chúng ta học nhẫn, học hòa tiến thân. Nhiều người còn trách Đấng Toàn Năng sao ác vậy, cho chúng tôi xuống thế gian mà không hiểu tôi là ai, đâm ra thù oán sanh làm bậy. Nếu Thượng Đế cho biết ta là ai, thì ta đâu có dừng hành tu tiến mà tương lai chúng ta đâu có dừng chỉ ở nơi thanh nhẹ thay vì ở động loạn. Thượng Đế an bài mỗi mỗi đều có trật tự chớ không phải không có trật tự. Mà người thế gian hiểu lầm, nhiều khi trách móc Ông Trời không có con mắt, tội ăn cướp sao để nó giàu mà tôi chơn thật, thật thà, làm việc ngày hai buổi không đủ ăn, tại sao?

Thượng Đế đã giáo dục con người qua những cái có có không không mà thức tâm, hiểu được nguyên lý

của bình đẳng, hiểu được luật nhân quả để tiến thân là điều của Thượng Đế đang dạy tất cả quần sanh, chớ không phải riêng một người nào, việc làm to lớn, thanh nhẹ, khai triển tâm linh, tận độ quần sanh. Không giờ giấc nào Thượng Đế không gần chúng ta, chỉ chúng ta thức tâm hướng về thanh tịnh, tức khắc hiểu được nguyên lý của Thượng Đế đã tận độ quần sanh bằng cách nào.

Nhiều người không có dốc lòng tu sửa, có cái xác trần trước mà gia tăng trần trước, rồi tạo sự mê chấp ngu si cho chính mình, bí rồi, tạo hình ảnh bày người khác thờ chớ không hiểu giá trị của hình ảnh là cái gì? Khi tạo được hình ảnh phải có người siêu giác mà giải thích hình ảnh là cái gì thì cái hình ảnh đó mới có giá trị. Bằng không thì ma quỷ xung quanh nó lên nó ngồi, nó cũng xưng nó là Thượng Đế, nó xưng nó là Quán Âm. Hiện tại ở Việt Nam và các xứ trên thế giới cũng có xưng danh đủ thứ hết, nhập xác xưng danh đủ thứ. Đó là ma quỷ chớ không phải Thần Thánh nào mà nhập cái xác ô trước hôi thúi! Cho nên gần đây Vô Vi có cái pháp súc ruột để cho các bạn thấy các bạn dơ dáy ở chỗ nào? Mất trật tự ở chỗ nào? Thức tâm mà hành triển hướng về thanh tịnh trật tự của Trời Đất mà tiến hóa. Bộ răng phục vụ bộ ruột nhưng bộ răng nào đâu có phục vụ ⁽⁶⁾, thích khẩu mùi vị thôi, rồi đè nén bộ ruột, bao tử, sanh bệnh chết. Không kịp

sửa chữa lấy chính mình đã mất rồi. Cho nên xác thân con người là quan trọng, một bộ kinh: vô tự chân kinh sống động. Chịu tu là sẽ tiến.

Lo phiền vì bởi chẳng giao duyên
Đời đạo chưa minh lại tạo phiền
Sống chết do mình tâm chuyển loạn
Nhân lành trái tốt cảnh an yên

“Lo phiền vì bởi chẳng giao duyên”:

Lo điều này, việc của ai cũng lo, lo phiền đủ chuyện, vì bởi chẳng giao duyên là chưa thông cảm được.

“Đời đạo chưa minh lại tạo phiền”:

Đời cũng không hiểu mà đạo cũng không minh càng phiền hơn nữa.

“Sống chết do mình tâm chuyển loạn”:

Sống chết cũng do mình chuyển loạn, làm cho chúng ta rối trí và không thấy đường đi.

“Nhân lành trái tốt cảnh an yên”:

Làm người phải có hạnh hi sinh mới tạo được hạnh đức cho chính mình. Đó là cái nhân lành, kết quả cái trái sẽ tốt an yên. Kết quả sẽ tốt. Cho nên người tu Vô Vi đâu có sách vở gì, lo thực hành rồi một thời gian tâm thức nó khai mở nó hiểu, nó thức giác, nó thấy rõ giá trị của Trời Đất rõ ràng. Chính nó sai

chẳng có ai sai thì cái gia đình mới an yên mới tốt, nhịn nhục mới gia tăng. Đức nhịn nhục gia tăng thì thanh nhẹ và cố công tu, tương lai chuyện Tiên Phật không phải khó với chúng ta. Phần hồn càng ngày càng thanh nhẹ, tiến tới thanh nhẹ, và sống trong cõi thanh nhẹ và thực thi trên đường lối thanh nhẹ vô cùng, tận hưởng ánh sáng của Thượng Đế ân ban từ giờ phút khắc, không thiếu một vật gì mà phải lo. Thì mới thấy quá khứ của chúng ta đã làm sai, chính ta hại ta, chẳng có ai hại ta! Ăn cũng ăn sai, nói cũng nói sai, uống cũng không đúng nhịp chân động trong cơ tạng, tự hủy hoại lấy chính mình, cho nên giờ phút lâm chung muốn ăn năn cũng không kịp, phần hồn tùy nhân quả mà tiến thân.

Nhiều người sống ở đời tưởng ta có tiền có thể lực là mạnh, muốn giết ai giết. Một lời nói là tự giam hãm mình khi chết, ríu ríu vào ngục thọ tội và xin thề không tái phạm mới được luân hồi. Chắc gì luân hồi làm người?

Làm thú vật, đại đa số là làm thú vật, côn trùng nhiều lắm! Tại sao cho nó làm thú vật? Làm thú vật nó mới thấy hi sinh là giá trị. Hi sinh cả thân xác, xương, da, lông hi sinh hết thì lúc đó nó mới thấy giá trị. Mà nhiều kiếp như vậy, có đũa phải mười kiếp, có đũa mười mấy kiếp, bảy kiếp là nhanh đó. Để thấy tinh thần phục vụ của quần sanh đã cho nó

hưởng mà nó quên quần sanh, nó tưởng nó làm quan lớn nó muốn giết ai thì giết, nó làm tổng thống nó muốn hạ lệnh hại ai thì hại, nhưng mà rốt cuộc hại chính nó mà nó không hay! Cảnh luân hồi đau khổ vô cùng. Khi mà luồng điện giáng thấp xuống thành con thú thì chừng nào mới phát triển thành con người?

Khó quân bình lắm! Chỉ thực thi tham dục của chính nó, rồi tiến hóa trong chu trình tiến hóa cũng tham dục, không khác gì con trâu bị xô mũi trong gốc cây như vậy, cuộc hành hạ vô cùng bi đát.

Chúng ta là người tu Vô Vi hiểu được cái phần hồn của chính mình nên dốc lòng tu sửa, dày công tu tiến thì kết quả sẽ có tốt, không có xấu. Nhiều người mượn Vô Vi, lý thuyết Vô Vi, nói này nói nọ cũng bị đọa địa ngục như thường vì nó dẫn sai nó và không tự sửa. Thượng Đế không có ban ơn cho những người láo khoét, không biết xây dựng lấy chính mình, sửa tiến tâm thức của chính mình và thực hành theo nguyên lý tận độ của Thượng Đế thì mới giải mở được một phần rối ren trong tâm thức mà thôi. Nhiều người tu, tu mãi, nói tôi tu mãi tôi không có thấy Tiên Phật gì. Không có phát triển vì bên trong chúng ta trật tự không hành đúng, rồi việc làm hằng ngày nó không ăn khớp, nó không quân bình. Ngồi thiền khó nhập định là mất quân bình. Quân

bình là nhắm mắt tức là nhập định xuất ra nơi chỗ khác. Người tu Vô Vi cần khai triển trực giác của chính mình, qua hành pháp tinh tấn mới khai triển được trực giác. Nếu mà chúng ta không khai triển trực giác thì luôn luôn ước mơ, ước mơ; vọng động, vọng động – làm sao thấy được cái gì?

Khai triển trực giác mới thấy việc làm của chúng ta ở thế gian cũng an bài tốt đẹp. Làm việc trong trực giác chỉ phục vụ và tận độ mà thôi. Kiếp này chúng ta không tu thì kiếp sau chúng ta khổ, tại sao biết được? Kiếp này tôi lộn xộn sân si là kiếp trước tôi đã sai lầm quá nhiều. Ngày hôm nay tâm thức của tôi là cái quả của tiền kiếp. Tiền kiếp tôi tốt, tôi có nhân lành, thì kiếp này tôi đâu có khổ như vậy? Cũng làm người biết khổ là khổ, một phần về thanh giới chưa hiểu thôi, chỗ còn tiền tài danh vọng ở thế gian đầy đủ, nhưng mà tâm linh thiếu sót. Thức giác, hiểu được cái phước là Trời cho ngày nay mới có tiền, đừng mãi lo tu đi, giữ phước Trời mà tiền. Tu tức là giữ phước Trời, lập hạnh đức tức là giữ phước Trời để tiến thân. Hạnh đức càng ngày càng dồi dào, kỳ tới mà tu chưa thành cũng khỏi khổ, vẫn ở trong gia đình đạo đức, tiếp tục tu tiến. Xem kiếp này thấy kiếp trước. Tánh tham lam ác ôn đó là tánh của thú vật mới luân hồi kỳ này để học làm người nhưng mà tánh nào tật nấy, nó vẫn giữ cái tánh tham lam ác ôn thì nó sẽ đi xuống một ngày

nào và khổ hơn kỳ trước nhiên hậu nó mới hiểu Phật pháp là vô biên hằng cứu giúp mà nó không biết. Chê Phật pháp tức là chê sự thanh nhẹ của cả càn khôn vũ trụ, làm sao hòa hợp với sự chơn giác mà tiến thân?

Tu, sửa nó mới thanh tịnh. Khi thanh tịnh rồi thông suốt mọi việc. Từ nhỏ đến lớn chưa học nhưng mà hiểu. Nó hiểu là nhờ cái gì? Nhờ sự thanh tịnh. Sự thanh tịnh là sự sáng suốt, giải mở và dẫn tiến. Tại sao chúng ta phải tu thiền cho nhiều vậy? Tu thiền để giải mở tới thanh tịnh tự cứu. Kinh Thánh tràn đầy J sus Christ    nhắc nhở nh n sanh, nh n sanh cảm thức    y    một bậc từ   i để ưu tiến tâm linh, m   lỗi của con người không chịu thực hành    ng mà thôi. Niệm Ng  i v     ch, hành như Ng  i mới phát triển. Chúng ta hành, “*kh   trước lưu thanh*” thì từ trường càng ngày càng tốt thì chúng ta mới tiến tới chỗ từ   i tận    được.   c Kinh Thánh càng ngày càng thâm th  a, sau khi thực hành rồi mới thấy rõ Kinh Thánh. C   nhiều người n  i t  i    Công Giáo, tu biết bao nhiều năm nhưng m   không hiểu Kinh Thánh n  i c  i g  i, dịch sai, làm sai rất nhiều thành ra tâm thức không y  n   n, gia   nh không tốt. M   thực thi Ph  p L  y V   Vi v   đi    ng Kinh Thánh, phát triển tâm linh v   tiến tới v   c  ng, thì không c  n m   chấp n   a, không c  n chê   o n  y   o n   m   hại tâm thân. Tự mình thức giác, khai triển trực giác thì

không còn bến mơ nữa, không có mơ ước một điều gì nữa. Chỉ càng ngày càng phát sáng, tận độ quần sanh. Như chúng ta thấy ánh quang của mặt trời hằng ngày có phận sự chiếu ban cho tất cả muôn loài vạn vật trên mặt đất không một lời than thở. Chỉ người thế gian trách móc ánh sáng của mặt trời mà thôi. Nhưng vẫn ban chiếu, vẫn thanh tịnh, vẫn tận độ. Chúng ta nhìn thẳng tia sáng của mặt trời chúng ta rất hổ thẹn. Chúng ta đã hành được việc gì? Sự bảo trợ của mặt trời đã giúp đỡ chúng ta từ giờ phút khắc, nhưng mà chúng ta không phát triển tiến tới thanh nhẹ và sáng suốt. Như vậy là chúng ta hổ thẹn với Trời Đất, chúng ta hổ thẹn với tự nhiên, hổ thẹn với tình thương thanh nhẹ của Chư Vị Quang Phật đã ban chiếu cho chúng ta hằng ngày. Phật là gì? Phật là thanh nhẹ và sáng suốt, chứ Phật không phải đặt tên của ông Phật và để ngự trên bàn, hù hiếp chúng sanh, cái đó là sai rồi! Phật là do tâm hiểu, thực hành tới thanh nhẹ tức là Phật.

Người ở thế gian cung phụng thờ Phật, nhưng mà tâm chưa thật, làm gì biết được Phật là ai? Biết được mình là Phật mê ngủ thôi, mê đủ chuyện mà không sửa tiến. Cũng là nói tu đạo Phật, là Phật mê ngủ, chớ đâu Phật tiến tới tốt đâu!

CHƯƠNG HAI

Vọng động chưa thông rất bức lòng
Thực hành khai triển tự ngoài trong
Cảm minh Thiên Địa không lo khổ
Vững chí tu tâm chẳng phập phồng

“Vọng động chưa thông rất bức lòng”:

Chúng ta vọng động, vọng động, vọng động, muốn này, muốn nọ, là tạo sự bức lòng cho chính mình.

“Thực hành khai triển tự ngoài trong”:

Câm mồm lo tu thì đương nhiên hòa hợp với cả cần khôn vũ trụ khai triển từ bên trong ra ngoài. Đêm đêm chúng ta đứng giờ thông khai là giờ Tý thực hành.

“Cảm minh Thiên Địa không lo khổ”:

Biết được nguyên lý của Trời Đất thì đâu còn lo khổ nữa.

“Vững chí tu tâm chẳng phập phồng”:

Chúng ta lúc nào cũng vững chí tu tâm sửa tiến, không có lo âu nữa. Người tu mà còn lo người khác phê bình mình là vọng động. Sai! Không còn lo chuyện đó. Nhờ cái sự phê bình chỉ trích mà chúng

ta mới có cơ hội tiến hóa. Chúng ta đang hành pháp để giải. Khứ trước lưu thanh là giải nghiệp lực, tại sao chúng ta còn phập phồng, còn lo người này phê bình chúng ta, người kia chê, kẻ nọ khen? Không phải chuyện của chính mình nữa.

Chuyện phát triển tâm linh là chuyện của chúng mình, không sợ ai chê khen hết! Đâm đâm⁽⁷⁾ làm một việc hữu ích cho tương lai của phần hồn, nhiên hậu mới có cơ hội ảnh hưởng cho những người kế tiếp đồng tu đồng tiến, xây dựng phần hồn tốt đẹp ở tương lai. Chuyện đó hi hữu tại thế gian không ai chịu làm. Mê tín dị đoan thì ai cũng muốn làm, đặt ông Phật bằng đất và tin nơi ông Phật đó, đọc kinh la lô. Chuyện thành công của ông Phật mà ôm ra đọc, la om sòm, rốt cuộc hại cơ tạng thần kinh khối óc không tiến. Cho nên nhiều người tới lúc chết rồi nói: *“Tôi tu nhiều quá nhưng ngày nay tôi vẫn còn ở Địa Ngục, tại sao?”* Kinh tôi chưa thông, thần kinh não hốc trong cơ thể không thông, không có chút nào phát sáng được hết, thì phải học bài, học từ chữ để hiểu nguyên lý của Trời Đất.

Ngược lại, Vô Vi là thực hành, lựa giờ giấc thông khai hành pháp. Vì toàn thân chúng ta là điện năng của cần khôn vũ trụ mà chúng ta không lựa cái giờ thông khai, cái giờ nghịch lại thì ngồi thiền không có được lâu và không thanh nhẹ. Cho nên người tu Vô

Vì nhiều người ý thức được họ không cần nằm ngủ, họ chỉ ngồi thiền thôi đêm vậy cũng được. Họ khỏe mạnh, ăn ít mà khỏe mạnh. Thiền nhiều lại khỏe mạnh vì điện năng của họ dồi dào. Tối giờ thông khai thì họ cũng được thông khai. Cái Tiểu Thiên Địa này nó hòa hợp với càn khôn vũ trụ, càn khôn vũ trụ thông khai nó cũng được thông khai. Cho nên tu nhiều mặt mày tươi tắn trẻ đẹp.

Tu là phải hành đúng pháp và lời chỉ dẫn của người đi trước đã đạt thành, đừng nên sửa. Nhiều người sửa đi sửa lại, vì cơ tạng nó vọng động, theo không kịp nó chán, nó bỏ. Cái đó là chuyện của chính hành giả đã sai, không thể đổ thừa pháp được! Cái pháp là thật sự khứ trước lưu thanh, khai thông thần kinh khối óc của chính mình. Nam phụ lão ấu cũng đồng hành được hết. Ở thế gian cũng có nhiều đạo cũng thiền, nhưng mà không cho thiền. Học đi, học kinh lý cho thiệt nhiều, rồi tới giờ nào đó có ông sư chỉ định mới được thiền, nhưng mà ông sư chưa chắc gì hiểu được đối phương, phong chức tùm lum rồi ôm chức đó mà đè bẹp người kế tiếp. Vì nó chưa thông, chưa thông nó mới là chỉ sai cho những người kế tiếp, dẫn sai với nhau kiếp này tới kiếp nọ, tu không tiến, khổ không hay. Cho nên tu Vô Vi là phải tự thức, tự hành, tự tu, tự tiến. Không có tự thức không nên tu. Tu mà ỷ lại sự giúp đỡ của người truyền pháp cũng không nên tu. Toàn thân chúng ta

là điển, mà không hành đúng pháp thì luồng điển làm sao phát triển được, khối óc làm sao mở được? Nhiều người đã nhập xác rồi xưng danh ông này ông nọ, xưng Quán Âm rồi đi mở bộ đầu cho thiên hạ. Cái đó xạo, mình đã bị gạt còn đi gạt người kế tiếp! Bộ đầu của nó, nó khai triển lên, nó mới mở, mình làm sao mở bộ đầu nó được? Rồi làm sư phụ, rồi đủ chuyện. Gạt hái những cái không tốt, rồi gieo cho những người kế tiếp cũng không tốt luôn. Đã sai càng sai thêm, không tiến hóa nổi!

Người tu Vô Vi tự tu, tự thức, ý thức được, hành được và cương quyết như vậy, thì người tu Vô Vi mới thật sự có kết quả. Kết quả mà niệm Phật cho đến thức hòa đồng mở, lúc đó là cái lý thuyết của chúng ta vững vàng lắm. Cái âm thanh chúng ta là cảm động được người khác, thì người khác cảm thức việc chúng ta làm là việc của họ, họ phải cố gắng hành tiến, thì họ phải vui hòa với cả càn khôn vũ trụ để mà tiến thân. Cầm cái mồm để tu, khai triển tâm linh của chính mình hòa hợp với cả càn khôn vũ trụ là một kỳ công tiến hóa, chứ không phải người tu Vô Vi là làm biếng đâu. Không làm biếng được! Nếu làm biếng là bị sa đọa liền. Đêm đêm làm có bao nhiêu công chuyện đó mà bắt người ta làm hoài. Không phải bắt. Vì người đi trước làm như vậy được thì người đi sau bắt buộc phải học như vậy và hành như vậy mới tiến tới. Không sửa đổi. Nhiều người tu tới

nửa chừng được sáng một chút sửa đổi làm pháp khác, chế một pháp khác, lạc vô cỏi Âm thấy những hình tượng to lớn này kia, kia nọ sợ quá. Tôi gặp được Thích Ca, tôi gặp được Phật, tôi gặp được Di Lạc ... Tùm lum! Toàn là nói dóc! Đi tới vô hình vô tướng mới thật sự, mà dựng hình tượng để lường gạt người thế gian là không đứng đắn đâu! Bị nhập xác là đã phạm pháp rồi, không đúng rồi! Tâm trí không mở mới bị nhập xác. Tâm trí khai sáng là không có ai nhập được xác chúng ta. Bị nhập xác là ô trược mới bị nhập xác. Sai rồi! Không nên hướng dẫn người kế tiếp, tạo nghiệp tâm ô trược mà phần hồn không thăng hoa được. Đó là đại tội chớ không có phải phát triển đâu! Phát triển được tâm linh không có điều đó. Tâm linh là bình đẳng và vô cùng. Ai ai cũng có thể tu được, xây dựng cho nhau, hỗ trợ cho nhau trong chu trình tiến hóa. Đẹp bứt tất cả những sự vọng động, muốn làm Tiên muốn làm Phật phải có chất lượng tốt.

Chúng ta tu đây là tin nơi khả năng sẵn có của chính mình có thể hành triển tới đó, mới thật sự là tin. Không có nên tin cái ông ở đâu mà mình không biết, mà không gặp, không hiểu cũng là tin. Như người ta nói Thượng Đế cũng là tin Thượng Đế mà không chịu hành triển của chính mình, không có xây dựng được hạnh đức. Không có xây dựng hạnh đức làm sao hái hoa dâng Phật được mà nói chuyện

ông Phật? Phải tạo hạnh đức cho chính mình trước mới thật sự là người tu.

Người tu Vô Vi nghèo, không tiền, nhưng mà khi tu phát triển rồi, tâm rất giàu lòng bố thí, bỏ tiền in kinh sách giúp người kế tiếp một cách sẵn sàng, vui vẻ phục vụ, còn bỏ công đóng thành sách cho mọi người đọc và tự hiểu. Dâng cho họ chớ không có dám bán. Từ bao nhiêu năm nay đều là dâng tất cả những tài liệu cho mọi người thưởng thức, thấy sự sai lầm của chính họ mới dần thân tu tiên.

Những người tu Vô Vi là tự dần thân tu tiên chớ không có ai bắt buộc. Không phải thề thốt. Không có giao kèo. Chính tâm thức họ hứa với họ, tu tức là giao kèo với Trời Đất chớ không có giao kèo với ông sư phụ hay là một người truyền pháp nào hết. Trong tự nhiên hồn nhiên phát triển, mới thật sự tu. Tu mà nôn nóng muốn thành Phật liền, làm sao có? Không có vụ đó! Tu phải từ từ giải mở mình, áp dụng cái pháp triệt để, thì pháp lực nó mới mạnh. Như trong xã hội chúng ta có luật lệ đảng hoàng, người dân không chịu áp dụng luật lệ hiện hành thì xã hội làm sao tốt được? Chúng ta có pháp mà không áp dụng triệt để cái pháp để thực hành làm sao chúng ta có pháp lực để giải nghiệp lực trong nội tâm? Mọi việc đều có bằng chứng rõ ràng, không có phỉnh phờ ai được hết. Tự tu tự tiến là vậy.

Thiên liêng rất giỏi rất hay nhập cơ nói đủ thứ, mà hành giả không tu thì thiên liêng cũng bó tay chớ không có làm được cái gì hết!

Còn lo vì nghiệp tâm lôi cuốn
Rõ lẽ càn khôn chẳng có buồn
Trí ý thực hành không vọng động
Tự mình sáng suốt thuyết càn thông

“Còn lo vì nghiệp tâm lôi cuốn”:

Còn lo, tâm người tham lo vì nghiệp tâm lôi cuốn, nghiệp tâm từ nhiều kiếp rồi, lôi cuốn cho nên phải lo.

“Rõ lẽ càn khôn chẳng có buồn”:

Biết được nguyên lý của cả càn khôn vũ trụ liên hệ với như sinh, chuyện gì mà phải lo buồn.

“Trí ý thực hành không vọng động”:

Trí ý tu, thì lo dùng trí ý niệm Phật trong thực hành đâu còn vọng động nữa.

“Tự mình sáng suốt thuyết càn thông”:

Quân bình thanh tịnh tức là sáng suốt, nói năng đâu đó nó dàng dàng và rõ rệt. Tâm làm thân chịu, không có chối cãi, cho nên người tu thực hành đứng đắn khai triển nội tâm huyền bí của nội tâm thì ít có nói chuyện. Giữ nguyên khí của Trời Đất mà khai

triển tâm linh để tiến hóa, là điều cần thiết nhất trong cuộc sống của phần hồn đối với càn khôn vũ trụ, mà thuyết lung tung, nói lung tung tự hại tâm thân không phát triển. Cho nên người tu Vô Vi nói lợi lộc là luồng điện xuất phát đi lên trên, hòa hợp với nguyên điện của cả càn khôn vũ trụ. Lúc nào cũng sáng, nói chuyện cũng đàng hoàng, không có bày bịa thêm, tự thức khai khẩu mà thôi, thì nói câu nào cũng là triết lý tốt đẹp để tận độ mọi người ở xung quanh chúng ta cùng tu cùng tiến. Con người có khả năng đi tới sự sáng suốt rõ rệt. Chính mình phải hành triển cho chính mình mới có, còn nhờ đỡ không bao giờ có. Nhờ đỡ tức khép kín tâm thức là không có phát triển thanh tịnh bên trong. Nhờ sự kích động và phản động, dày công tu tiến, thì nó mới phát triển huyền bí trong nội tâm được.

Hiểu mình, hiểu họ thì mới thông. Làm người mà không hiểu được mình thì làm sao mà hiểu họ. Cho nên người đời không tu chỉ hiểu chuyện người ta, thị phi chuyện người ta mà không biết chuyện mình, thì lãnh vực thanh tịnh không bao giờ khai sáng được. Bỏ phước mình, ca tụng chuyện người khác mà chuyện chính mình quên. Sự hiện diện của khối óc tại thế gian là một khả năng trong cả càn khôn vũ trụ, nếu lui về thanh tịnh thì làm biết bao nhiêu việc trong ngày, không có mệt mỏi. Sống trong nguyên lý của Trời Đất hòa hợp với chấn động Vũ Trụ Quang mà

tiền thì đâu có bị bỏ ngõ, tâm thức lúc nào cũng an yên hòa hợp với các giới trong thực hành. Nói được, làm được, không phải nói được và không làm được. Nói được không làm được là đọc sách, học chuyện người khác gom góp. Nói được mà không bao giờ làm được, thấy rõ người tu lạc vào cảnh nào. Lạc về văn chương thì cứ việc lạc mãi lạc mãi, thì tâm thức trực giác không khai, cũng nói lý đạo đủ chuyện nhưng mà nói có một góc, không có phát triển tròn trịa được. Xuất ngôn, người thực hành Vô Vi nghe là biết người này là đọc sách nói chuyện, chứ không phải thực hành tâm thức khai triển, khí điển trong tâm hòa hợp với cả càn khôn vũ trụ và luận thuyết minh chánh. Đâu đó có bằng chứng rõ ràng, nghe qua không vô nổi, nhờ gì? Nhờ chúng ta đêm đêm Soi Hồn, óc chúng ta trật tự thì không nhận bất cứ những cái gì bất trật tự. Nghe mà không hiểu, nghe mà không biết nó nói cái gì, không có cảm thông được. Còn người thực hành tu Vô Vi, luồng điển chung tiến đồng một đường lối nghe là hiểu liền. Cho nên Vô Vi tu trong tự thức, tự tu, tự tiến, chớ không có ràng buộc.

Nếu người tu nhận pháp mà tâm không thức, không cảm thấy đó là một pháp quý thực hành để cứu mình, thì cái pháp đó bỏ không. Lượm được pháp mà không hành thì cũng như không. Cho nên mọi người tới thiền đường, nhận pháp để tu chớ không

phải nhận pháp để lý luận so đo. Tất cả mọi người tu Vô Vi tâm môm khai triển nội thức của chính mình, nhiên hậu có một Tào Khê⁽⁸⁾ rõ rệt, một suối minh triết chuyển hóa trong tâm thức, mà thuyết giảng cho mọi người đồng tu đồng tiến trong một đường lối tiến hóa chung. Chỉ có hành mới có, lý thuyết không bao giờ có. Tâm thức thực hành trực giác mới khai. Tâm thức không thực hành thì trực giác không bao giờ khai. Càng nói thì càng sai, lượm lặt những lời của người khác, lượm lặt những lời của kinh Phật mà chính mình không chịu khổ, dần dần hành triển thì khẩu khai thần khí tán, bệnh hoạn tới nơi chớ không ích gì! Còn dừng hành thanh tịnh đúng theo Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí, thì lấy nguyên khí của Trời Đất để khai sáng chính mình thì càng ngày càng dũng mãnh, mạnh khỏe và tươi tốt.

Tu càng ngày càng vui, chứ không phải tu càng ngày càng buồn. Tu càng ngày càng buồn, còn chấp mê, thì chết xuống Địa Ngục là phải học một khóa, rồi mới tiến lên được. Tu chúng ta khai triển tới quân bình, thanh tịnh, thì đâu còn chấp mê nữa. Luôn luôn sống trong sự thanh tịnh và sáng suốt, quang hành trí tuệ mới minh. Tu tức là sửa, sửa thét⁽⁹⁾ thì đâu đó nó có trật tự và sáng suốt, không có nuôi những sự nhơ bẩn, nghi kỵ. Tự ái là dơ dáy, người tu không có áp dụng tự ái. Nếu mà áp dụng tự ái là

người đó dơ dáy, tâm thức chưa thanh. Ôm trước rồi luận thuyết sai, thét rồi cũng trở về thế gian chớ không làm được cái gì hết!

Muốn dứt khoát về Thiên Quốc thì phải dẹp bỏ tất cả những ý niệm bất chánh, tính toán sai lầm, tưởng mình là đúng. Đã thử trong một thời gian, chính những người tính toán tu Vô Vi rốt cuộc rồi cũng không đi đến đâu, tiền của cũng không dồi dào, mà tâm thức không đi đến đâu, còn chưa thấy rõ, càng ngày càng xuống thôi, không có tiến lên được. Thực hành chánh pháp phải thâm tu thâm tiến. Chúng ta nhớ lại xưa kia Đức Thích Ca ngồi gốc cây tu, đâu có bàn bạc với ai, mà hiện tại bây giờ chúng ta tu mới được một chút là bàn bạc lung tung. Thâu lượm những chuyện động của người khác, mà không khai triển phần thanh tịnh của chính mình, thì làm sao phát triển được? Vô Vi thấy dễ nhưng mà khó, hành giả chịu thực hành hay là không? Hành giả chịu nhìn lại sự sai lầm của chính mình để sửa hay là không? Nếu không, cứ ôm lý thuyết suông nhưng mà giải không được nghiệp. Nói thì hay mà giải nghiệp không được, bệnh hoạn sẽ đến trong triền miên khổ cảnh, không cách gì giải quyết được.

Đối với Vô Vi, mỗi mỗi phải thực hành, nói được làm được, nghe được hiểu được, chớ không phải nói được mà làm không được mà nghe không được mà

hiếu không được thì không bao giờ tiến. Dững mãi hành triển thì nó càng ngày càng sáng chói không có tối tăm được. Tâm thức càng ngày càng an vui, tinh thần càng ngày càng khỏe mạnh. Hiểu rõ thể xác và khối óc của chúng ta là trật tự, tranh trời sống động, chói không phải yếu hèn như những người ỷ lại không tu, đó là thuộc về loại yếu hèn.

Những người có cơ hội nghe qua sự thực hành đạt tới kết quả thì chính ta cũng có khả năng làm. Thử làm một thời gian sẽ thấy nội tâm, nội tạng thay đổi và thật sự thấy rõ con đường chính ta phải tu tiến, chẳng ai tu cho chúng ta cả. Vạn linh đồng hợp, đồng tiến, đồng giải tiến tâm thức của chúng ta. Hằng ngày ăn uống, Nhật Nguyệt Quang; Nhật Quang Phật, Nguyệt Quang Phật đều tận độ chúng ta, từ năm này tới tháng nọ mà chính chúng ta chưa thanh tịnh.

Nay có duyên lành ngộ Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí phải giải, khứ trước lưu thanh. Giải trước đi, thực hành để giải trước, khứ trước lưu thanh là không có mê chấp, không có tính toán, sẽ sống trong tự nhiên và hồn nhiên, con người mới được an lành và tốt đẹp. Tính toán cho cách mấy cũng phải về số không. Tất cả toán học ở thế gian làm đúng là phải về số không, nếu bỏ số không là toán đó không thành. Về sự quân bình của tâm thức, đi vào không,

còn không nữa, mới thực sự xán lạn⁽¹⁰⁾ và tốt đẹp.

Phập phồng vì điển chưa thông tiến
Khó khổ buông xuôi chẳng nối liền
Gieo họa cho mình mà không biết
Thức hồn tu tiến vẫn còn duyên

“Phập phồng vì điển chưa thông tiến”:

Phập phồng là bán tín bán nghi, lúc đó là điển chưa thông tiến, luồng điển khối óc chưa mở và chưa tiến.

“Khó khổ buông xuôi chẳng nối liền”:

Thấy khó quá, bỏ không tu nữa, tu nửa chừng bỏ, buông xuôi, không có nối liền, không có liên tiếp đi lên được.

“Gieo họa cho mình mà không biết”:

Mình tự đóng cửa, thực hiện chấp mê thị phi của tình đời tức là họa vậy mà không hay đâu! Lần lần nó cứ đi tới, giam thần thức của chúng ta trong một cõi thị phi, nói bậy mà tưởng là nói đúng.

“Thức hồn tu tiến vẫn còn duyên”:

Chúng ta hiểu được giá trị của phần hồn, cần sự thanh nhẹ nuôi dưỡng tiến hóa tới vô cùng. Phải

bước vào điển giới thanh nhẹ mới còn duyên tiền hóa được. Khi mà hiểu được nguyên lý này, thì đừng mãi lo tu, đêm đêm thực hành, bớt biết bao nhiêu phiền muộn sái quấy của tình đời. Ở đời, một ngày thâu thập biết bao nhiêu, xem ti-vi⁽¹¹⁾ thấy biết là bao nhiêu công chuyện rắc rối, mà chúng ta có đường lối giải, thì chúng ta có xem ti-vi cũng như không có xem ti-vi. Không có chuyện gì đáng bàn, đáng luận, mà họ ngày đêm bàn luận không có kết quả. Nơnh sinh vẫn đau khổ, tâm linh không có làm sao tiến.

Chúng ta cảm mồm lo tu, làm thình thì tâm linh mới phát triển. Tâm linh phát triển vui hòa, và vui hòa ở nơi thanh giới. Khi mà vui hòa ở nơi thanh giới xán lạn rồi, tâm hồn lúc nào cũng thơ thới và an tịnh. Vui hành tâm pháp, chớ không ai bắt buộc chúng ta hành, vì càng hành càng triển, càng tu càng tiến, càng hành càng vững mạnh, càng tu càng phát sáng tâm hồn của chúng ta. Thì lúc đó chúng ta mới nhận được việc cần thiết và không làm những việc không cần thiết. Miệng môi tranh chấp là không cần thiết, sửa tiến là cần thiết. Nhận pháp, hành pháp thì nó mới mở. Nó trở về cái thực chất thật thà của chính nó. Nhận pháp hành pháp mới là thật thà. Còn thiếu thật thà hay sửa pháp, rồi chối bỏ nguyên lý của Trời Đất, làm sao tiến hóa nổi? Suốt kiếp chả làm được một việc gì, chết rồi chỉ có khóc, uống lúc còn

sống, biết bao nhiêu pháp để giúp đỡ chúng ta mà chúng ta chưa hành được một pháp nào hết.

Bình pháp này thì phải bỏ pháp nọ, bình pháp nọ thì bỏ pháp kia, cứ lặn độn suốt kiếp như vậy, không bao giờ tiến bước được. Rồi trở lại đi làm gì? Làm thầy, hỏi thầy gì? Thầy địa lý! Vị trí của mình, mình chưa hiểu làm sao làm thầy địa lý? Giúp không được mình mà giúp được ai? Rồi bị quây quần trong cái đồng tiền, nó xoay chuyển cái hoàn cảnh, càng ngày càng gia tăng, càng tham lam không dứt khoát được như lúc mới hành. Vì sao đã tu nhiều năm mà bị như vậy, vì phát triển tánh tham lam thì phải bị kẹt, dứt khoát tánh tham lam thì nó mới thông suốt được.

Cho nên Vô Vi là vô chuyện lớn nó làm thành nhỏ, chuyện nhỏ nó làm thành không, mới kêu bằng Vô Vi, mới thanh nhẹ được. Vô Vi không có ôm chấp, không tiền, nhưng mà tâm thức đạt được là vẫn bố thí như thường, vẫn giúp đỡ người chưa hiểu đạo. Dũng mãnh hành triển như vậy, đêm đêm lo tu tiến, không ỷ lại, không mê tín dị đoan, thực hành khai triển trực giác để thấy rõ những gì chúng ta đang sửa tiến. Chứ nhiều người không biết lạc vào cõi âm, tưởng tôi thấy ông Phật rồi, tưởng tôi thấy Diêu Trì Kim Mẫu rồi, tưởng tôi thấy Thượng Đế rồi, tưởng tôi quen biết cả càn khôn vũ trụ. Trở lại thế gian, thì

oai với nhơn sanh, hù hiếp, luận thuyết thiên cơ để hù hiếp những người kế tiếp. Chạy vào trong cái vòng lẩn quẩn làm ăn, cũng là mang nghiệp nữa, đâu có phát triển được!

Chúng ta vốn không, chúng ta người tu là nghèo mạt mới đi tu. Nghèo không tiền, không bạc, không tiền tình duyên nghiệp đi tu, thì phải giữ lập trường như vậy thì không bao giờ bị ô nhiễm. Lúc nào chúng ta nghèo, trong không mà có. Tại sao trước khi chúng ta tu đâu có biết thuyết giảng, đâu có biết nói chân lý. Trong không nhưng mà tu thết rồi nó sẽ có. Tâm thức minh triết thì nó nói về triết lý để dẫn giải và dẫn tiến mọi người, còn quý báu hơn tiền bạc, hơn vàng ngọc. Nhiều người ôm vàng, ôm bạc mà không biết nguyên lý của cuộc sống, thì cũng như không!

Giữ cửa bị của hành, gác kho bị chủ chủ. Ôm tiền là cũng như người gác kho. Chủ nó là ai? Đời chủ! Người Việt Nam thấy rõ, chúng ta ở xứ Việt Nam làm ăn khổ cực dành dụm có bạc tỉ, rồi chế độ mới nó về nó bắt bỏ tù, bắt thanh lọc không còn một đồng xu, nghèo mạt, ở nhà lâu không cho ở, xuống ga-ra⁽¹²⁾ ở.

Người Việt Nam có cái cảnh này để hiểu rồi, có tiền là có tội, còn nếu mà chúng ta dốc lòng tu về Thiên Quốc, chúng ta dứt khoát chuyện thế gian đi, không

sao đâu, không có mất đâu! Thượng Đế luôn luôn tận độ chúng ta, chúng ta chỉ có tâm thức, nuôi dưỡng tâm thức tiến hóa tới vô cùng tận là sẽ có cơ hội tốt. Nếu tu không dứt khoát, không nên tu, cho đời phỉnh⁽¹³⁾ đi, phỉnh hết kiếp này rồi kiếp sau mới tu. Chớ đời là chắc chắn là lường gạt mà phỉnh người này, người kia, người nọ, không có tiến nổi. Cho nên nhiều người đã sống trong đời rồi, họ chán đời, họ bỏ đời đi tu. Tại sao họ bỏ đời? Nếu đời tốt, họ không có bỏ, đời đen bạc bất thường, không phân minh rõ rệt. Cho nên người đời chán đời; – tu – bước về đạo. Bước về đạo, phải dứt khoát tiền tình duyên nghiệp, thất tình lục dục, thì nó mới tiến. Còn tu mà hướng về tham dục là không bao giờ tiến. Tưởng đâu biết được chút đỉnh nói về đạo pháp, tưởng mình siêu lắm. Nay lấy cô này, mai lấy cô nọ, tạo tình khí của mình càng ngày càng mất. Thần kinh náo hức yếu đi làm sao giải được nghiệp tâm của chính mình mà xưng danh là tu, là hay hơn người khác. Nhưng mà cuối cùng hai năm trước khi chết, mới hiểu rõ người đó sẽ đi đến đâu. Sự thật là sự thật không thể chối cãi được. Còn chúng ta người tu Vô Vi là Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp. Pháp Lý cái gì nó rõ rệt. Khoa Học là tiến hóa tới vô cùng, khai triển huyền bí của nội tâm. Khoa Học Huyền Bí mình cảm kích được càn khôn vũ trụ với chúng ta là một, thấy rõ mới dũng mãnh, thấy không rõ là u ơ đâu có tiến bước được.

Dày công tu, thực hiện tốt vui khỏe. Đời nó cho chúng ta là ngu, nhưng mà khi mà đời không lỗi thoát mới thấy người này là khôn hơn, người chịu tu là khôn hơn. Người chịu tu là lo cho tương lai của phần hồn, lúc chết không bị bơ vơ. Đêm đêm lo cái chuyện đi thôi, đi về Trời thôi, thì Âm phủ không có kéo chúng ta xuống làm cái gì, còn ủng hộ cho chúng ta đi lên càng sớm càng tốt. Địa Ngục chật ních mà cứ đâm đầu xuống Địa Ngục để làm gì?

Cái luật hóa hóa sanh sanh khổ lắm, phải qua những cơn thử thách, cho nên người đời tu ở thế gian cũng nhờ sự kích động và phản động thử thách, mà chúng ta hành đúng pháp, thì chúng ta có lãnh vực thanh tịnh, để tránh những sự kích động và phản động đó. Tu tự nhiên bớt nói chuyện, tâm thanh tịnh, thì lúc nào mà hòa hợp với nguyên khí cả càn khôn vũ trụ, lúc đó là sự ban chiếu sáng suốt để tận độ quần sanh, thì tự nhiên chúng ta nói chuyện thông suốt. Từ hồi nào giờ không biết, nhưng mà bây giờ có thể nói thông suốt được.

Chẳng sợ ai pha dèm, chẳng sợ chết, hiểu được luật hóa hóa sanh sanh, hiểu được nhân quả thì chẳng bao giờ sợ chết. Đêm đêm lo tu là tạo cái nhơn lành, tiến hóa nhanh nhẹ hơn người thường. Hạnh đức càng ngày càng dồi dào tốt đẹp, hoa nghìn năm

không héo dâng Phật, chớ hoa thể gian này giỏi lắm
một tháng là nó tiêu.

Còn duyên học hỏi tiến thân tùy
Giải tỏa phiền ưu tự xét suy
Minh cảm tình đời trong giây phút
Có không không có vẫn kiên trì

“Còn duyên học hỏi tiến thân tùy”:

Còn duyên học đạo, học hỏi tiến thân tùy là phần hồn sẽ càng ngày càng tiến tới càng thanh nhẹ.

“Giải tỏa phiền ưu tự xét suy”:

Thực hành chánh pháp, giải tỏa sự phiền ưu trong nội tâm, tự mình xét suy cái pháp nó có giá trị bằng cách nào?

“Minh cảm tình đời trong giây phút”:

Hiểu được tình đời trong giây phút, vì nó quân bình rồi, tưởng tới là hiểu rồi. Óc sáng tâm minh là hiểu liền.

“Có không không có vẫn kiên trì”:

Có không không có, không phải chuyện của chúng ta nữa, chuyện của Trời Đất đã làm có có không không, để giáo dục con người tiến hóa. Thì tâm thức của chúng ta đang tu tiến hóa là vẫn kiên trì hành

đi, đừng có lo chuyện có có không không ở thế gian mà vọng động không tiến. Người tu Vô Vi có tiền cũng thiền, mà không có tiền cũng thiền, có cơm ăn cũng thiền, uống nước cũng thiền.

Tâm nó vui lắm, nó bớt tất cả những sự phiền muộn, sái quấy. Không đem vào tâm nữa, giải mở tất cả. Pháp Luân Thường Chuyển làm đúng không cần phải ăn nhiều, ăn nguyên khí của Trời Đất đủ khỏe mạnh. Siêng làm Pháp Luân Thường Chuyển ăn chút âm bụng là đủ rồi. Thì sở phí của chúng ta càng ngày càng giảm, thậm chí tới chỗ ăn chỗ ngủ cũng không cần nhiều. Chút xíu thôi đủ rồi, chỗ để ngồi thiền, và nằm nghỉ lưng chút rồi ngồi dậy thiền thôi, có gì đâu mà phải lo, không có choán chỗ nhiều, trực tiếp nguyên khí của Trời Đất là khỏe mạnh.

Tiết kiệm được thuốc men, không phải như người phạm bệnh đủ thứ. Một lần bệnh là hết tiền, thiếu nợ, khi mà hết bệnh rồi quên bệnh đi. Tham ăn, một ngày ba buổi, ăn đủ thứ vô là nó hại cơ tạng mà không hay! Ai hại? Chính cái miệng mình hại mình cũng không biết nữa. Tu tới thanh tịnh mới thấy mình đã hại mình rất nhiều, bằng lòng giải, giải tất cả những độc tố để cho cơ tạng yên ổn mà dễ thiền, dễ tu hơn. Không phải ăn nhiều mà sống được đâu, ăn nhiều dễ chết, mà ăn ít nó lại dễ sống. Nó bớt

những sự vọng động, bớt độc tố, cơ tạng khỏe mạnh, hòa hợp với nguyên lý của càn khôn vũ trụ mà sống.

Chúng ta ra đời cũng nhờ nguyên khí càn khôn vũ trụ mà lớn, ngày nay chúng ta không có cách gì từ bỏ nguyên khí của càn khôn vũ trụ. Phải áp dụng triệt để nguyên khí của càn khôn vũ trụ, nuôi dưỡng cơ tạng bình an khỏe mạnh và chỉ hành. Cho nên Pháp Luân Thường Chuyển giúp tất cả mọi người, mọi tần số đều được phát triển, hiểu lấy nguyên năng của cả càn khôn vũ trụ xây dựng cho vạn linh tiến hóa, thì chúng ta bằng lòng thực hành để tiến hóa. Một pháp cho tất cả mọi pháp. Nguyên khí của Trời Đất đã chứng minh xây dựng chúng ta từ lúc chào đời cho đến nay, chúng ta không có lấy lý do gì mà từ chối nguyên khí của Trời Đất, là tự hại mình mà thôi. Không có thể vắng được nguyên khí của Trời Đất. Người thể gian không vắng được dưỡng khí, mà cơ tạng không thiếu dưỡng khí được, nếu thiếu dưỡng khí là sanh bệnh.

Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp là một pháp để ngừa bệnh và giải bệnh. Nếu người nào cố công thực hành sẽ đạt được tốt và khỏe mạnh. Nhiều người hành nửa chừng, nó sanh bệnh này bệnh nọ, rồi đổ thừa Pháp Lý Vô Vi, không phải! Cái nghiệp của chúng ta ăn uống bất cẩn nên nhiều năm, nhiều tháng, bây giờ nó lộ diện là phước, có

thể cứu kịp. Nhiều người nó bị ẩn tàng bên trong và không có lộ ra lấy gì mà chữa, bác sĩ cũng bó tay. Lộ ra bác sĩ mới chữa được, bác sĩ là phải có bệnh thật sự bệnh mới chữa, còn chúng ta đêm đêm tu, là phòng bệnh, ngừa bệnh. Lấy nguyên khí của Trời Đất giải tất cả những cái nghiệp chướng trong nốt tâm, nội tạng, trong thần kinh, khối óc, chúng ta đều được giải ra ngoài. Thì nay chút, mai chút nó sẽ hình thành tốt đẹp.

Cho nên mọi người tu Vô Vi, người nào dày công tu nhìn mặt biết. Mặt mày tươi sáng. Mà nhiều người lại đi tới Vô Vi để chơi, để nghe, để nói, để bàn cãi, cái đó mặt mày không bao giờ sáng. Phân loại rõ ràng, nhìn là thấy cặp mắt không có ánh quang là người đó không có hành. Điển không thể gạt được. Cơ tạng mình đều là dùng điển năng của cả càn khôn vũ trụ quang mà sống, mà không thành tâm khai triển lấy chính mình, thì mắt đâu có sáng, mặt đâu có tươi! Càng ý lại càng tối tăm, bất cứ tu pháp nào không có tự thức tự tu, mà ý lại chỉ đi tới chỗ suy đồi sa đọa mà thôi. Không có tiến được.

Mỗi mỗi phải trong thực hành mới thấy rõ, nắm chắc và giải mở cho chính mình trước, nhiên hậu mới ảnh hưởng người kế tiếp. Càng tu càng thấy quá khứ nhiều người hành pháp, bất cứ pháp nào, đã sai. Sai vì ý lại!

Cái thứ nhất, là y lại nơi người truyền pháp, y lại nơi sư phụ mà không chịu dốc lòng tu, tự xạo gặt mình lúc đầu, thì phải chấp nhận cái khổ. Cái khổ hiện tại, ai cho chúng ta khổ? Tâm tư không cởi mở là khổ, chính ta đã làm cho ta. Con ma lười biếng tấn công ám ảnh và không cho chúng ta thực hiện đúng. Nếu chúng ta thực hiện đúng, thì ánh sáng đến bóng tối phải tan, ma tức là bóng tối mà thôi, không dám ra ánh sáng đâu. Dừng mãi tu đi, chúng ta sẽ phát quang, lúc đó không còn ma quỷ ám ảnh nữa, lúc nào cũng sáng suốt và đang hoàng trong xây dựng.

Làm người không biết thương mình, đâm ra đi thương Trời Phật, thương ông Thần này, ông Thánh kia, ông lên bà xuống, đủ chuyện hết, mà không biết thương mình. Biết thương mình phải hành pháp đứng đắn, hòa hợp với nguyên khí của càn khôn vũ trụ, là liều thuốc trường sanh bất diệt, tận độ tâm thân. Cho nên người tu Vô Vi nhịn nhục là thực hành đứng đắn, mặt mày tươi sáng, nhưng mà túi không tiền vì có tiền là có tội. Trong túi hời nào giờ không có một xu, vừa đủ sống là thấy nó vui, mà khi không nó nhảy vô mấy chục ngàn dollars trong túi là loạn rồi. Trong cái óc nghĩ bậy không à!

Sắm xe hơi, mua nhà lầu, kêu bằng tạo nghiệp. Có tiền thì có người ta tới, đó là cái duyên trần trước

mà thọ lãnh duyên trần trước là chỉ hại mình và không bao giờ tiến.

Cho nên người tu Vô Vi tự lực cánh sanh, phát triển từ tâm lẫn thân, không nhờ đỡ ai. Thực hành cố gắng, thực hành tin nơi khả năng sẵn có của chính mình, đêm đêm lo tu, lo thực hành. Nếu thực sự có Trời có Phật, Trời Phật sẽ chứng tâm những người thiện giác, chớ Trời Phật không có chứng tâm những người ngu si mê loạn. Người thiện giác, Trời Phật mới chứng tâm, khi mà đạt tới thiện giác là thanh nhẹ. Thanh nhẹ thì hòa hợp với thanh nhẹ, chỉ có đi lên không bao giờ đi xuống, đâu có cảnh Địa Ngục đâu, chỉ đi lên thôi. Người đời tham dục là đi xuống, lúc chết riu riu đi, xuất ra hai bàn chân là đi, thì bước vào cảnh luân hồi Địa Ngục chứ ích gì! Mà chúng ta có bằng chứng tu thiền rút ngay trung tim bộ đầu, phát sáng đi lên, thì chúng ta dừng mãi tu đi, để giải quyết một kiếp phù sanh này cho nó tròn trịa và rõ rệt. Hành trình tại thế gian và hành trình trở về Thiên Quốc có cuộc sống an nhiên thanh tịnh, tâm lành sáng suốt.

Đạo là quân bình. Thế gian nhìn là vốn không, đạo là không. Mà không hành trong chơn không, là làm sao tiến hóa tới tốt được? Học trong thanh tịnh mới thật là học. Càng thanh tịnh thì chẳng có sợ sự đụng chạm. Thanh tịnh hóa giải sự động loạn, chớ sự

động loạn không có hóa giải được thanh tịnh. Nuôi dưỡng tinh thần thanh tịnh. Tiến hóa là cứu cánh, suốt kiếp của phần hồn tiến hóa, hướng về vô sanh bất diệt mà hành sự, không bao giờ bờ ngõ trên bước đường đạo.

CHƯƠNG BA

Kiên trì thanh tịnh tiến cân phân
Đời đạo phân minh rõ tiến trình
Quy hội như lành mình cảm giác
Trùng tu thanh tịnh xét phân minh

“Kiên trì thanh tịnh tiến cân phân”:
Kiên trì như vậy trong thanh tịnh, *“tiến cân phân”*,
lúc nào cũng đều đều, từ từ tiến như vậy.

“Đời đạo phân minh rõ tiến trình”:
Đời đạo chúng ta rõ ràng. Đời là gì? Đời là chỉ hướng
ngoại thôi, cũng xưng là đạo cũng như đạo mà
hướng ngoại, quên bên trong. Đạo là bên trong phát
triển tâm thức của chính mình, phát triển khoa học
huyền bí trong nội tâm của mình. Phân minh rõ tiến
trình, biết được sự tiến hóa mình đi đến đâu.

“Quy hội như lành mình cảm giác”:
Càng tu như vậy hướng về thanh thì cái như lành
không có phá hoại, gom tụ lại thì mình cảm giác biết
được cái đường đi của chính mình.

“Trùng tu thanh tịnh xét phân minh”:
Nhiều kiếp rồi bây giờ tiếp tục tu trong thanh tịnh,

phán xét rõ ràng phân minh mọi sự việc. Đòi ra đòi, đạo ra đạo cho nó rất rõ rệt trật tự, thì luôn luôn hành triển triển miên không có gì phải trở ngại. Nhiều người đòi hiểu một chút, đạo hiểu một chút thì luôn luôn gặp phải trở ngại và cãi vã, không thông suốt. Người tu nhờ gì? Nhờ pháp. Nhờ gì nữa? Nhờ hành. Có pháp thì phải hành, hành nó mới tiến tới thanh tịnh được, từ cái thanh tịnh nó mới phát sáng ra, quân bình lập lại trật tự.

Tiến tới một là một, hai là hai, rất rõ rệt, như vậy chúng ta mới làm được nhiều việc. Còn mất quân bình thì không có làm được nhiều việc, không phân minh được việc gì hết, thì không có rõ ràng. Làm việc gì phải có trật tự. Đòi, thấy là giả tạm nhưng mà cuộc sống của đời phải có trật tự, vì sao? Đời nó liên hệ với cả càn khôn vũ trụ, dùng nó đang hưởng ứng cuộc sống của Vũ Trụ Quang, thì phải tiến tới trật tự rõ rệt. Cuối cùng, khối óc của chúng ta phải thanh tịnh mới xét được mọi việc. Nhờ cái gì thanh tịnh? Nhờ hành pháp, nay chút mai chút hội tụ như lạnh.

Như tốt là hưởng thượng mới có như tốt. Trồng cái cây mà không có nguyên khí của càn khôn vũ trụ ban chiếu, cây đó làm sao tốt được, làm sao phát triển được? Nên nhiều yếu tố không phải đơn giản, kiên trì hành như vậy, những yếu tố sẽ hội tụ tốt và

đem lại kết quả tốt. Sẽ sáng choang phân rõ mọi sự việc để ảnh hưởng những người kế tiếp, khối óc không phân minh, không rõ rệt thì làm việc gì cũng mất trật tự. Quên đầu quên đuôi, trật tự sáng suốt không có quên cái gì hết, vì việc gì đến là phải làm, giải quyết liền. Tiếp tục giải quyết như vậy trong trật tự thì có thể làm được nhiều việc, thay vì suy tư mà không làm được một việc gì hết!

Cho nên ở thế gian người ta thường thấy tôi tuổi già rồi không làm việc được, tại vì từ nhỏ không có trật tự, thì lớn nó mới uể oải, rồi con ma lười biếng nó xâm chiếm trong khối óc của chúng ta, rồi đâm ra chỉ biết than vãn và trách móc, không có biết sửa tâm để tiến hóa tới vô cùng. Người tu Vô Vi nó có lợi điểm, tất cả đều sẽ về không, mà trong không nữa mới thật sự là ánh sáng. Tu hoài tu mãi, kiên trì giữ như vậy mà tiến tới, thì luôn luôn cũng sáng, luôn luôn lúc nào nó cũng sáng trong xây dựng, chứ không có ý phá hoại. Không có ghen ghét, vì đi lên làm sao ghen ghét được, khối óc chúng ta thường trụ ánh sáng, bây giờ mất ánh sáng là bực lắm. Cho nên đêm đêm phải tu, phải cố gắng thiền cho khối óc được quân bình, cơ tạng mới được sống yên.

Khối óc mất quân bình là loạn xạ hết, cho nên người đời mở miệng, mình thấy người đó vị trí ở đâu. Nói năng không đàng hoàng, lo âu không chín chắn, lo

những chuyện không phải của nó, mà nó cũng lo, chuyện của nó, nó bỏ rơi. Thì nó với con thú, khác ở chỗ nào? Con người nó khác hơn con thú, sáng suốt hơn, biết lo biết thực hiện trong trật tự. Còn con thú là tùy duyên thôi, gặp đâu bọ đó, gặp đâu chạy đó, không có trật tự như con người. Chúng ta đã mang xác làm người là có một cái trật tự uy nghi của Trời Đất đã ân ban hình thành tại mặt đất. Nó là một ánh sáng của mặt đất trong trật tự. Nếu làm người không có trật tự, thì mặt đất không có hòa bình, moi móc phá phách đủ chuyện không xây dựng được.

Ở thế gian này, chế độ nào cũng xưng là mình hay nhưng mà không biết sửa mình. Chế độ nào hay là biết sửa mình để ảnh hưởng người dân cùng tu cùng tiến thì cái xã hội đó mới đáng tin cậy. Còn cái xã hội cạnh tranh, đua đòi đủ thứ rồi cuộc mất tâm linh. Cái xã hội đó sẽ biến thành ma quỷ ác ôn và không có tiến triển được. Con người Trời Đất xây dựng có tâm linh, nhưng mà không biết tâm linh thì không khác gì con thú. Phải biết tâm linh, tâm linh là vô cùng. Hễ biết được tâm linh là có lối thoát, không biết tâm linh thì không có lối thoát. Sân si là cái gì? Sân si phá hoại cơ tạng, cho nên bây giờ chúng ta giận một người nào, thì thần kinh khối óc chấn động rồi ren, vận hành trong cơ tạng không được điều hòa, rất dễ bị bệnh nan y, cũng như trong

cái xứ giao thông không được thì dân làm sao tiên?
Đầu tiên là phải giao thông, giao thông dễ dãi.

Một người dân có quyền đóng góp cho chung, thì cái xã hội nó mới tốt, ngăn cản người dân là không có lối thoát. Giáo dục không rõ rệt, thì người dân chỉ có loạn xiết mà làm việc không có trật tự, gian manh không tốt, chế độ lấy gì có sự đóng góp của toàn dân. Có một chánh phủ, có một chế độ cũng do người dân mà thôi. Người dân đóng góp, xã hội đó mới mạnh, người dân không bằng lòng đóng góp xã hội đó sẽ yếu. Hưởng bổng lộc của dân phải tận tâm phục vụ trong trật tự đã hoạch định cho chung. Cho nên con người có lập hiến, có hiến pháp. Lập hiến cơ tạng chúng ta có tim, gan, tỳ, phế, thận, khối óc, cái đó là lập hiến. Còn hiến pháp là phải thực hành đứng đắn, căn cứ những cái căn bản của Trời Đất, có âm có dương, có thanh có trược. Hiểu được sự lợi, sự hại, phân minh, mới tạo thành một cơ cấu tốt đẹp cho quần sanh. Tu là điều chánh. Chánh trị là lấy cái chuyện chơn chánh của Trời Đất, lập lại quân bình cho chính mình kêu bằng một chánh trị gia. Sửa mình để tiến hóa, nhiên hậu ảnh hưởng quần sanh trong tinh thần phục vụ có thực chất. Không sửa mình bắt người ta làm chuyện này chuyện nọ là không đúng, cái đó là một cá nhân ảo ảnh, không phải một chế độ tốt lành.

Người tu hiểu mình, hiểu cơ tầng, cơ tạng chúng ta. Trật tự trong cơ tạng chúng ta có kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, có ngũ sắc ngũ quang, huyền sắc huyền quang đủ hết. Không có trật tự thì đâu thấy cái giá trị hiện hành của chính mình mà làm việc, chỉ chạy theo người ta. Kiếm đồng lương, mà kiếm ít thì lại nghĩ chuyện mưu mô lường gạt. Xã hội làm sao tốt được? Phải tu, là phải trở lại với chính mình, thấy sự cấu trúc từ siêu nhiên mà hình thành trật tự Trời Đất đã làm.

Chúng ta chỉ tiếp tục phục vụ, trong trật tự là sẽ có kết quả tốt. Trên hết là phải có sự giao thông. Con người cơ tạng huyết mạch giao thông không có điều hòa thì ăn nói không rõ rệt, và làm việc khó mình chánh lắng. Tại sao cần phải tu, tu sao lại cần phải hít nguyên khí của cả càn khôn vũ trụ? Lấy nguyên khí của cả càn khôn vũ trụ, mới lập lại trật tự trong cơ tạng của chúng ta có âm có dương, nó liên hệ với cả càn khôn vũ trụ, chớ không phải đơn giản đâu. Thấy nó nhỏ, nhưng mà lớn, cho nên óc người vô cùng tận. Qua bao nhiêu kỳ giặc giã cũng do óc con người mà thôi. Biến chế khí giới, đặt ra chiến lược giết nhau.

Phân minh đời đạo duyên tình động
Khai triển vô minh tự rõ lòng
Nguyên lý Trời ban duyên lý thú
Chung vui học hỏi chẳng chờ mong

“Phân minh đời đạo duyên tình động”:

Phân minh được đời đạo thì mới hiểu rõ được duyên tình ở thế gian chỉ có động thôi.

“Khai triển vô minh tự rõ mình”:

Tất cả sự tăm tối của chúng ta, ta lo lập lại trật tự. Không khác gì căn nhà ta quét dọn kang trang tốt đẹp, hiểu được vị trí của mọi người ở trong nhà. Thì cơ tạng của ta cũng vậy, vị trí của lục căn lục trần ở đâu chúng ta phải hiểu, trong thanh tịnh mới hiểu mới sáng, lúc đó phần hồn mới có trách nhiệm giáo dục lục căn lục trần, bò bay máy cưa trong cơ tạng của chúng ta đồng tu đồng tiến. Thì thấy phần hồn đang hợp tác với vạn linh trong chu trình tiến hóa, mà tự lập lại trật tự, thì phá vỡ tất cả những sự vô minh, tự rõ ràng, biết được căn cứ của chúng ta và vị trí của chúng ta đang làm gì ở đây, thì nhiên hậu mới thật sự phục vụ chính mình và ảnh hưởng quần

sanh.

“Nguyên lý Trời ban duyên lý thú”:

Nguyên lý của Trời ban, cái duyên rất lý thú. Duyên là do đâu?

Lâu lâu gặp được một người bạn mà mình rất lý thú nói chuyện với họ, là hai bên từ trường điển quang đồng nhịp với nhau nó mới có sự lý thú. Mà nếu nó nghịch với nhau thì không có lý thú, cái đó là tự nhiên của Trời Đất sắp đặt như vậy. Chúng ta thấy như vậy chúng ta phải cố gắng lập lại trật tự càng ngày càng tốt hơn, thì lúc nào chúng ta cũng cảm thấy sự lý thú an vui của Trời Đất. Mỗi mỗi ở thế gian xuất hiện cống hiến cho quần chúng, đều là lý thú do khối óc kết thành. Chúng ta là người phung phí là có tội, xài nó mà không biết nó. Ở nhà có cái ti-vi, về cứ bấm ti-vi coi loạn xạ khối óc, nhưng mà không biết cái trật tự do đâu mà có cái ti-vi, không phải dễ làm đâu! Nhưng ngày hôm nay đóng góp, mỗi người một chút nó hình thành được ti-vi, rồi đóng góp trật tự hằng ngày, để giúp cho mọi người sống trong lý thú chung vui. Thì lúc đó chúng ta mới quý quần sanh, và đem lòng phục vụ cho quần sanh. Không có mưu lợi cá nhân, nó mới trong lành vui đẹp. Mưu lợi cá nhân không có trong lành vui đẹp.

“Chung vui học hỏi chẳng chờ mong”:

Không có chờ, hành tới, không có mong, tự tiến tới là đạt. Tự tiến là tự đạt, cho nên Vô Vi là tự tu, tự tiến, tự đạt. Chính mình không hành, không phát triển huyền bí trong nội tâm, làm sao biết đường nói đạo? Đạo là sự quân bình trong nội tâm cơ tạng trong lành. Khi chúng ta nhìn trời tốt, có ánh sáng mặt trời đầu đó có trật tự. Gió, mưa, điều hòa, thấy cái cảnh đó là cảnh vui của nhơn sanh. Tại sao trong tâm, trong cơ tạng ta không biết làm trật tự như vậy? Cho nên duyên lành có cái pháp này là khứ trước lưu thanh. Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp khứ trước lưu thanh, lần lần mới thấy rõ, cũng như ngày bình minh rạng tỏ trong nội tâm nội tạng. Thì chúng ta không có việc tranh chấp, mà chỉ có xây dựng nguyên lý tốt đẹp của Trời Đất đã ân ban cho chúng ta hằng ngày, hằng giờ, hằng phút. Âm thanh của chúng ta có, nếu người có trật tự thì âm thanh trong lành, và cảm động được lòng người. Người hành pháp đứng đắn, thì âm thanh lúc nào cũng trong lành. Hiểu được những gì chúng ta nói, hiểu được những gì chúng ta làm, hiểu rõ cuộc sống Trời Đất đã ân ban và hình thành, quý yêu thân xác mà tiến hóa. Biết quý yêu thân xác, biết xây dựng cho thân xác là tâm linh sẽ có. Tại sao làm như vậy mà tâm linh có? Vì trật tự hội tụ nhơn lành thì tâm linh phát triển.

Đêm đêm tu, lo giải, người đi trước đã làm được, tại sao chúng ta không làm? Làm cho chúng ta có một cái xã hội tốt, có một số người dứt khoát, tâm tư đồng nhứt, bầu trời thanh thản, nhưn sanh bớt tham thì bầu trời không có ô nhiễm. Nhưn sanh càng ngày càng tham, là bầu trời phải ô nhiễm.

Tại sao bầu trời mà ô nhiễm, to lớn như vậy mà ô nhiễm? Vì chất đốt quá nhiều, khói đen quá nhiều, mới làm cả càn khôn, cả bầu trời đều ô trược. Tình trạng hiện tại không khí cũng có thể giết chết nhiều người, mà chúng sanh đâu có hiểu được. Có cuộc sống là vui thôi, ham vui không hiểu được, kỳ thật không khí không trong lành thì giết dân, chứ không có cứu dân.

Cho nên chánh phủ phải hiểu cái điều này, không phải là tiền trên hết. Không phải ăn hối lộ có tiền là được, có tiền cũng chết, nếu không khí không trong lành. Cho nên người tu, càng ngày càng tu thấy rõ vị trí của nhưn sinh, của mọi người sống chung với nguyên khí cả càn khôn vũ trụ, thì chúng ta phải biết tinh thần phục vụ, không làm ô nhiễm không khí của Trời Đất. Nếu làm ô nhiễm là sát hại sanh linh, tội đó nặng lắm, không phải nếu tôi sáng tạo được cái này cái kia, kia nọ mà chất đốt quá nhiều. Chất đốt nó bay đi đâu? Bay đi lên không, nó làm ô nhiễm cả bầu trời. Cái tội đó quy về ai? Quy về

người mưu sự mà không biết thực hiện sự cứu giúp cho chung, đó là tội rồi. Cho nên truyền thuyết cho biết, Địa Ngục Du Ký đọc vô thì thấy rõ mọi người đều có tội, tại vì không hiểu không minh. Muốn hiểu, muốn minh, thì phải hành một cái pháp, hành lại trật tự mới thấy rõ mình hơn. Càng thấy thì càng thấy sự nguy hiểm sẽ đến với chính ta, và đến với mọi người sau sự tham lam của quần chúng.

Từ đó dứt khoát không dám tham nữa, sống một cách an yên tự tại. Dụng nguyên khí của Trời Đất mà sống, không làm nguyên khí của Trời Đất ô trược mà sát hại lẫn nhau. Người tu thanh tịnh mới hiểu được điều này, càng hiểu điều này thì càng thấy mình phải hành nhiều, để giải tỏa tất cả những sự trược ô trong nội tâm nội tạng hằng ngày đã thu thập. Cấm đầu hành pháp mới giải được, hiện tại những xứ văn minh tại thế giới đã bắt đầu lập thêm một ban, để diệt tất cả những sự ô nhiễm có thể sát hại quần sanh trong cái sanh hoạt hằng ngày. Có xứ cũng ồn ào đủ chuyện mà không có để ý cái đó, để ý tiền thôi, có tiền là có cuộc sống tiền là trên hết! Nhưng mà không hiểu cuộc sống do đâu có? Do rất nhiều yếu tố hội tụ chúng ta mới có cuộc sống.

Cái duy nhất là không nên để cho nó ô nhiễm. Ô nhiễm là hại. Con người tu không được ô nhiễm, không được tà dâm, không được nghĩ điều sai quấy

có thể xâm nhập tư tưởng của chúng ta, cái đó là cái quan trọng trên hết. Vô Vi có pháp Soi Hồn để giải, đêm đêm giải. Pháp Luân Thường Chuyển cũng là giải, tất cả đều là giải ra, cho nên con người sẽ được thanh nhẹ và vui hòa với các giới. Chỉ do một kỳ công hành pháp của chính hành giả mà thôi, chớ không phải nếu tôi tu rồi tôi thành Tiên thành Phật, tôi ra tôi hà hiếp người khác. Tôi nói thiên cơ để làm cho người ta sợ, cái đó là tinh thần bắt nhứt, chính nó chưa hiểu nó, nó mới làm điều đó. Nếu nó hiểu nó, nó thấy cần phục vụ nó nhiều hơn, nhiên hậu mới ảnh hưởng người kế tiếp cùng tu cùng tiến, cùng xây dựng cho nhau, đúng đường của Thượng Đế ân ban.

Chỉ có sự thanh tịnh thôi, lãnh vực thanh tịnh có sẵn mà không khai thác làm gì tiến tới đó được. Nhìn mặt chúng ta có sự thanh tịnh, có sự cấu trúc siêu nhiên rất trật tự. Mắt, mũi, tai, miệng, tay chân, thần kinh, suy nghĩ, đi đứng, đều trong tự động, phát quang ra chứ không phải không có. Nếu chịu tu, chịu hòa hợp với cả càn khôn vũ trụ, thanh lọc khối óc, càng ngày càng tráng kiện khỏe mạnh, thì lúc đó chúng ta mới thật sự dũng mãnh tu tiến.

Thấy được, làm được mới kêu là dũng mãnh, thấy được, nghe được, hiểu được mà không làm được là yếu ớt. Cái này chúng ta thấy được, nghe được, hiểu

được, hành được, tất là sửa được. Sửa được là đi đâu? Tiến hóa về trong thanh tịnh, thanh nhẹ. Cho nên tiếng nói khác, nụ cười khác; vui, mình xây dựng vừa cứu vớt được mình.

Chờ mong các giới cùng chung tiến
Vỡ lẽ Trời ban chẳng có phiền
Ánh sáng chung hòa cùng các giới
Duyên tình rõ rệt tự mình yên

“Chờ mong các giới cùng chung tiến”:

Chờ mong ai ra đời cũng muốn đẹp, muốn mọi người thương, mọi người quý, biết chúng ta, đó là chờ mong. Còn cái pháp mà chúng ta đang hành đó, cũng đang chờ mong mọi người cùng chung tiến. Chúng ta phải ảnh hưởng tốt người ta mới cùng chung tiến với chúng ta, mà ảnh hưởng xấu, không có ai mà đi với chúng ta.

“Vỡ lẽ Trời ban chẳng có phiền”:

Hiểu được Trời đã ban, mà chúng ta lấy của Trời để giải tỏa những sự phiền ưu, rắc rối trong nội tâm, thì không còn phiền nữa.

“Ánh sáng chung hòa cùng các giới”:

Khi tâm thức chúng ta quân bình, tức là tạo được ánh sáng trong nội tâm chung hòa cùng các giới.

“Duyên tình rõ rệt tự mình yên”:

Duyên Trời đã từng xây dựng trong khả năng của chính mình rất rõ rệt thì mình thấy yên tâm mà hành, yên tâm mà tiến, yên tâm mà tu, yên tâm mà sống trong cõi tạm. Hướng về một chiều hướng xây dựng cho chung, mọi người sẽ cộng hưởng hòa bình ở tương lai.

Những người tu Vô Vi không phải người ngu, mà cũng chẳng phải người khùng, thấy rõ đường nó có thể làm được, nó có khả năng khai thác lấy chính nó. Tại sao nó không làm, nó còn nhờ đỡ Thần Thánh, Ma Quỷ khai thác mà tự hại? Đàng này nó thức giấc rồi, nó có khả năng khai thác lấy chính nó để cống hiến cho quần sanh ở tương lai. Thì nó dừng mãnh hành triển, làm một việc cho tất cả mọi việc, tức là đại sự ở tương lai.

Không cần phải rêu rao kiếm vốn, kiếm liếng nữa. Vốn của Trời Đất đã có sẵn, hành để khai triển. Không thấy cái vốn của Trời Đất đã ân ban và xây dựng cho chúng ta, sẵn sàng giúp đỡ và phục vụ chúng ta, mà chúng ta không bằng lòng phục vụ chúng ta, làm sao khai sáng lấy chính mình được?

Bằng lòng phục vụ lấy chính mình mới khai sáng chính mình. Đêm đêm lo tu Soi Hồn, Pháp Luân Thường Chuyển huệ tâm khai, thanh nhẹ hội tụ sự

thanh nhẹ trong nội tâm rồi, là huệ, là sáng, là hiểu được. Vạn linh đang cấu trúc hình thành một cái xác duyên dáng này thiếu thanh tịnh không hiểu nguyên lý của càn khôn vũ trụ, luôn luôn thuyết sai, hành sai và dẫn sai, đó là tội. Khi còn sống đã tạo tội rồi, xuống Địa Ngục là chỉ có đi theo vô cái ngục đó thôi, chứ không có cái được, mình làm cho mình khổ mà!

Còn tu về Vô Vi, đêm đêm lo giải, bớt khổ, kêu bằng cứu khổ ban vui, chịu hành tức là cứu khổ ban vui. Khi mà tâm thức quân bình con người nó vui lắm! Thấy Trời Đất rất gần với chúng nó, thấy rõ một vị Phật từ trong khổ, dũng mãnh tu tiến mới hình thành luồng điển duyên dáng để tận độ quần sanh tới ngày hôm nay. Chúng ta là người đi sau, vì không nhìn rõ những gì Trời Đất đã ân ban, mà chính chúng ta có khả năng hứng, giải được, không làm! Làm gì có một cái tâm lành tốt để phục vụ quần sanh?

Cho nên nhiều người đã học biết bao nhiêu kinh kệ mà không hiểu cái nguyên lý của nó thì chỉ có tạo sai, từ đó sai luôn, rồi dẫn sai một đống người sai, không có tiến được. Cuối cùng của những vị đó là bệnh hoạn, không cứu được, tại vì nó không hiểu nó, nó không biết thương nó, nó không biết xây dựng cho chính nó, rồi nó cứ bông lông ba la, không biết làm được cái việc gì, rồi tới chết vậy thôi. Hiểu

lý thuyết của ông Phật này, hiểu lý thuyết của Chúa, hiểu lý thuyết của ông Thần kia, mà rốt cuộc không hiểu khả năng tiến hóa của chính mình thì kể như không! Phải hiểu khả năng tiến hóa của chính mình, mình đi nhanh hơn, hiểu rõ hơn, mà thực hiện tốt hơn, thì chúng ta mới thấy rõ cái nhiệm vụ hiện diện tại mặt đất để làm gì. Khả năng con người là cái gì? Ánh sáng trong tâm thức mọi người đều có. Mọi người có cơ hội thức tâm, tự sửa, tự tiến, càng sửa thấy mình càng sai. Quá khứ sai nhiều quá, bây giờ phải tu nhiều hơn, phải sửa nhiều hơn, thì mới có kết quả.

Cho nên nhiều người dừng mãi bỏ hết sự nghiệp đi tu, vì nó có một cái sự nghiệp siêu nhiên của Trời Đất đã hình thành cho chính nó, mà nó không có khả năng để khai thác, để tận hưởng cái niềm vui của Trời Đất đã ân ban, nó thấy nó là một tội hồn chưa tiến hóa nổi. Hồn biết làm chủ cái thể xác mới thật sự là người tu. Hồn không biết làm chủ cái thể xác, thì tạo cảnh bơ vơ cho nội tạng. Sự vận hành của cơ tạng không điều hòa, thì bệnh hoạn sẽ xảy đến, và nạn tai sẽ đến rất dễ dãi vì trược hút trược. Chớ nhiều người giàu có đi trên cái xe bánh bao nhưng mà bị đụng xe chết, là trược hút trược. Nhiều người hồi nào giờ không có tiền, không có trúng số, mà trúng cái bạc triệu mua xe hơi chạy hai ba vòng đụng cái chết mất. Tại vì có tiền nó mới có tham, có

tham nó mới có tính, có tính nó mới có trước, càng tính càng trước nó mới hút trước. Đụng xe chết, chớ hỏi nào giờ tôi nghèo khổ làm ruộng ăn, tôi đâu có bệnh gì đâu, đâu có bị nguy hiểm đâu. Mà từ ngày tôi trúng số mua xe hơi đụng cái rầm chết, thấy rõ trước và thanh chưa?

Cho nên người tu dừng mãnh tu, hiểu đường lối rõ ràng tu, chỉ có giải đi tới thanh nhẹ, không có trước lấy gì mà hút trước. Đó là chứng minh chúng ta sẽ bớt nạn và giải được nghiệp, lúc lâm chung bớt khổ đi. Trước khi chết rồi đứng một bên cái xác, tiếc uống thấy những người đó rất tội nghiệp. Muốn ăn năn, muốn sửa, nhưng mà trễ rồi, phải đi học trở lại hết. Cho nên ở thế gian, muốn làm có tiền cũng phải đi học cái nghề chuyên môn mới có tiền. Ở Địa Ngục muốn tiến hóa tới một cảnh giới đẹp, cũng phải học khổ vô cùng, mới tiến tới cái sự thanh nhẹ ở bên trên. Thì đêm đêm chúng ta lo tu, người đời nhìn thấy chúng ta thấy khổ, thấy ngồi đó, thấy ngồi một cách ề ạch khổ cực lắm. Nhưng mà nó dày công làm, nó sẽ ổn định ra, thì lúc ổn định rồi mới thấy cái giá trị của Trời Đất. *“Thuận thiên giả tồn, nghịch thiên giả vong”*: Thấy được giá trị của Trời Đất, chúng ta mới theo cái giá trị đó mà tiến hóa tới sự thanh nhẹ, nhiên hậu mới cộng hưởng được nguyên lý của Trời Đất. Người đời không thấy, nghịch lại, không bao lâu rồi cũng bệnh nan y cũng chết, là tại vì nghịch

không có thuận.

Người tu Vô Vi phát triển ra mới thấy thuận là cần thiết, nghịch là vong, hại chính mình thôi. Tìm đường hẻm đi là nghịch, khai mở tu tiến là đi đường lớn, đi xa lộ, tiến thẳng, tiến nhanh hơn trong trực giác của chính mình, chớ không có còn lệ thuộc ảo ảnh nữa, mới thật là người tu Vô Vi. Vô Vi, ở đời nghe không hiểu và ít người hiểu, là tại vì ai cũng lo tiền, lo tranh chấp, lo địa vị, học cho giỏi, có vị trí tốt, có tiền nhiều thụ lợi cho nhiều tạo họa cho chính mình mà không hay! Lúc còn đi học, nói tôi thành tài, tôi ra tôi phục vụ người nghèo, nhưng mà khi mà làm có tiền rồi đâu có biết người nghèo nữa. Nó từ trong cái góc nghèo mà ra, nó tưởng nó là sang hơn hết, nó là hay hơn hết.

Con người mới tu cũng vậy từ trong cái góc tăm tối mà thức tâm một chút mới đi tu. Tu đạt được rồi cho ta hay, thế giới chỉ có ta là thứ nhất thôi, người khác không có nữa, điều đó là sai lầm! Thế gian không có ai tài hơn ai, thức tâm hiểu được, sửa được mình là phước của chính phần đó thôi. Không có cái gì mà hay hơn người khác được. Cho nên chư Phật cũng chưa có xưng danh, chưa có nói là ta hay hơn người, mà chỉ con ma nhập xác xưng Phật hay nói đông, nói tây, nói đủ thứ. Ta sẽ đọa người xuống Địa Ngục là nói dóc, chính nó đã đọa nó xuống Địa

Ngục mà nó không hay! Nó còn muốn dọa người này, muốn dọa người kia, muốn ếm người này, muốn ếm người nọ, mà chính nó đã ếm nó mà nó không biết. Rồi tưởng đâu học được một, hai điều bùa là hay lắm, người khác không biết. Người ta biết người ta không thềm học, vì học không có đến đâu, học làm chi. Học được bùa rồi không có hại được ai. Nếu hại người tức là hại mình, không có tiến bước được, học làm gì cho khổ. Còn học tướng số để chi, nói chuyện bề ngoài không, bên trong không sửa.

Cho nên cấm đầu tu Vô Vi một thời gian, rồi đi kiểm thầy tướng coi, coi thử có trúng không? Không có trúng đâu! Năm nào cũng nói là hỉ sự. Rồi đủ chuyện, mà rốt cuộc người tu đâu có gì đâu, lúc nào nó cũng có hỉ sự. Hỉ sự là vui, nó biết nó đạt được quân bình được sáng suốt, tránh được sự phiền muộn của tình đời là nó vui rồi.

Mình yên tận độ tình duyên quý
Thực hiện tâm lành chẳng nghĩ suy
Ban chiếu không ngừng tâm đạt thức
Cùng chung xây dựng đạo tâm tùy

“Mình yên tận độ tình duyên quý”:

Mình yên, có thanh tịnh, thì mới tận độ, mới cảm thức tình duyên của Trời Phật là quý.

“Thực hiện tâm lành chẳng nghĩ suy”:

Cứ theo con đường đó phát triển thì tâm tự nhiên nó hướng thiện khỏi lo âu.

“Ban chiếu không ngừng tâm đạt thức”:

Từ bi luôn luôn lúc nào cũng ban chiếu không ngừng, tâm chúng ta càng ngày càng hiểu được chính mình.

“Cùng chung xây dựng đạo tâm tùy”:

Cùng chung xây dựng, phát triển trong nội thức của chính mình. Thì đạo tâm tùy đường tiến, xuất phát ra. Mỗi ngày một chút tùy duyên tận độ. Tự tu, tự tiến, tự hành, tự đạt rất rõ ràng, nếu chúng ta không chịu tự tu thì không bao giờ tiến. Không hành thì

không bao giờ đạt, duyên lành lúc nào cũng đến với chúng ta, nếu chúng ta hướng về cõi thanh, và thực hành tiến về thanh tịnh, thì luôn luôn sống trong duyên lành tốt đẹp.

Phát triển được tâm từ bi mới phát triển được đại bi đã quang chiếu cho chúng ta không ngừng nghỉ, và tâm chúng ta càng ngày càng hiểu chiều sâu của tâm đạo hơn.

Mọi người cùng tu cùng tiến, chính bản thân chúng ta vạn linh cũng đồng tu, thì cái đạo tâm sẽ bừng sáng. Khi đạo tâm bừng sáng rồi, duyên đạo sẽ tràn ngập, sống trong đạo không có gì nguy hiểm. Không tiếp tục phá quấy lấy chính mình, chỉ xây dựng và phát triển tới vô cùng, thì bớt sự nguy hiểm và tai nạn của tình đời.

Chính mình mới có khả năng sửa tiến cho chính mình, chớ không có một người nào giúp chúng ta được đâu! Chúng ta đã cảm thấy hoàn cảnh là ân sư, mọi sự kích động mà chúng ta biết lấy oán làm ân, thì mọi việc sẽ được lắng trong và tiến hóa nhanh nhẹ về với giới thanh tịnh, thức tâm tu hành. Mỗi người ở thế gian mặt đất này đều tham dâm. Trước hết trai lớn lấy vợ, gái lớn lấy chồng, là tham dâm mà thôi, rồi từ cái tham dâm nó kích động và phản động nó mới tìm ra lãnh vực thanh tịnh mà tu.

Thì mọi người cuối cùng phải tu, phải trở về Vô Vi. Chuyện lớn làm thành nhỏ, chuyện nhỏ làm thành không. Giờ phút lâm chung ai cũng muốn tha thứ cho nhau, dù nói một câu đụng chạm tự ái của đối phương, chúng ta cũng muốn ăn năn sám hối. Cho nên tu, từ ở góc nào cũng được tu. Nếu hiểu được mình là rất dễ tu. Càng tu càng thấy sự sai lầm của mình. Nhiều người sai mà vun bồi cái sai, dày đặc thành một vách tường tự ái, khó giải quyết tâm linh. Càng ngày càng đắm chìm trong dục vọng và không tiến bước được là vậy! Còn tu thanh tịnh, dẹp bỏ tự ái, thì mọi việc sẽ tiến triển tốt, còn một giây phút nuôi tự ái là không có bao giờ tiến triển được.

Càng ngày cảm thức ta là nhẹ, ta là không, tức là ta sẽ sáng suốt, còn ôm lấy cái ta cản ngăn mọi sự tiến hóa của tâm linh, là một tội hèn tại thế gian. Xây dựng sửa mình tiến hóa, thì tâm linh nó mới bừng sáng, không chịu xây dựng, không chịu sửa mình thì tâm linh không bừng sáng. Tự ái cao ngút tức là cái mờ đang chôn thân, giam hãm trong một cái giới nào, không có phát triển được. Thường xuyên niệm Phật co lười rằng kẻ rằng thường xuyên niệm Phật thì thức hòa đồng nó mới mở. Huyền bí nội tâm nó mới bừng sáng.

Tu là phải hành, hành trong thầm kín, chớ không phải hành về áo mão được. Tu là tu tâm dưỡng

tánh, khai mở trí tuệ mới thật là người tu. Tu mà không hành thì tâm làm sao phát triển? Sợ đời thì cũng không có phát triển, có đời mới có đạo. Đời nhờ đời kích động đưa chúng ta đến chỗ thanh tịnh, mà không biết giá trị của ân sư và thực hành để tiến bước. Gia đình của chúng ta là ân sư luôn luôn kích động và phản động, mà chúng ta hiểu được chính chúng ta, rồi chúng ta mới đem lại niềm vui cho gia cang, hòa ái tương thân, càng ngày càng ổn định. Gia đình trên nói dưới nghe, dưới nói trên nghe, thì cuộc sống rất an vui.

Vợ chồng cha con sum họp, mỗi người một chút là ăn không hết, đâu cần phải làm giàu. Có khỏe mạnh là chúng ta là người giàu rồi. Đời đạo rõ rệt. Có xác, có tâm, có hồn và xác là phát triển tâm linh, là chúng ta giàu có hơn người phàm rồi. Chứ cuối cùng chúng ta, một đồng xu cũng không mang ra khỏi quả địa cầu được, thì chúng ta phải nuôi dưỡng những gì lấy của Trời xây dựng, để tương lai giờ phút lâm chung có cơ hội đi lên, thay vì đi xuống. Mà trọn lành mới đi lên, lúc sống chúng ta thấy ta càng ngày càng nhiều, càng quý. Hiểu được mình là hiểu được Phật, hiểu được mình là hiểu được Trời, hiểu được mình là hiểu nhân loại, hiểu tất cả trong tình thương xây dựng, mở thức hòa đồng, tự tu tự tiến trong thanh nhẹ, mới giải quyết được trận đồ tâm linh của chúng ta, đã và đang bị kẹt nhiều kiếp rồi, chứ

không phải mới đây.

Thành tâm tu sửa là sửa lấy chính mình thôi, không có sửa được ai. Chỉ có lo tu để ảnh hưởng người kế tiếp, người kế tiếp thấy được người tu lập hạnh tốt muốn học theo, noi theo con đường đó để tu, là người sẽ được giải thoát. Cho nên làm một việc cho tất cả mọi việc, càng tu càng tiến, càng đi tiến được mọi nơi mọi giới.

Đức Thích Ca trước kia tu có một mình, sau này đồn đãi rồi người ta mới đến gặp Ngài càng ngày càng đông. Một lần thuyết giảng, biết bao nhiêu người tới nghe để thức tâm, về để ăn năn sám hối và tự sửa tâm thân của chính mình mà tiến hóa. Do ai? Do sự dày công tu học của Ngài. Rồi bây giờ chúng ta muốn biết, hành đạt như Ngài thì phải có dày công. Quyết tâm và dày công tu học mới tiến được, nếu chúng ta không quyết tâm và không có dày công, thì không có bao giờ tiến được.

Hành trong khổ mới tiến. Người đời nói khổ, chớ kỳ thật ta sửa được, tháo gỡ được, là ta sung sướng hơn người ta. Ở thế gian, họ thấy họ khổ nhục, này ăn chay khổ cực quá, họ ăn cơm với muối khổ cực quá, họ ăn cơm trái cà họ khổ cực. Thấy nó khổ nhưng mà nó sướng vì nó giải được. Còn thấy sướng nhưng mà khổ. Càng ngày càng chồng chất nghiệp duyên

thù hận trong nội tâm, ăn thịt, ăn cá, ăn tùm lum hết, rồi chồng chất nghiệp trong nội tâm giải không kịp.

Cho nên những người chưa tiếp xúc được nguyên khí không nên ăn cá thịt. Tiếp xúc được nguyên khí, thì mình có cơ hội giải được, cứu được không sao. Cho nên phải cần pháp luyện một thời gian, rồi lần lần đi tới tận độ, tự do tận độ quần sanh. Không tiếp xúc được nguyên khí mà tu cái gì? Căn bản sự sống của mình là nguyên khí, tiếp xúc được nguyên khí, mới có cơ hội vun bồi nguyên khí dồi dào. Mất sáng tâm minh vui hòa với Thiên Giới, thì thật sự thoát khỏi cảnh Địa Ngục, lúc sống chúng ta chứng minh được chúng ta thoát khỏi cảnh Địa Ngục. Vì ngày ngày đêm đêm phát triển niệm Phật, trung tim bộ đầu có luồng điển rút, càng ngày càng rút mạnh. Rút mạnh là chứng minh chúng ta rời khỏi thể xác dễ ợt, không có gì khó khăn, phải hành mới có.

Còn sống mà không biết đường đi, thì chết rồi cũng để cho lên Thiên Đàng, chừng nào mới đi được? Sống mà nó còn chưa hiểu đường đi, rồi cũng làm sao nó đi được? Nó phải đi, nó phải hành, cũng như bây giờ ở thế gian, phải lái xe mới có bằng cấp, mới hiểu đường, còn nhờ người ta chở thét rồi cũng không hiểu đường đi đâu. Phải tự mình làm cho chính mình mới có kết quả tốt, chớ ở cái xã hội công

bằng hiện tại là mọi người phải tự làm, tự tiến, thì tinh thần phục vụ nó mới cao.

Biết được hồn phục vụ thể xác, thì xác mới yên, mà ngược lại, không hiểu tưởng là xác là phục vụ cho hồn là sai rồi. Hướng ngoại, cái xác là tạo sóng sông mê mà thôi. Thoa phấn đánh son, bận áo tốt là để cho người ta mê hoặc người ta thôi, chớ sự thật cái tâm chưa tu là chưa biết gì. Cái tâm chưa sửa mà chưa biết giải tiến cho chính mình, trong cái nguyên lý khứ trước lưu thanh, thì vẫn bị ô nhiễm, trần trước, tham lam như người thường không có gì khác.

CHƯƠNG BỐN

Tâm tùy ý thức chơn tâm tiến
Thức giác bình tâm tự tiến xuyên
Trí ý không ngừng trong phát triển
Tâm hành chơn pháp tự mình yên

“Tâm tùy ý thức chơn tâm tiến”:

Tâm, tùy duyên ý thức thì chơn tâm nó mới tiến.

“Thức giác bình tâm tự tiến xuyên”:

Khi mình hiểu được thì quân bình bên trong nó khai triển, thì mình mới vượt qua những khổ nạn, tự tiến xuyên.

“Trí ý không ngừng trong phát triển”:

Trí ý chúng ta không ngừng niệm Phật, không ngừng hành pháp, thì luôn luôn ở trong phát triển. Làm việc là chỉ có, người nghèo nó cứ than nghèo hoài mà không chịu làm việc, thì chắc chắn nghèo, nghèo suốt kiếp, chịu làm thì không bao giờ có nghèo. Mà chịu tu là không bao giờ không tiến, tu càng nhiều thì tâm linh càng phát triển. Mà đúng pháp hay là không, cái pháp khứ trước lưu thanh thì được, mà cái pháp ỷ lại là không được. Nhờ đỡ này kia, kia nọ là không được, cầu xin cúng quảy là không được, lúc

chết là cũng ở trong cái giới thấp kém thôi, không có tiến hóa nổi lên trên cao đâu! Không hòa không hội nhập với ánh sáng đại bi được.

“Tâm hành chơn pháp tự mình yên”:

Tâm chúng ta có hướng về con đường chơn chánh mà hành sự thì tự nhiên nó phải yên. Nó yên nó mới vui, nó vui nó mới tiếp tục hành, càng hành càng cởi mở, càng hành càng thức giác, càng hiểu cái giá trị nguyên khí của cả càn khôn vũ trụ là một văn chương sống động nhứt trên mặt đất này để cứu vớt tất cả quần sanh. Lửa của Trời đâu có tính tiền bạc gì, người nào cũng đến đó mượn nguyên khí để tu sửa, thì càng mượn thì chúng ta càng thấy luồng điện của đại bi chiếu diệu cho chính chúng ta.

Không đi lên làm sao thấy rõ cái nguyên lý của Trời Đất đã hành sự cứu vớt quần sanh. Dùng lý luận suy tư đều giới hạn làm sao tiến tới được. Chỉ hành mở, nó mới tiến tới một phần thôi, cũng không chắc gì toàn diện nhưng mà tâm thân được an lạc. Chịu tu, chịu thiền, thì chắc chắn phải có kết quả tốt. Thiền mới thật sự là tu, lý thuyết không phải thật sự tu. Người áp dụng lý thuyết nói đạo, giảng Kinh Di Đà, chưa hiểu mình, giảng trật lất ra ngoài, không hiểu lục căn lục trần là cái gì, không hiểu tại sao ông Phật ông nói tiếng như vậy, mà người ta nghe người ta cảm động. Tại vì nó không hành, làm sao nó hiểu

nguyên khí của Trời Đất mà nó cảm thức lời văn của ông Phật, là nó nghe chơi ỷ lại, rồi chết nó cũng vậy đó thôi, không có tiến tới nữa, phải đi học lại hết.

Tu phải tu cho đúng, hành phải hành cho đúng. Chớ thấy người ta thấy mình tu ăn chay khổ cực, rồi người ta thương, rồi tưởng đâu hay, không phải đâu. Mình phải sửa mình mới tiến được, không sửa không tiến được, đừng nghĩ chuyện bề ngoài. Chuyện bề ngoài không cứu giúp cho người thật tâm tu, người thật tâm tu là phải phát triển nội thức của chính mình, mới kêu là đắc tâm. Không phát triển được nội thức của chính mình là hoang phí cho một kiếp làm người không biết được tâm linh. Không biết được tâm linh thì không có bao giờ có cơ hội tiến tới. Chỉ có thụt lùi trong cái cố chấp, chậm lụt của chính mình, không hiểu được chiều sâu của đạo tâm, cũng nói, nhưng mà hiểu không được cái chiều sâu. Nói cạn sệt là hay lắm, nhưng mà nói chiều sâu của tâm đạo là không biết, là tại vì thiếu hành.

Sợ đụng chạm, thiếu hành! Phải biết sự kích động và phản động là ân sữ. Chúng ta nên thanh tịnh, chấp nhận, học hỏi thì chúng ta mới tiến, không thanh tịnh chấp nhận học hỏi làm sao tiến được? Trời Đất đã hình thành cho chúng ta một gia đình yên ổn, chỉ có hành sự mà thôi, hành sự tốt đẹp. Người có nhơn đạo, phải hành sự đối đãi với nhau

phải tốt. Đối đãi trong gia cang nhiều khi hần học, làm gì có đức, làm gì có nhưn đạo!

Phải hòa ái tương thân, cùng chung phân giải thì cái gia đình nó mới tốt. Cái đó là thiên tánh rõ ràng, chịu tu thì thấy rõ thiên tánh. Thiên tánh lúc nào cũng phong phú, dễ tha thứ và thương yêu. Còn lý luận của thế gian thì giới hạn, lý này lý nọ giới hạn, khó tha thứ và thương yêu. Thiên tánh khai triển được thì mới thật sự tha thứ và thương yêu.

Dẫn tiền mình và ảnh hưởng người kế tiếp, mới thật là người chịu tu, chịu khám phá, chịu khai thác lấy chính mình mới thật là người tu. Của cải cuối cùng của Thượng Đế đã ân ban trong một kiếp làm người, nếu không chịu sửa tiến thì không có lối thoát. Cuối cùng chúng ta không có đường đi, rồi đồn đãi là tận thế này kia, kia nọ. Kỳ thật, ta sẽ bị tận thế là vì xác chúng ta ta không lo, tâm chúng ta ta không phát triển. Trí ý lu mờ là tận thế đó thôi, rồi đâm ra truyền thuyết đủ mọi chuyện làm cho con người càng ngày càng yếu. Thần kinh càng ngày càng yếu, hết muốn làm việc. Tận thế rồi tôi làm việc làm chi nữa, tận thế tới nơi rồi làm chi?

Thiên cơ là để làm gì? Để giáo dục tâm linh, để mọi người phải hướng thiện, biết mình nhiều hơn, nhiên hậu mới biết được Trời Phật mà tu tiến. Trời Phật

luôn luôn sống trong khổ, ánh sáng luôn luôn chiếu cho chỗ tăm tối, không phải ánh sáng là hạng nhứt đâu. Ánh sáng luôn luôn phải phục vụ và chiếu cho những nơi tăm tối, để tự nó phát triển lên.

Dưới thế gian này trước kia đâu có đèn điện, có mặt trời mặt trăng. Có mặt trời, mặt trăng, cái óc con người mới nghiên cứu ra một nhà máy điện, phát điện. Bây giờ chúng ta có điện đầy đủ, mà trước hết thì do đâu? Do đá chọi đá, phát ra lửa mà thôi, rồi từ đó mới nghiên cứu ra điện. Chớ kỳ thật là trong tự nhiên và hồn nhiên đã có ánh sáng. Ngày hôm nay chúng ta có sự hiện diện tại thế gian này, chúng ta đã có ánh sáng trong nội tâm. Thiếu thanh tịnh không thấy thôi. Nếu chúng ta thanh tịnh, chúng ta thấy rõ rệt. Khi thấy được chúng ta mạnh khỏe lắm, chúng ta biết được đường đi chúng ta là vô cùng không bị giới hạn. Làm sao có được sự thanh nhẹ đó? Chỉ hành pháp dừng làm, khứ trước lưu thanh, hòa hợp các giới, tạo thành ánh sáng tốt đẹp. Sống lúc nào cũng an yên và vui tươi, nhìn tranh trời mà tác thơ trong một cách vui sống. Chỉ có điển mới là vô cùng, điển mới tiến giải tất cả mọi sự trong nội tâm, điển mới là trường tồn. Vật thể chỉ giới hạn trong một lúc nào thôi rồi cũng phải tan rã, mà phần điển sẽ hội tụ tùy khả năng, trình độ tu học của nó, phát triển đến đâu nó sẽ hội nhập vô đến đó.

Ánh sáng, nhiều tầng lớp ánh sáng, vô cùng như vậy mà tiến lên. Đạo vốn không, là ánh sáng mà thôi. Xác của chúng ta cũng vốn không, mà hai luồng điện âm dương của chúng ta hội tụ được, rồi bùng ra ánh sáng. Ánh sáng thì chỉ hòa hợp với ánh sáng mà tiến hóa thôi, không còn chia rẽ, không còn hận thù. Mới thấy rõ cái giá trị chung sống hòa bình là phải hiểu lấy chính mình, mới có cơ hội chung sống hòa bình. Nếu mà không hiểu lấy chính mình, làm sao có cuộc sống hòa bình. Cần Khôn Vũ Trụ Quang đang quang chiếu cho mọi người, mọi người cộng hưởng Vũ Trụ Quang, nhưng mà quên đi Vũ Trụ Quang, tưởng ta là hay, ta là giỏi, ta là hơn hết, ta là trường cửu, ta không bao giờ chết, ta là một võ sĩ mạnh lắm mà, nhưng mà rốt cuộc rồi cũng phải bị can-xe⁽¹⁴⁾.

Con người tới già, tới lớn tuổi là phải bị can-xe, đồn cục đó một ngày nào nó phát triển, nó nằm đó chưa tới lúc. Cái gì cũng bỏ miệng, rồi lần lần đồn cục mà không có phương cách giải. Còn Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp thì ngày nào ăn bấy nhiêu, thì tới phải giải bấy nhiêu. Có đường hướng khứ trước lưu thanh để giải ra, thì độc tố đâu có tích trữ mà đồn cục, rồi sanh ra bệnh này bệnh nọ, bệnh nan y. Nếu hành đúng thì không có, hành không đúng thì tới tuổi đó cũng phải chịu như vậy mà thôi.

Tham ăn, người người đều tham ăn. Tham sung sướng, dâm tánh bành trướng phá hoại cơ tạng mà tưởng là ta làm điều lành, biết sửa mình, biết hướng về thanh tịnh để thấy rõ chính mình kêu bằng “*minh tâm kiến tánh*” mới sửa tiến được. Cái câu “*minh tâm kiến tánh*” có từ lâu rồi, nhưng mà mấy ai được minh tâm kiến tánh? Không chịu sửa làm sao biết minh tâm kiến tánh! Ở trong nhà chúng ta, chúng ta biết nấu ăn, lò điện hư chúng ta biết sửa, thì chúng ta hiểu rõ hơn. Còn không biết nấu ăn, không biết sửa, ngồi đó nói lý sai người ta, thì rốt cuộc mình không biết cái gì hết đó! Bằng lòng làm, bằng lòng phục vụ thì mình mới hiểu được, còn không bằng lòng làm, không bằng lòng phục vụ, không bao giờ hiểu được cái gì hết! Mỗi mỗi nó đều có nguyên lý của cuộc sống, mỗi mỗi đều có nguyên lý sanh trưởng của chính nó.

Mình yên tự thức chẳng than phiền
Gieo họa do mình sống khó yên
Trí tuệ phân minh đường tiến hóa
Hành thông chơn pháp chẳng lụy phiền

“Mình yên tự thức chẳng than phiền”:
Khi tâm thức quân bình, không còn than phiền nữa.

“Gieo họa cho mình, sống khó yên”:
Mà mất quân bình, rước động loạn vô, gieo họa cho mình, sống khó yên.

“Trí tuệ phân minh đường tiến hóa”:
Trí tuệ chúng ta phân minh: đời ra đời, đạo ra đạo, tiến hóa rõ rệt.

“Hành thông chơn pháp chẳng lụy phiền”:
Giờ giấc công phu thực hành phương pháp rõ rệt, khai triển trung tâm bộ đầu kêu bằng chơn pháp, không còn sự lụy phiền, lo âu, buồn bực nữa. Tu thì phải phát triển, phát triển nơi nào? Phát triển luồng điển nơi trung tâm bộ đầu, liên hệ với sinh lực cả càn khôn vũ trụ, thì cuộc sống của chúng ta lúc nào cũng an yên và tự thức. Dẫn thân hành pháp mới rõ

pháp lực, nói pháp không hành pháp, thì không bao giờ có pháp lực.

Tu bên ngoài không bao giờ có pháp lực, tu bên trong tự khai triển tất cả những sự tăm tối sẵn có của chính mình. Quy một, hòa hợp với cả càn khôn vũ trụ, tiến tới sự thanh tịnh sáng suốt ở Bên Trên, thì nhiên hậu mới thật sự nhận được diệu thanh pháp tướng, mặt mày cũng khác, thay đổi. Nhận được sự diệu thanh của Trời Đất thì mặt mày tươi trẻ, chứ không có buồn lo.

Con người mau già là tại vì lo chuyện đời, lo chuyện không cần thiết, mà bỏ quên sự cần thiết, không phát triển duyên dáng tốt đẹp như tình Trời khai triển hàng ngày, hàng giờ, hàng phút. Nhờ nguyên khí mà sống động, và tâm thức chúng ta không được nhẹ nhàng, không hòa hợp với sự nhẹ nhàng thì mất vị trí tươi sáng của chính mình. Tâm thức chỉ có buồn khổ mà thôi.

Tu bước vào điển giới mới thật là tu, đường đi vô cùng, tâm tưởng sự thành, mới kêu rằng tiến hóa. Còn ở thế gian muốn cái gì, cầu xin, bói quẻ đủ chuyện hết, rốt cuộc rồi cũng thất bại ra đi mà thôi! Chính ông thầy bói cũng phải chết không làm được cái gì. Thậm chí tới một vị bác sĩ phân tách tất cả cơ tạng của con người, nhưng mà cuối cùng cũng phải

ríu ríu ra đi không làm được cái gì cho chính mình. Thì kể những chuyện vá víu ở tình đời, sống một cuộc đời chỉ làm chuyện vá víu, đắp qua đắp lại, rồi chết mà thôi, không làm được cái gì hết!

Sự thật khai thác là chính mình khai sáng lấy chính mình, thì mới kêu có cơ hội tự cứu, thấy rõ mới chịu ăn năn sám hối. Chưa thấy rõ thì chưa chịu ăn năn sám hối. Hiểu được chính mình là một khả năng trong cả càn khôn vũ trụ, thì bằng lòng xây dựng sự phát triển của khối óc. Không thấy, không hiểu được thì không bằng lòng, thì chỉ rước sự ô nhiễm, tạo sự cực nhọc cho nội tâm và không phát triển. Lo âu, lo đủ thứ, không biết lo chuyện gì mà nói tôi lo, rồi lo thét rồi đổ thừa lo cho gia đình, rồi lo cho vợ, lo cho con, không phải vậy!

Cuộc sống mình đang có ở đây ai cho phải hiểu, do đâu mà có, yếu tố nào mới đưa cho tôi tới chỗ vui tươi, khỏe mạnh, thì tôi phải nuôi dưỡng cái đó để tiến hóa mới là đúng. Còn hướng ngoại, thấy ai cũng hay hơn mình, đó là chứng minh mình trì trệ, không chịu khai thác lấy chính mình, mới thấy người khác hay. Bằng lòng khai thác lấy chính mình, thì chẳng có ai hay ở thế gian này. Người nào chấp nhận tự khai thác của cải cuối cùng của Thượng Đế ân ban là thể xác này, khai sáng lấy chính mình, quy về trật tự cả càn khôn vũ trụ, thì thấy cái sự sống chúng ta

lúc nào cũng sống động và lớn rộng thanh nhẹ, chớ không phải lệ thuộc trong sự chấp mê mà buồn tủi khó tiến.

Nhiều người tin Chúa, tin Thượng Đế, nhưng mà chỉ có giữ cái tin không, mà không có hành thì cũng như không. Tôi tin ông đó là Thượng Đế mà bao giờ tôi đã thấy! Thấy là thấy cái gì? Thấy cái khả năng, hạnh đức, dần thân tận độ của Thượng Đế tôi phải thấy. Đấng Toàn Năng, tôi phải thấy sự dần thân của Ngài thì tôi mới nhận được những gì của Ngài ban cho tôi, để học và để tiến. Khả năng của Ngài là cái gì? Có phải đấm đá đâu, sự thanh nhẹ vô cùng và tận độ vô cùng!

Cho nên nhiều phần điển xuống cũng xưng danh Cha, mà điển chơn chánh thì nói, con vui thì cha vui, mà con khổ là cha khổ. Luồng điển đó mới là luồng điển hòa đồng thật sự, xây dựng tiến hóa. Rồi còn những luồng điển hãm "*đọa Địa Ngục này kia, kia nọ*", cái đó không phải, cái đó không có chơn chánh! Chơn chánh là xây dựng đi lên, không có sự trách móc. Cho nên sự diệu thanh của Thượng Đế, của Đấng Toàn Năng thì nơi nào cũng có hết, chứ không phải đợi Ngài trở lộn lại mặt đất đâu. Lúc nào cũng ban chiếu cho mặt đất, cũng xây dựng cho quần sanh tiến hóa trong chiều hướng kích động và phản động, Ngài đã đặt thẳng cái máy đó trong khối

óc của mọi người. Nhưng mọi người không chịu dần thân, thì làm sao thấy được cái cơ giới tinh vi của Thượng Đế đã đặt trong khối óc của mọi người. Ở đời này cho đi học thấy rõ không, bài toán nào trở về không, thì bài toán đó mới là đúng. Bài toán nào không có thể trở về không, là trật rồi, có dư cũng là trật rồi. Tất cả phải quy không, nó mới đúng đường tiến hóa. Ôm chấp là không có đúng đường tiến hóa, thì lúc đó chúng ta mới thấy rõ cái hồn với cái xác khác nhau.

Cái hồn là làm chủ cái xác, chứ cái xác không làm chủ được cái hồn. Cái xác chỉ tạo sóng sông mê, tô điểm bên ngoài để cho mọi người mê theo, nhưng mà không giải quyết được, rốt cuộc thầy trò cũng phải ở tù để học lại. Giam trong khổ cực mới bằng lòng học và tiến, cho nên thế gian gọi “*Có Địa Ngục*” là vậy. Cho nên người tu phải cảnh tỉnh lấy chính mình, hiểu đường tu và thực hành cho đúng đắn, thì mới có cơ hội giải quyết được.

Pháp nào ở thế gian cũng do Thượng Đế ân ban để dẫn tiến tâm linh mà thôi. Loại xe nào chạy ở giữa xa lộ, thì xe nào cũng chạy về đến nhà được, mà nhiều hiệu vậy thôi, chung quy nó có bấy nhiêu công chuyện đó. Xe nó quân bình, điện năng đầy đủ, nước non đầy đủ, thì nó chạy tốt. Kim, mộc, thủy, hỏa, thổ vận hành tốt đẹp thì nó chạy êm ả mà thôi.

Khi chúng ta ngồi trên chiếc xe mà ta hiểu được nguyên lý của Trời Đất, không khác gì đang ngồi trên tòa sen, dẫn tiến từ chỗ này đến chỗ nọ trong trật tự rất rõ rệt. Người trên chiếc xe đó mà hiểu được nguyên lý của Trời Đất sung sướng vô cùng, thấy thời đại càng ngày càng tiến. Sự đóng góp của con người càng ngày càng gần với nhau, chung lo cho nhau mới có ngày hôm nay, phát minh tất cả những vệ tinh, lên lấy những khả năng gì của Trời Đất về phục vụ quần sanh. Như hiện tại, chúng ta nói điện thoại, vệ tinh từ trên trời chuyển xuống thế gian để cho con người sử dụng, chuyện đó là xa xưa không bao giờ có nghĩ ra được, mà nghĩ được cũng bị chặt đầu, ông vua nói là chuyện không có.

Cho nên cần phải mở thức hòa đồng mới chịu học, chịu tiến. Người tu Vô Vi phải mở thức hòa đồng chịu học, chịu tiến. Pháp phải giữ pháp, lo tu đêm đêm, khi cái nào chúng ta cần học, nghe nó vô, mà thiên cũng thấy, cũng nhớ, và cũng phát triển được, mới là thật sự học. Còn nghe không vô thôi, cái đó không phải tần số của chính mình. Mình phải chịu tu một thời gian nhiên hậu mình mới hiểu được, chớ mình không có vội chê người ta. Chuyện mình không thể hành được, người ta hành được là phải quý. Cho nên người tu trên mặt đất, gặp người tu chơn chánh là lúc nào cũng quý thương, không có bao giờ ghét bỏ. Tâm thức tự động nó như vậy,

người tu với người tu luôn luôn quý thương nhau. Còn người tu mà đi nói xấu người tu, cái đó là trình độ thấp kém! Chưa hiểu được chính họ, làm sao họ dám phê bình đối phương? Cái tội đó nặng lắm. Từ xa xưa đến nay tất cả đã đi trong sự lầm than và không có tự khai thác lấy chính mình, cho nên không có dũng mãnh, không có đại hùng, không có đại lực, không có đại từ bi; gieo khổ cho suốt kiếp, rồi riu riu xuống Địa Ngục thọ tội mà thôi! Múa máy đủ chuyện, pháp thuật đủ chuyện, mà rốt cuộc không làm được cái gì cho chính mình. Đó là tự dẫn sai mình, thiếu dũng mãnh, dẫn thân khai sửa, dẹp bỏ tự ái, thăng hoa tiến hóa tốt đẹp; còn ôm tự ái không bao giờ học được một cái chuyện gì. Cứ nghĩ tôi già rồi thằng đó con nít mà nó nói làm sao tôi nghe, bấy nhiêu đó mình thấy mình thua lỗ rồi. Một cái bông hoa mà người ta còn ca tụng thành văn chương tốt đẹp, huống hồ gì con người có khối óc là quý báu vô cùng.

Mọi người đều có một cái ý thức sáng tạo rõ rệt, mà nếu chúng ta không có hòa đồng, làm sao chúng ta học hỏi và đúc kết được sự tốt đẹp của siêu nhiên đã ân ban từ bao nhiêu kiếp!

Lụy phiền vì bởi duyên chưa ngộ
Khổ trí cực tâm phải tiến vô
Đạo hạnh mù mờ không tỏ rõ
Trì tâm thanh tịnh niệm Nam Mô

“Lụy phiền vì bởi duyên chưa ngộ”:
Luôn luôn bực nhọc, khổ cực, thương tiếc, là duyên chưa ngộ.

“Khổ trí cực tâm phải tiến vô”:
Lúc đó không phát triển được bực bội mới tiến vô, đi tìm một lối thoát cho chính mình.

“Đạo hạnh mù mờ không tỏ rõ”:
Cũng nói đạo, mà đạo mù mờ không có rõ rệt. Lúc đó chúng ta phải biết sử dụng phần thanh tịnh của mình.

“Trì tâm thanh tịnh niệm Nam Mô”:
Co lười rằng kể rằng, ý niệm Nam Mô A Di Đà Phật để khai thông tuệ giác của chính mình, nhiên hậu mới được yên ổn. Như bằng không, thì chỉ có bán tín, bán nghi, không biết Trời Phật là ai. Nếu có ông Trời, ông Trời sao cho tôi khổ như thế này, cho tôi

bơ vơ như thế này. Trách ông Trời nhưng mà không biết trách mình, không biết làm sao trách sửa dẫn tiền tâm linh của chính mình, là bị kẹt đó thôi. Trách ông Trời đủ chuyện. Rồi diệu thanh ban pháp của Đấng Toàn Năng khắp quả địa cầu lúc nào cũng nâng niu trong xây dựng, đặt ra định luật hóa hóa sanh sanh để nuôi dưỡng quần sanh từ hạt lúa cho cọng rau cũng đều là nằm trong định luật hóa hóa sanh sanh. Sanh, trụ, hoại, diệt và hồi sinh trên mặt đất này. Thì chúng ta cũng vạn vật đồng nhứt thể, cũng bao nhiêu công chuyện đó, phải hiểu cái nguyên lý đó thì sống nó an vui được. Còn không hiểu nguyên lý, là nói: *“Tôi có pháp, tôi hành pháp, pháp tôi cao hơn thiên hạ”*. Cái đó là vun bồi tự ái, tự đắc, cống cao ngạo mạn khổ thêm. Ta là hạng nhứt trần gian chẳng ai bằng ta, cái đó là sai vô cùng!

Đấng Toàn Năng chưa dám xưng. Để con người tự thức qua cơn đau khổ mới nhìn nhận đó là Đấng Toàn Năng. Diệu pháp của Ngài đang luân lưu trên mặt đất để dẫn tiến chúng sanh. Cái đó là có thể nói xưng là thứ nhứt, nhưng mà đâu bao giờ có sự hiện diện của Ngài xưng đâu!

Người thế gian vá víu được chút đỉnh tưởng là ta hay, xưng ta là số một, cái đó là trật rồi. Mỗi tâm linh đều là số một sáng suốt, xây dựng đi lên, mới có hòa

bình. Đi lên mới hội tụ, đi lên mới có sự hòa bình thật sự. Thấy biển yêu của Thượng Đế mới vui hòa với các giới, cùng hành cùng tiến. Dũng mãnh trong tận độ, mới thật là người tu vượt khỏi tầng ô trược, vượt khỏi sự xung khắc của ngũ hành. Thanh tịnh cảm hóa tất cả mọi sự kích động và phản động trong nội tâm, tâm thức lúc nào cũng quân bình trong xây dựng và sáng suốt.

Quy nguyên giếng mối của Trời Đất thì mới hiểu sự thanh cao của Bên Trên. Cảm thông được sự thanh cao của Bên Trên, mới thấy sự nhỏ bé eo hẹp của trần gian. Cho nên con người không khai triển được tâm linh là con người ích kỷ. Muốn làm giàu cho chính mình, muốn cái gì cũng phục vụ cho mình, không bao giờ dẫn thân phục vụ người khác, đó là bản tánh ích kỷ, tự ái, eo hẹp tức là giam hãm phần hồn. Càng ngày càng khổ thêm, càng ngày càng rắc rối thêm, giải quyết không nổi.

Chạy con đường tiền, tìm cho đủ tiền, có bạc tỉ đi nữa ngủ cũng không yên vì chưa quán thông được chính mình, chưa khai triển tâm linh, chỉ ôm khổ mà tưởng giàu là mạnh. Của thiên trả địa mà đâu có ai giàu đâu?

Làm cho có tiền bao nhiêu đi nữa, có bánh nhứt mua căn nhà cũng là trả lại mặt đất mà thôi! Có

bánh nhứt cũng mua chiếc xe hơi, cưới con vợ rồi rớt cuộc con vợ cũng chết, tiền tình duyên nghiệp cũng chôn vùi xuống đất hết trội, rồi phần hồn đi đâu? Nếu chúng ta bây giờ không chịu lo phần hồn thì tương lai phần hồn sẽ đi đâu? Sự sáng suốt của con người có thể thấy được, bây giờ tôi không có lo tu tâm sửa tánh, không xây dựng tâm linh tôi, tôi đâu có vị trí.

Đi về Trời là chỉ có phần thanh nhẹ, điển quang thanh nhẹ, tâm linh sáng suốt mới đi về Trời được. Mà để chờ chết, tụng kinh, nó nói chuyện Cực Lạc Thế Giới, nói chuyện đi về Trời không. Mà đâu bao giờ đi về Trời đâu mà dẫn về Trời, đâu có biết đường đi. Cho nên chúng ta đêm đêm phải hành khổ để hiểu mình và hiểu nguyên lý của Trời Đất, thì chúng ta mới có đất dừng chân ở tương lai.

Thấy tu không có làm gì, niệm Nam Mô A Di Đà Phật mà thôi, đó là một chìa khóa duy nhất. Biết cách niệm đúng, niệm co lưỡi răng kẻ răng là cái chấn động nó sẽ mở lục thông, chớ không phải chuyện giỡn. Thì mở lục thông rồi có gì buồn phiền đâu. Biết rõ mình sống tạm an vui, dần thân tận độ rồi sẽ ra đi, chớ mình có làm gì hơn thiên hạ đâu. Đi giai đoạn, tới giai đoạn đó, là đã phá mê phá chấp rồi. Còn người đời họ không chịu đi tới giai đoạn đó, họ dần thân trong tiền tình duyên nghiệp. Gia đình

gặp nhau thì lý luận chuyện vợ con, tiền bạc, công ăn việc làm. Có bao nhiêu đó mà suốt ngày hai mươi bốn tiếng đồng hồ, nó trói buộc không khác gì còng số tám, không chạy ra khỏi được, lòng vòng trong cái đó không tiến hóa nổi.

Còn muốn tiến hóa thì chúng ta phải dứt khoát, sử dụng những cái gì trong nội tâm, nội thức của chúng ta có. Chỉ lấy cái nguyên lý của Nam Mô A Di Đà Phật mới khai thác nó ra. Nam là lửa. Mô là khí trong không mà có không khí. A là nước. Khí điển tương giao phát triển vô cùng. Di giữ bền ba báu linh Tinh, Khí, Thần. Cơ tạng con người đang sống đây là nhờ Tinh, Khí, Thần. Không có chất tinh, tinh hóa khí, khí hóa thần, thần hoàn hư. Nếu mà không có tinh thì làm sao có cuộc sống yên vui như bây giờ. Cho nên Vô Vi có cái pháp Soi Hồn trụ khí tinh, trụ cái tinh khí đó. Tinh hóa khí, khí hóa thần, hội nhập trong tinh ba của càn khôn vũ trụ mới thấy phần hồn. Phần hồn là chủ thể xác. Hồn là đạo, xác là đời, khi mà hồn sáng suốt thì xác được nhờ đỡ biết là bao nhiêu. Không ôm sự đòi hỏi, chỉ xây dựng trong chu trình tiến hóa mà thôi, mới thật sự giải khổ cho chính mình. Muốn giải khổ cho chính mình phải biết đường đi, không biết đường đi là chỉ khổ, khổ, khổ thêm càng khổ, khổ hoài thôi! Cho nên nhiều dân tộc ở thế gian này không có biết tu, cứ ham sống sợ chết, sát hại biết bao nhiêu thú vật,

xương như núi, nhưng mà không cứu được mình.

Biết cái xác này ăn được ầm no nhưng mà không biết tu, không phát triển, không đồng dẫn tiến tâm linh trong cơ tạng của chúng ta, thì chúng ta vẫn còn khổ, tằm tối, bít bùng. Không khác gì con người đang bị giam trong thùng sắt, không có phát triển được, có khi vui khi buồn bất thường, khi nóng khi lạnh bất thường.

Tu là phải thức giác, tu là phải nhịn nhục tới đa để hiểu nguyên lý của Trời Đất. Cho nên ở thế gian mà chúng ta học, sửa được tánh tình như một vị Phật, nhịn nhục tới đa, ai mà ghét chúng ta? Nhịn nhục và bằng lòng xây dựng thì chẳng có ai ghét chúng ta cả. Càng nhịn nhục càng xây dựng tốt hơn. Thiếu tinh thần nhịn nhục là tự gạt mình mà thôi, làm sao hơn được ai đâu ở thế gian này? Ông võ sĩ đánh một cái chết mười người, nhưng mà rốt cuộc rồi ông cũng chết. Cái ông mà chế ra súng đạn, bắn tới lủng xuyên cơ tạng khối óc con người mà rốt cuộc ông cũng chết. Không hiểu tại sao không giữ được mình và không xây dựng được cho chính mình thì rất tủi thân!

Trời cho chúng ta đầy đủ, có mắt mũi tai miệng, có radar đủ thứ trong này, máy tính toán tự động! Cái gì cũng tự động, toàn thân, khối óc và thể xác đều là

tự động. Nhưng mà không biết sử dụng, không biết sử dụng là chỉ có hoang phí và tự hại mà thôi! Cuối cùng phải buông xuôi ra đi, thì phải thọ tội. Thượng Đế cho chúng ta đầy đủ, mà tại sao chúng ta không chịu sử dụng, đâu có hẹp hòi đâu. Bây giờ nguyên khí của càn khôn vũ trụ đang hỗ trợ cho nhơn sinh tiến hóa, mặt trời, mặt trăng phục vụ đường lối để cho mọi người thấy mà đi. Nhưng mà thiếu thanh tịnh, đâu nhận được cái nguyên lý đó mà sửa tiến, phải cần sự thanh tịnh mới nhận được nguyên lý đó mới sửa tiến.

Từ thanh tịnh phát triển tới thanh tịnh vô cùng, là ánh sáng diệu thanh Bên Trên diu tiến chúng ta không lúc nào bỏ. Trời Phật luôn luôn nằm trong cái nguyên lý tận độ, mà chúng sanh không có phát triển đi lên làm sao Ngài độ. Cho nên thế gian hiểu một góc, rồi đâm ra nắn hình, nắn tượng, tưởng đâu Ngài ở đó là Ngài độ cho chúng ta, không phải đâu. Ngài đã thoát cái cảnh đó, rồi đi lên trên mới tròn trịa tốt đẹp như vậy, mà chúng ta không thoát được cái cảnh trần gian đi lên trên, thì làm sao Ngài mới độ cho chúng ta được!

Hộ độ chỗ nào? Khi chúng ta đến đó chẳng thấy ai, nhưng mà đầu óc chúng ta sáng suốt và hiểu nơi này là nơi nào. Trong tâm phân định thanh trược rõ ràng, vui hành trong tiến hóa rõ rệt. Cho nên người

thiên không phải người ngu, người trước kia tra lý
lịch nó cũng buôn bán làm ăn, cũng ông này ông nọ
dữ lắm, chớ nó không phải tầm thường.

Nam Mô Lục Tự khai minh đạo
Điển giới cảm thông tự bước vào
Trí ý thực hành trong thức giác
Thành tâm thực hiện tự phân màu

“Nam Mô Lục Tự khai minh đạo”:

Trì tâm niệm Nam Mô A Di Đà Phật khai minh đạo, dùng ý niệm nó mới khai. Còn khẩu khai thần khí tán, làm sao mà khai được đạo, mới hiểu được đạo. Ý niệm Nam Mô A Di Đà Phật, thì vận hành chấn động cho cơ tạng càng ngày càng tiến hóa, hòa hợp với cả càn khôn vũ trụ là

“Điển giới cảm thông tự bước vào”:

Biết được còn một cõi nữa chỗ không phải bao nhiêu đây. Chúng ta phải nhờ cái luồng điển thanh nhẹ hòa hợp với thanh nhẹ chúng ta mới đi tới.

“Trí ý thực hành trong thức giác”:

Trí ý luôn luôn thực hành cái phương pháp công phu rõ rệt, khứ trước lưu thanh trong thức giác. Càng ngày càng thanh, càng hiểu được sự sai lầm quá khứ của chính mình, ăn năn sám hối và tự tu.

“Thành tâm thực hiện tự phân màu”:

Phải thành tâm, phải biết đây là một con đường người đi trước đã dày công để lại cho chúng ta. Chúng ta chỉ có thực hiện thôi, trong thực hành, lúc đó chúng ta thấy rõ đời đạo là sao. Còn tu mà không hiểu nguyên lý của sự việc, tu cái gì? Mất công hoang phí một kiếp người xây dựng không được cho chính mình, tội nghiệp vô cùng! Nhiều người bỏ hết sự nghiệp đi tu, nhưng mà không gặp được cái pháp lành, thật không hành tới đích được, không bao giờ tới đích.

Nói, đọc lý thuyết của chư Phật nói rất hay, nhưng mà chư Phật do đâu có? Do sự khổ dẫn Ngài tới đó Ngài mới chịu học, Ngài tu Ngài mới thoát. Còn ông Phật mà sung sướng đâu có thoát được, không có Phật sung sướng. Phật khổ lắm, gánh vác tất cả những gì nặng nhọc nhứt của cả càn khôn vũ trụ để tiến hóa. Thượng Đế cho chúng ta gánh vác duyên nghiệp tại thế gian, vợ con mà còn gánh vác không nổi, đâm ra bực mình, rồi ác. Xuất mở những lời kêu bằng ác ngôn, làm cho gia đình không hòa và không tiến.

Lúc ban đầu lấy vợ thì nói thương, cái gì cũng trao cho vợ mà rốt cuộc phản, chê, phản. Thấy mình hay, chê vợ chê con mà không chịu tu, rốt cuộc hay chỗ nào? Chưa hiểu mình mà cũng xưng là hay, học

ba cái văn chương tạm bợ ở thế gian, những chữ nghĩa người học tiếng Anh giỏi, người học tiếng Pháp giỏi, rồi chê tiếng Việt Nam. Mà gốc nó là ở Việt Nam, mà cái chữ thiệt của Việt Nam, nó còn chưa biết. Cái chơn ngôn thanh tịnh của nó, nó chưa hiểu gốc gác sanh linh là Phật. Phật là vô danh, người cũng vô danh, cha mẹ đặt chứ còn nó thiệt là vô danh. Nó là một ánh sáng mà thôi. Phật là vô danh, thanh nhẹ là vô danh, gốc gác của mọi tâm linh đều thanh nhẹ. Hội nhập trong cái thể xác ô trược, tranh chấp, hơn thua, lý luận làm chuyện bề ngoài mà chuyện bên trong không khai triển được!

Chúng ta người tu Vô Vi là khai triển bên trong, để hội nhập với nguyên lý cả càn khôn vũ trụ, thì chúng ta không bao giờ có sự bơ vơ nữa. Trời, Đất, Người: Chúng ta là Người đang đại diện Trời Đất, rồi phải khai sáng lấy chính mình để hiểu giá trị thương yêu của Trời Đất, đã và đang xây dựng cho nhơn sinh bằng cách nào, thì mới có cơ hội sống vui hòa bình được.

Hòa mình trong nguyên khí của Trời Đất mới thấy rõ sức mạnh. Thanh tịnh là sức mạnh. Trên thế gian, lịch sử để lại biết bao nhiêu kỳ rồi, kích động và phản động, giết nhau thê thảm còn tệ hơn con thú nữa. Mà tới ngày hôm nay vẫn chưa hiểu được cái gì! Vẫn chế biến đồ khí giới ác ôn, giết người,

tham lam, gây cho cả vũ trụ dơ dáy hết! Vì lòng tham, con người có tiền là được. Nhưng mà tiền không giúp được chúng ta, tiền vẫn bị giới hạn, mà tâm linh phát triển được là vô giới hạn, vô cùng tiền hóa kiếp kiếp thăng hoa.

Tại sao chúng ta hướng đó và để tu? Để khai thông tuệ giác của chính mình, chiều sâu của tâm đạo là tuệ giác. Thiếu thanh tịnh làm gì mà khai tuệ được, mới giác tâm được? Tất cả chúng ta cũng đã và đang tu ở thế gian này, Thượng Đế đã an bài cho có gia cang trong kích động và phản động, tiền tình duyên nghiệp đủ thứ đang giáo dục chúng ta làm sao để hiểu mình, làm sao để hiểu nguyên lý của sự kích động và phản động, thì chúng ta mới bằng lòng lấy oán làm ân, phần hồn mới được thăng hoa. Còn chúng ta muốn hơn sự oán thù, là chúng ta chỉ tạo khổ mà thôi. Bây giờ, ta có tiền bị người ta lường gạt, chúng ta còn cảm ơn người lường gạt tôi mới thức tâm, tôi thấy đồng tiền không có giúp tôi được, tôi mới tu. Người ta gạt được tiền, rồi mình tìm cách để hại người ta, giết người ta, giết thể xác chứ đâu có giết được phần hồn. Mình hiểu được luật nhân quả: tâm làm thân chịu, gạt người là gạt mình thì rất cuộc đời phương cũng sẽ học khổ, chớ không có nào thoát khỏi được cái luật nhân quả hết. Tất cả đều nằm trong nhân quả, định luật rõ ràng.

Thượng Đế đã cho chúng sanh thấy rõ, gạt người là gạt mình. Bây giờ trước mắt chúng ta thấy những người giàu có, làm sao mà giàu nhanh như vậy? Chỉ hơn người thường, là mảnh lời hơn người thường mới có tiền nhiều hơn, tức là gạt lấy chính họ và gạt người, họ mới có tiền. Mà có tiền rồi không ăn năn, không thanh tịnh, không hiểu cái đó do đâu có? Được phước của Trời ban từ kiếp trước mới có cái tuệ giác tốt, nghĩ chuyện thông minh hơn người khác nó mới có tiền.

Nhưng mà hỏi người có tiền nó đang sướng ở chỗ nào? Đang hành khổ, lo cho người này, lo cho người kia, lo cho người nọ, rốt cuộc rồi chính mình cũng không có thể lo được, buông xuôi ra đi! Thấy rõ là vốn không, phải về không. Nếu tu mà không đạt tới chơn không thì làm sao về Trời được? Phải đạt tới chơn không mới về Trời được! Tu mà còn trách móc đủ chuyện, thậm chí người truyền pháp đã khổ công đêm đêm lo xây dựng cho nó rồi nó cũng phản, vì nó hiểu theo cái trình độ của nó, nó phản. Nó tưởng nó là hay hơn, thì nó phải đóng cửa, đóng cửa một thời gian rồi nó cũng khổ.

Mà Thầy nó là ai? Thầy nó là Đấng Toàn Năng, đang ban cái diệu pháp cho nó mà nó không hiểu, thì cuối cùng nó phải khổ, rồi quỳ gối ăn năn với Đấng Toàn Năng, thấy mình làm sai! Thế gian này, con

người là chỉ mình sai, chẳng có ai sai, thì lúc đó chúng ta mới nhin nhục tối đa mới thăng hoa, thức hòa đồng mới mở. Khai thông trí tuệ, thực hành trong bình đẳng xây dựng, nó mới tốt. Vui trong hạnh phúc, vui trong sự thanh tịnh, vui trong sự sáng suốt sẵn có, xây dựng và xây dựng tới vô cùng tốt đẹp.

Chúng ta nhìn trong vườn hoa, có cây hoa nào không muốn vươn lên, không muốn khoe màu tốt đẹp của chính nó không? Trăm hoa đua nở, màu sắc duyên dáng, không phải thế gian tạo được đâu! Trời Đất ban chiếu luồng điện để cho chúng sanh học cái cảnh hóa hóa sanh sanh, tồn tại ở nơi nào và diệt vong ở chỗ nào cho chúng sanh thấy. Hoa cúc từ bao nhiêu ngàn năm nay: sanh, trụ, hoại, diệt, hồi sanh, vẫn còn hoa cúc, hoa hường, hoa sen từ dơ lên tới thanh tịnh, để giáo dục quần sanh. Quần sanh đâu có hiểu, thấy cái bông sen nó có phải từ bùn không? Nó dần thân trong bùn, phát triển lên một hoa sen dâng Phật, chứ không phải tầm thường, vì nó nhẹ. Nhẹ nó mới dâng được cho nhẹ, còn nặng đâu có dâng được. Cho nên tại sao người ta không làm thịt con bò, con heo để dâng ông Phật, mà chỉ làm thịt con bò, con heo dâng ông Thần thôi, không có dâng ông Phật? Là chúng ta thấy rõ trước thanh rõ ràng. Pháp tu về Phật Pháp là phải hướng thanh. Nhiều người tu một thời gian dứt khoát, nhất định

phải ăn chay, là rước phần tinh khiết để hỗ trợ cho cơ thể tiến hóa nhanh hơn, và sáng suốt hơn. Chớ không phải người đó không phải không biết ăn đâu, biết mùi vị mà người ta vẫn ăn chay, người ta càng bớt gia vị càng khỏe mạnh, vì họ hấp thụ được nguyên khí tự nhiên của Trời Đất.

Hiệp nhất với Trời Đất rồi thì không có cái gì mà ác ôn bận rộn nữa, lời nói cũng thanh nhẹ, ăn uống cũng thanh nhẹ, nơi nghỉ ngơi cũng thanh nhẹ. Mọi sự đều thanh nhẹ, hòa hợp với chấn động của Vũ Trụ Quang mà tiến hóa. Thành tâm thực hiện tu tiên mới phân rõ trước và thanh. Xác chúng ta có trước có thanh, mà dốc lòng tu thì hướng thanh, thì toàn thân sáng mới là thanh, chớ toàn thân còn u mê hực hặc, thì làm sao mà thanh được? Mỗi lần thiền là học một khóa.

CHƯƠNG NĂM

Phân màu cảm thức duyên hành tiền
Rõ lẽ vô sanh tự giải phiền
Trong đạo có đời duyên thể xác
Tâm hồn thức giác tự hành xuyên

“Phân màu cảm thức duyên hành tiền”:

Phân màu là từ giới này tới giới kia, chúng ta hiểu được đó là cái duyên hành tiền. Chứ con người ở thế gian tiến từ giai đoạn một.

“Rõ lẽ vô sanh tự giải phiền”:

Đi tới tột độ, hiểu nghiêm luật là vô sanh. Ánh sáng vô sanh bất diệt.

“Trong đạo có đời duyên thể xác”:

Trong đạo nó có đời là nhờ cái thể xác. Ngự trong thể xác, bao nhiêu sự kích động và phản động mới đưa về thanh tịnh, phần hồn mới thức giác.

“Tâm hồn thức giác tự hành xuyên”:

Tâm hồn của chúng ta thức giác, bằng lòng vượt cảnh đời, bước vào đạo, dốc lòng tu tiến giải nghiệp tâm, dứt chủ kiến⁽¹⁵⁾. Dẹp bỏ thất tình lục dục, thực hành tự nhiên nó phải đi tới xán lạn như vậy, mới là

cảm thức được ánh sáng của đại bi, của càn khôn vũ trụ đang trợ giúp cho phần hồn tiến hóa, trong sự dày công thực hành tự đạt. Lúc ấy mới bắt đầu quý yếu Trời Phật. Phật là gì? Phật là con người am hiểu tất cả những khổ của nhơn gian, thức tâm dứt khoát đi lên tu tiến. Còn Trời là gì? Trời là đại bi, diệu thanh ban chiếu khắp nơi nơi, không có chỗ nào Ngài bỏ. Tận độ từ trước đến thanh, từ khổ đến sướng đều nhờ Trời dẫn tiến. Có Trời trước mới có Phật sau, Trời giáo dục con người bằng khổ cảnh, kích động. Nhơn gian, mọi người đều nhận sự kích động và khổ cảnh mới thức tâm tu tiến, còn một giới phát triển tới vô cùng là tâm linh.

Cho nên mọi người biết đạo, tu đạo, xây chùa, lập miếu, cũng từ trong khổ mà ra. Khi chúng ta tu đạt được làm những việc gì? Phục vụ người khổ, chỉ đường dẫn lối cho người khổ tiến tới thức tâm và giải nghiệp tâm, đó mới là chánh pháp. Còn đề đầu lấy của, cúng quảy, lo lót đó không phải, không phải chánh pháp. Ý lại thành yếu đi, thực hành mới mạnh. Thực hành càng ngày càng mạnh, càng dung hòa cả Trời Đất mà tiến hóa, trong cái tâm thân thanh nhẹ sẵn có vốn của Trời cho.

Thực hành trong nghiêm luật đó mới tiến tới vô sanh bất diệt, không còn y lại nữa, không còn nuôi dưỡng mê chấp nữa. Hành triển tới vô cùng đó mới

là chơn pháp, mong tu để làm Phật, mong tu để làm vị Thần, vị Thánh, cái đó là giả ảo thôi! Thực chất của nó là trong sự tiến hóa tới vô cùng. Hóa hóa sanh sanh Trời Đất đã ấn định, tình tiền duyên nghiệp cũng Trời Đất ấn định, trong tình thương và đạo đức, xây dựng và xây dựng mà thôi.

Nếu chúng ta là người tu thanh tịnh, chúng ta thấy cảnh đời rất quý. Cho nên người tu Vô Vi càng thanh tịnh, càng quý đời, càng quý gia cang, càng quý thể xác mình, mới bằng lòng xây dựng tiến tới thanh nhẹ, hòa hợp với sự trường tồn bất diệt của Trời Đất. Không nuôi dưỡng ảo ảnh, không mê tín dị đoan, khai triển trực giác của chính mình mới thật là người tu Vô Vi. Duyên lành đến, Vô Vi mới có hiện diện, đối với người nghe, nhận được trong tâm thức tự phát triển, tự mở lãnh vực Vô Vi trong tâm thức của chính mình.

Vốn chúng ta là Vô Vi, mọi người giáng lâm xuống thế gian, mặt mày tươi tắn vô tư nằm nôi, đó là Vô Vi. Không có dấy động, không có bận rộn, mà lớn lên, bước vào lưới đời, bao nhiêu sự kích động và phản động tạo cho hành giả khổ tâm, và quên mình không tiến bước được. Quên những gì? Quên sự thanh nhẹ. Ngược chiều của thanh nhẹ là gì? Đấu tranh vô lý và không đạt tới kết quả tốt ở tương lai. Cho nên người hành tu Vô Vi, tự tu tự tiến, thực

hành, không dính líu về chánh trị trần gian bịa đặt. Phải trở về với thực chất của chính mình, đi thẳng một đường về nơi thanh nhẹ, tự giác và giác tha suốt cả một kiếp người.

Không bận rộn, làm như không làm, nói như không nói. Duyên Trời định có sẵn nghiêm luật, thực hành đi tới mà thôi. Mỗi mỗi ở thế gian đều ở trong mê chấp. Mắt mũi tai miệng đều giới hạn mà tâm thức là vô giới hạn. Thì chúng ta đi tiến về cõi nào hay hơn? Tiến về vô giới hạn hay hơn, hoàn toàn tự do phát triển tới vô cùng, mới kêu bằng hoàn toàn tự do. Ôm chấp, ngăn cách, bày vẽ đủ chuyện, nhưng mà rốt cuộc không thoát khỏi cõi âm u mê tín dị đoan! Mê tín dị đoan là âm u không khai triển được trực giác, thức tâm mới là khai triển được trực giác. Lấy gì để chứng minh? Cuối cùng là mình phải gánh chịu, có làm cái gì rốt cuộc là tâm thân phải gánh chịu, và tự phát triển và tự thoát ly mà thôi.

Vậy chúng ta có pháp thực hành để hỗ trợ nguyên lý đó, tại sao chúng ta không thực hành để giải tiến chính mình, khai thông trí tuệ, thức giác bình tâm hành đạo, thay vì nghi ngờ mà không thoát. Xác của chúng ta tầm tới vô cùng, chỉ có hành nó mới nhoe được ánh sáng, còn không hành, không bao giờ có ánh sáng. Nó là một kỳ công, tâm thức chúng ta bằng lòng xây dựng một kỳ công xán lạn, tương lai

chúng ta sẽ có cơ hội vinh quang tốt đẹp, hòa hợp với thanh diệu của đại bi mà tiến hóa.

Vô cùng không giới hạn mới hiểu được giá trị của Thượng Đế, mới hiểu giá trị của chư Phật đã dày công tu để làm gì? Tu để hòa hợp với cõi vô sanh bất diệt mới là tu. Tu mà lo, tham sống sợ chết không phải người tu, khi mà tham sống sợ chết, đâu có dẫn thân độ đời, mà chẳng có dẫn thân hành đạo, thì làm sao có kết quả tốt. Bằng lòng dẫn thân hành đạo, nhiên hậu mới dẫn thân độ đời. Đời là sai lầm và gia tăng sai lầm. Chúng ta ra đây thấy rõ, mỗi kỳ từ Việt Nam đám ma chạy. Chết, ban đầu nghèo, đơn giản, cũng cầu Trời Phật mà đơn giản, rồi càng ngày càng thay đổi, rồi cúng quảy càng ngày càng nhiều, rồi kèn trống càng ngày càng nhiều, gia tăng theo chiều hướng của xã hội mà đưa linh cửu ra chỗ chôn thân.

Không hiểu được nguyên lý của sanh, trụ, hoại, diệt và hồi sinh ở tương lai, thì đành phải chịu ở trong cảnh âm u không thoát. Chúng ta là người tu Vô Vi, bằng lòng lập lại sự quân bình tâm thức của chính mình, là đêm đêm hành thiền. Thanh tịnh sẽ làm việc với chúng ta, càng thiền càng thanh tịnh, càng được sự hỗ trợ diệu thanh của đại bi, tận độ tâm thức của hành giả. Những người đã tu Vô Vi từ năm, mười năm, rồi cảm thấy bớt lo âu rất nhiều. Không

có gì đáng lo. Duyên là Trời Đất đã sắp đặt, hành là hành, cần khỏe mạnh để hành mà thôi.

Cho nên người tu Vô Vi an vui trong khỏe mạnh mà dứt khoát tham lam, biết có chút ảm no là đủ rồi. Không tham của người khác, không mưu mô lật đổ ai, xây dựng lấy chính mình hòa hợp với diệu thanh của Trời Đất mới là chánh giác tu tiến, tự cứu và độ tha ở tương lai. Chớ nói tôi đã hành Vô Vi mà bây giờ tôi bỏ Vô Vi, cái gì kêu bằng bỏ Vô Vi? Chính tôi từ trong gốc không mà có, tức là Vô Vi. Mà giờ tôi nói tôi từ bỏ, là tức tôi hủy diệt tôi! Không được! Không nên đại đột như vậy! Khai thác lấy tôi để tiến hóa tới vô cùng, khai thác phần thanh nhẹ, xây dựng phần thanh nhẹ mới tiến được, mà ôm chấp, ôm mê không bao giờ tiến được. Chớ nhiều người hành được một phần tưởng là mình hay, hướng dục tạo sai, rồi bảo vệ cái dục. Rốt cuộc thân xác tiêu tụy. Tới lúc đó mới thấy lầm, dục hại mình không cứu được mình, thanh tịnh mới cứu được mình. Tại sao Trời Phật, nhắc tới Trời Phật ai cũng kính nể hết? Mà hiểu được vô sanh bất diệt thì càng sáng suốt và càng vững tâm tu tiến hơn! Trời Đất đã hình thành chúng ta, chúng ta chỉ noi theo Trời Đất mà hành sự, thì cuốn kinh vô tự sờ sờ trước mắt. Nhìn thấy mặt trời tại sao sáng như vậy? Nhưng mà hỏi mặt trời trả lời tại sao người được sáng như vậy? Không bao giờ có câu trả lời, chính nó sáng mà nó không

biết sáng. Cho nên chúng ta bạn đạo Vô Vi tu phục vụ mà không biết mình phục vụ tức là không kể công.

Hành xuyên thể cảnh chẳng lo phiền
Hóa hóa sanh sanh vẫn sống yên
Tâm đạo tràn đầy trong tiến hóa
Bằng lòng nhịn nhục tự hành xuyên

“Hành xuyên thể cảnh chẳng lo phiền”:

Hành xuyên là bước qua một thể cảnh không còn lo phiền, là cảnh giới điển quang thanh tịnh của Thượng Đế.

“Hóa hóa sanh sanh vẫn sống yên”:

Dù cho tiến hóa đi cách nào từ tối tới sáng vẫn sống yên. Đó là hóa hóa sanh sanh.

“Tâm đạo tràn đầy trong tiến hóa”:

Tâm lúc nào cũng quân bình hành triển.

“Bằng lòng nhịn nhục tự hành xuyên”:

Tình đời ô trược, chúng ta chịu nhịn và chịu nhục là mới vượt khỏi những trận đồ sức hút của hồng trần tại thế. Nếu không nhịn nhục thì nó sẽ tràn ngập đè bẹp chúng ta. Nhịn nhục thì mới có cơ hội thăng hoa, ví dụ một người ra đường bị người ta đánh rồi muốn truy tầm, muốn đánh người ta, muốn thừa,

muốn kiện, rốt cuộc người thua, người kiện, đều là bị lỗ hết, chứ không đạt được cái gì.

Mà mình biết tha thứ và thương yêu mới thật sự đạt được sự thanh cao, cởi mở và dè dặt đối phương, giúp đỡ cho đối phương tiến hóa. Làm đại sự, không bao giờ làm tiểu sự là vậy. Hướng thượng là làm đại sự, hướng hạ là đường hẻm eo hẹp mà thôi. Hướng thượng, thì xa lộ thẳng thắn cứ việc chạy là nó sẽ đến nhanh, còn đi vô đường hẻm sẽ bị đụng chạm. Cho nên ở đời đã dạy chúng ta và cho chúng ta thấy tại sao khổ cực mà làm cái xa lộ. Tốn hao biết bao nhiêu mà cũng phải làm, để cho mọi người có cơ hội thông suốt nguyên lý hành triển của tâm linh, đem lại sự an vui cho mọi người. Nếu chúng ta mà biết hành triển tâm linh, biết phần hồn thức giác về quê, là chúng ta mở đại lộ cho mọi người cùng tiến với chúng ta.

Đạo là gì? Đạo vốn không, nhưng nó là quân bình xuất phát bất cứ lúc nào, đó mới là đạo. Đạo là thập thiện thập ác dĩ hòa bình. Tự mình hiểu được thập thiện thập ác, mới lèo lái được cái thể xác tiến hóa tốt đẹp và phần hồn tốt đẹp ở tương lai. Ác không hiểu, thiện không minh, thì làm sao dẫn tiến được phần hồn và lục căn lục trần tiến hóa? Cho nên cuộc đời của chúng ta, giáng lâm xuống thế gian là học nhiều khổ cảnh lắm, bất cứ người nào cũng từ trong

khổ mà ra, không có ai sung sướng hết.

Nhiều vị tới ngày nay được bầu cử làm tổng thống, hỏi quá trình người thế nào? Khổ thôi, cũng học hành, cũng khổ đủ chuyện hết. Ngày hôm nay, gánh chịu một chuyện quốc gia lại càng khổ hơn, cho nên do cái khổ đó mới thức tâm, mới hiểu được giá trị của Trời Phật, giá trị của sự thanh nhẹ, giá trị của sự thanh tịnh, mới tận độ quần sanh. Cho nên một vị tổng thống, một vị lãnh đạo, lúc nào tâm cũng bình thản, không bao giờ không tin mà không bao giờ tận tin, một vị lãnh đạo đó mới là sáng suốt. “*Bất khả bất tín, bất khả tận tín*”. Không bao giờ không tin mà không có tận tin, xét và hành thì việc nó sẽ thông.

Cho nên chúng ta gặp một cảnh sát khác, gặp một ông chủ của cảnh sát khác, gặp ông chủ của chủ cảnh sát nó lại khác, gặp tới cuối cùng cái ông lãnh đạo đó nó lại khác. Tâm chúng ta tự nhiên bình thản và thấy dễ chịu đi, vì mỗi tầng lớp cao chừng nào, phải đạt thanh tịnh nhiều chừng nấy, thì không thấy cái gì động loạn. Cho nên chúng ta ở thế gian này, không tiền thì phải khổ, phải làm cu li vất vả, bị người ta hành hạ, nhưng mà chịu nhịn nhục một thời gian, chúng ta mà có tiền cũng mở sếp⁽¹⁶⁾, cũng làm ăn như người khác thấy nó nhẹ hơn, không có khó. Cũng qua cơn khổ mới có.

Những thương gia hiện tại bây giờ cũng đã qua khổ rồi mới có, chớ không phải khi không người làm giàu được đâu! Những vị bác sĩ, kỹ sư hiện tại cũng qua cái khổ công học hành, bây giờ mới được cái ghế ngồi thanh nhẹ, máy lạnh, nhà kiếng, này kia, kia nọ là cũng khổ công mới có, không phải dễ có. Chúng ta hiểu được đường lối này, chúng ta không có đi trong sự phá hoại, mà đi trong tinh thần xây dựng cho chung, thì lúc nào cũng được an yên và tốt đẹp.

Cái nhìn của người tu thiền Vô Vi cảm thức khác. Người không thiền, cái nhìn của người không thiền cảm thức khác. Người không thiền, nhìn để tìm mưu lợi, để tìm mối lợi cho chính mình mà thôi, không cần biết người khác. Vì tham, làm ẩu, làm càn, rồi tưởng mình là quen với luật sư là bảnh, có tiền là bảnh, nhưng mà nó quên Địa Ngục. Lúc nó xuống Địa Ngục, nó bị đánh đập nhiều lắm, nó khổ ghê lắm. Nó không hiểu đâu, nó không hiểu cái này đâu. Cái đó là chiều sâu, có tâm đạo mới hiểu được, người bình thường không hiểu. Người bình thường chỉ hiểu tiền và thế lực mà thôi.

Sau cái tiền và thế lực, nó không biết hỏi: “Sau cái tiền và thế lực tôi sẽ đi đâu? Nếu tôi làm ác tôi sẽ đi đâu?” Tôi cướp giựt của người ta thì tôi là một ác

nhân tại thế. Lường gạt người ta, thì tôi là một ác nhân tại thế, kết quả tôi sẽ đi đâu? Thì tự nó sẽ có câu trả lời. Ăn năn sám hối, tìm đường tu tiến để giải cái nghiệp của quá khứ là người khôn. Còn tiếp tục làm như vậy là uổng công dã tràng, rớt cuộc rồi cũng tay không ra đi, có làm được cái gì? Mưu mô cho cách mấy cũng chẳng làm được cái gì!

Phát triển từ quang của chính mình là quan trọng. Có quân bình là có từ quang phát triển. Con người nó khác hơn con thú, cái đầu hướng thượng, tiếp xúc với nguyên khí cả càn khôn vũ trụ. Con thú nó không được tiếp xúc cái đó, chúng ta là đi thẳng, đi ngay. Mà thực hành Pháp Lý Vô Vi là không vị nể một ai. Chính tôi thực hành đạt được cái gì, nói cái đó thôi, chớ không phải là hành Pháp Vô Vi để chửi mắng người ta là sai, không được.

Hành triển để ảnh hưởng người kế tiếp cùng hành với chúng ta là đúng. Đừng hành triển mà tôi hiểu rồi tôi hăm dọa người khác là không được. Nhiều người tu được chút, nó đi học bùa phép, rồi có gì "*tao sẽ ếm mày, hại mày*", nhưng mà không biết cái câu ếm này là hại mình mà không hay! ếm họ là ếm mình, hại người là hại mình không hay, tới giờ phút lâm chung mới biết bệnh hoạn sẽ xảy ra một cách trở tay không kịp. Rồi đâm ra chê đạo này, chê đạo nọ, biến thành con quỷ trần gian chớ có ích lợi gì.

Muốn làm một thánh nhân, muốn làm một người từ thiện, thì không nên xía động vào việc cá nhân, và không nên hành hạ đối phương, bằng trí, bằng ý hay là bằng hành động cũng đều không tốt. Thực hành tự giải, tự cứu, ảnh hưởng là tốt, ảnh hưởng người kế tiếp. Ai cũng có tự ái, họ tự cảm thức được giá trị của đường tu, đường tiến, họ tự tu tự tiến là công bằng, mà chúng ta buộc người ta tu cũng không công bằng. Buộc người ta cam kết cũng không công bằng, họ tự thức, tự cam kết lấy chính họ là công bằng.

Những người muốn làm chánh trị thì thậm chí tu cũng phải cam kết, rồi cuối cùng một khối chánh trị mà thôi. Đó là tạo sức mạnh cho một cá nhân, nhưng mà rốt cuộc cá nhân đó xuống âm phủ được đâu ngồi ghế tốt? Không được đâu ! Bận áo tốt thì có, mà ngồi ghế tốt không cho. Sự công bằng của Trời Đất có, không cho những người làm quá thái không được ngồi ghế tốt mà cũng không được mời nữa. Ở thế gian bành bao lắm, xưng danh số một không có số hai nhưng mà chết rồi là sẽ biết, có chỗ trừng trị rõ ràng.

Mất thức bình đẳng thì tu cái gì? Tu phải mở thức hòa đồng và bình đẳng mới thật là người tu. Đi theo ánh sáng của Trời Đất mới thật là người tu. Sự diệu

thanh của đại bi luôn luôn ban chiếu, mà người không thanh không nhận được. Người phải tu, dốc lòng tu, đạt tới thanh, mới nhận được diệu thanh của đại bi mà tiến thân, sự công bằng là công bằng, nhân quả là nhân quả. Trời Đất đã sắp đặt bộ luật rất rõ ràng, chính người hưởng ngoại không lo tu. Biến chứng, bày ra đủ chuyện không hay cho chính mình, mà tưởng là chuyện tốt cho chung, rồi càng xây dựng, càng khổ cho chung mà thôi. Tại sao xứ tôi cúng Phật, lạy Phật hoài, mà tới cái kỷ nguyên nào dân tôi cũng nghèo khổ? Tại vì tạo ngu cho dân, tạo yếu cho dân, không phát triển đồng đều hướng thượng, làm sao có hoa tốt dâng Phật được? Hạnh đức không có làm sao tu? Phải có hạnh đức. Hạnh đức là phải biết thương yêu mình, lập lại sự quân bình của chính mình, thì mới có hoa đẹp nghìn năm không héo mới là dâng Phật được. Tâm thức của chúng ta còn hần học, hơn thua, làm sao có hoa tốt để dâng Phật!

Muốn tu phát triển thì phải biết luồng điển của nội tâm, và trung tâm bộ đầu hòa hợp với cả càn khôn vũ trụ: trung tâm sinh lực của càn khôn vũ trụ thì mới tỏa ra ánh sáng tốt đẹp cho muôn loài vạn vật ở tương lai. Chỉ có hành thôi, trong thực hành.

Hành xuyên các giới chẳng lo phiền
Trí não phân minh sống tạm yên
Ý nghĩa tràn đầy tâm dẫn đạo
Quy nguyên giếng mối tự an yên

“Hành xuyên các giới chẳng lo phiền”:

Phải nhịn nhục mới vượt qua các giới được. Thì không còn phiền nào.

“Trí não phân minh sống tạm yên”:

Càng khổ càng thấy được nhiều người ác thiện thế nào. Trước mắt chúng ta thấy, chúng ta chịu khổ rồi mới thấy rõ.

“Ý nghĩa tràn đầy tâm dẫn đạo”:

Hiểu được ý nghĩa của Trời Đất tràn đầy tâm mới dẫn đạo là sự quân bình để tiến hóa.

“Quy nguyên giếng mối tự an yên”:

Trở về nguyên cảnh của chúng ta, vô sanh bất diệt, là mới đạt được sự an yên trong tâm thức. Chuyên hành đạo, chuyên hành pháp để tự tháo gỡ những sự rắc rối của nội tâm, từ nhiều kiếp, không phải một kiếp. Dốc lòng tu thì một kiếp này sẽ tháo gỡ

hết. Thấy rõ ràng việc chúng ta làm sai, ngày nay chúng ta thọ lãnh, thì từ khi chúng ta hiểu được thì không có tiếp tục làm sai, mà để thọ lãnh ở kỳ tới.

Duyên Trời, duyên Phật tràn đầy trong tâm thức. Trời Phật là đã thoát cảnh tạm thế gian, mà ban chiếu cho trần gian tự thức trong nghịch cảnh tiền thân. Cho nên người nào ở thế gian gặp nghịch cảnh nhiều phải nhớ Trời Phật. Tôi nhờ nghịch cảnh này tôi sẽ có cơ hội trở về thanh tịnh, lãnh vực thanh tịnh của chính tôi mà để giải bỏ nghiệp tâm trong kiếp này. Đừng sợ khổ. Khổ là có cơ hội tiến tới biên giới của Phật Pháp mà thực hiện chánh giác lấy chính mình tu tiến.

Ánh sáng vô cùng tận của mặt trời, và ánh sáng diệu thanh của đại bi cũng vô cùng tận, bao trùm tất cả thế giới nhân gian, trong tinh thần tận độ và phục vụ, dũng mãnh chớ không phải yếu hèn. Mà người không chịu lập lại trật tự của chính mình làm sao dũng mãnh để hòa cảm với sự dũng mãnh, diệu thanh của đại bi mà tiến? Cho nên càng tu càng thụt lùi, càng niệm kinh càng sanh bệnh hoạn, càng cầu nguyện càng suy yếu, rốt cuộc không tiến được.

Thực hành khai mở chính mình, đêm đêm như vậy tất là giá trị. Cầu nguyện càng ngày càng cao. Người thức tâm nói chuyện với người thức tâm rất dễ,

người thanh nhẹ nói chuyện với người thanh nhẹ rất dễ. Ở thế gian tỉ phú nói chuyện với tỉ phú rất dễ, mà nhà nghèo nói với tỉ phú không xong vì mạnh hiếp yếu. Chúng ta phải dốc lòng sửa tiến lấy chính mình. Thiên Địa Nhân, thể xác này là một cái Tiểu Thiên Địa thể thiên hành đạo, khai mở nó, khai sáng nó ra.

Thực hành trong cái chơn pháp là tự nhiên, trở về với tự nhiên và hồn nhiên, thì nó mới cảm thức vô sanh bất diệt. Tâm thức nó mới được an yên tu hành rốt ráo trong xây dựng nguyên lý của Trời Đất mà hành sự. Chỉ có tiến, không có lùi! Tiến trong đâu? Tiến trong lãnh vực thanh tịnh, không có phô trương. Cho nên người tu nhịn nhục, tiến tới đâu người ta cũng không nói, người ta giữ tâm thanh tịnh lo tu thôi. Đòi cho họ ngu, họ cũng chịu ngu, đòi cho họ khùng, họ cũng chịu khùng, nhưng mà họ bằng lòng truy tầm lấy chính họ là sẽ đạt được sự quân bình ở tương lai.

Cho nên nhiều người bắt đầu tu bị chửi mắng, bị hành hạ, bị gia cang chửi mắng vì đi ngược lại lòng tham của gia cang, đương nhiên gia cang phải chửi mắng. Cũng trong tình thương mà ra. Thương con, thương chồng không muốn chồng con đi lạc đường, nhưng mà kỳ thật đường nó đang đi không lạc. Đi về đâu? Đi về chính nó, hiểu nó, nó mới hiểu cha mẹ

nó, mới hiểu công ơn của Trời Đất, và nó xây dựng tâm thức hiếu thảo và nhịn nhục trong chu trình tiến hóa, thì cứu được cứu huyền thất tổ, được thăng hoa.

Khi mà chúng ta nghe trong gia đình có một đứa con chịu tu, chịu tiến, có kết quả tận độ quần sanh, thì tâm thức chúng ta thấy thế nào? Thăng hoa nhẹ nhàng, khỏe quá, mừng quá. Gia cang tôi có một người như vậy là mừng lắm. Cho nên người tu cứu cứu huyền thất tổ đó, mà khi được thăng hoa rồi thì người sẽ tìm đường tu. Sự bức nhọc của thế gian sẽ tấn công người và người lui về thanh tịnh và tìm đường thanh tịnh mà tu.

Nghe những âm thanh hiệp nhất khí điển của càn khôn vũ trụ khuyên dạy, họ cảm thức chính họ có khả năng. Cho nên họ tu để trở về với chánh giác của chính họ, đó là đường tu chánh. Trời Đất đã hình thành được là giáo dục được, giáo dục qua thiên cơ, qua sự kích động và phản động của tình đời, để giáo dục chúng sanh tiến hóa dũng mãnh hướng về thanh tịnh mà đi.

Cho nên ở thế gian này biết bao nhiêu đạo. Đạo nào cũng có. Cũng như không khác, biết bao nhiêu xe ở thế gian này ngày hôm nay. Ngày xưa chúng ta đi xe bò, ngày hôm nay chúng ta đi xe hơi, mà đủ loại

hiệu hết, rồi rốt cuộc cũng về đến nhà. Mà nếu bằng lòng tu sửa, hiểu được nguyên lý thì mới có cơ hội về đến nhà. Các xe mà chúng ta đang dùng tại thế gian này nó phải bị hư, rồi chúng ta sửa, càng hư càng sửa, chúng ta càng hiểu.

Chiếc xe này cũng nhờ nguyên khí mà hành sự được. Nó không có hơi, nó không có chạy nổi, máy nó không có chạy. Mà nó không có điện, nó không có chạy. Chánh là điện, cũng do nguyên lý của Nam Mô A Di Đà Phật, nước, lửa, gió, đất hợp thành nó mới chuyển chạy được, mà chúng ta người tu niệm Nam Mô A Di Đà Phật: Nam là lửa, Mô là không khí, A là nước, Di là phát triển, Phật là linh cảm, tự mình hiểu mình. Thì càng niệm càng phát triển, càng niệm càng hòa hợp với tứ đại không gian, thì ta mới thấy là nhẹ nhàng. Ta có cơ hội đi trên tòa sen thay vì xe hơi tại thế gian.

Phần hồn là vô cùng thanh nhẹ, nếu mà chúng ta bằng lòng tu thì phần hồn sẽ tiến tới đó. Còn ta không bằng lòng tu, thì phần hồn chỉ phục vụ ở một vài việc ở thế gian, rồi chết không hiểu được nguyên lý của Trời Đất, uổng cho một kiếp làm người, cho nên truyền thuyết đã cho chúng ta biết có Địa Ngục. Con người đâu có ngu, lúc sống đồng xu nó cũng giữ kỹ, mà tại sao lúc nó chết lại đi xuống Địa Ngục? Vì nó không hiểu nó thôi, nó không chịu

khai thác lấy nó thôi, thì nó phải đi xuống thay vì đi lên. Mà xuống phải học khổ, khổ mới thức tâm, thức tâm mới hướng thượng, hướng thượng mới giải mở, rồi nhập vào những cái gia đình đạo đức tiếp tục học tu.

Như bây giờ chúng ta đang tu đây, cũng là nhờ đạo đức của tiền kiếp, ngày nay mới tái ngộ Vô Vi và thực hành ráo riết, đốn ngộ thức tâm trong chu trình tiến hóa. Mỗi mỗi là khai sáng lấy chính mình và tìm lại thực chất khả năng của chính mình mới thật sự là người tu. Tu để minh, tu để hiểu, tu để giải, chớ không phải tu để ôm, rồi tạo động cho chính mình, khù khờ tại thế. Đã khù khờ rồi, không nên tiếp tục khù khờ, phải thức giác, hành đạt tới quân bình thì không còn sự khù khờ.

Trí tâm xán lạn, nhơn duyên tốt đẹp. Trời Đất ban ơn thanh nhẹ, thu nhập rõ ràng để dừng mãnh tiến hóa trong sự ấm áp, thay vì chết lạnh lẽo và cô đơn. Người già ở thế gian ai cũng sợ chết, nhưng mà chết rồi đi đâu? Không hành pháp không biết đi đâu. Nếu mà dốc lòng hành Pháp Vô Vi, thì khôi phục lại linh khí của chính mình, mới thấy rõ bản mặt ngu si của mình đã phá hủy thể xác và khối óc, kể cả tâm linh, mới thức tâm chịu tu chịu tiến, mới nhìn nhận sự ngu si của mình, và học ngu cho thiệt ngu, thì nó mới thức tâm tốt đẹp thanh nhẹ.

Đừng có cho tôi khôn hơn người ta, tôi là có thể lực mạnh hơn người ta, nhưng bây giờ tại sao tôi thua người ta? Là tôi thiếu ngu. Ngu là nhịn nhục, chớ ông Phật ông đâu có truyền người thế gian nắn hình cho ông, mà họ nắn hình cho ông. Ông cũng phải chịu ngồi một đồng, không nói năng được. Ngồi một đồng suốt ngày, suốt đêm như vậy, nhưng mà cũng có người cúng bái, cho nên cái ngu nó có lợi. Sự thanh nhẹ là vượt khỏi sức hút của trần gian, sức hút của hồng trần thì nó là ngu chớ gì. Phật vốn ngu, sự thanh nhẹ là vốn ngu. Không có chấp trước người thế gian, nhưng mà vẫn tận độ người thế gian. Nếu người thế gian biết đi con đường thanh nhẹ, thì Chư Phật ban chiếu rõ ràng, giúp đỡ cho chúng ta tiến hóa không ngừng nghỉ. Suối đạo sẽ tràn ngập trong óc của chúng ta. Lý thuyết trong triết lý vững vàng, trong xây dựng và không đặt mê tín.

An yên đời đạo chẳng buồn phiền
Giải quyết chính mình sống tạm yên
Cửa đạo thực hành trong thức giấc
Không phiền không khổ thức triền miên

“An yên đời đạo chẳng buồn phiền”:

An yên từ đời lẫn đạo. Khi mà quân bình rồi, không có sự buồn phiền.

“Giải quyết chính mình sống tạm yên”:

Tự giải quyết tất cả những nghiệp duyên của chính mình, cuộc sống luôn luôn yên ổn.

“Cửa đạo thực hành trong thức giấc”:

Bước vào cửa đạo, thực hành bước vào chỗ không có lý thuyết. Trong thức giấc, tự hiểu sự sai lầm của chính mình mà ăn năn sám hối.

“Không phiền không khổ thức triền miên”:

Hết phiền, hết khổ, tâm lúc nào cũng sáng suốt. Tu càng ngày nó càng tiến, càng ngày nó càng giải, thì sự buồn phiền sẽ tiêu tan. Ánh sáng sẽ quang chiếu toàn thân hết khổ, nhưng mà hết khổ rồi thì đi đâu? Làm gì? Phải phục vụ quần sanh, phải nói ra sự

thật, cộng với khả năng tiến hóa của chính mình. Không nên che dấu, và không nên mượn tất cả những lý thuyết nào gắn vào. Lập luận sai lầm, dẫn tiến sai lầm tất cả mọi người, đó là một tội. Đừng tưởng mình thanh tịnh, muốn nói gì nói, không phải, nó mới sáng suốt trong căn bản của đời đạo song tu.

Cuộc sống của con người cần hiểu để tiến. Cho nên người thực hành Pháp Lý Vô Vi tự động phải làm điều này, dẫn thân hành đạo, ảnh hưởng tất cả những người ở xung quanh chúng ta, chớ không có rêu rao nói nhiều. Nói chuyện Trời Phật không, chuyện mình không nói, đó là tự gạt và sắp đặt cơ cấu lương gạt, không đúng. Phải sửa mình. Nói chuyện Trời Phật không à, chuyện của mình không nói, chuyện sai lầm của mình không chịu sửa! Nói chuyện Trời Phật là sai.

Căn bản cuộc sống của con người phải thấu triệt căn bản tiến hóa của tâm linh thì nó mới đạt tới quân bình. Đạt tới quân bình, cuộc sống sẽ an yên. Sống an yên, vui hòa với các giới, thì chết phần hồn sẽ thanh nhẹ và tốt đẹp, khỏi lo. Nhiều người đương tu tới đó rồi lo sau này tôi chết tôi phải đi đâu, tôi khổ này kia kia nọ, cái đó là tự hại mình. Đường đi rõ ràng, chỉ có tiến tới và hành tới mà thôi. Đời là như vậy, đạo vốn không. Chúng ta phải về được không

trong thanh tịnh. Đừng ôm cái có mà khổ. Thanh tịnh chừng nào, cương quyết tu tiến triền miên như vậy, nó sẽ sáng suốt ở tương lai, mà không gây phiền trong nội thức nữa.

Càng thanh tịnh là càng giữ mình được thanh sạch, thiếu thanh tịnh thì tự động bóng tối sẽ ám ảnh, và sẽ che lấp huyền bí trong nội thức. Cho nên nhiều người tới giai đoạn đó rồi bị phỉnh, muốn mạnh hơn người khác, muốn hay hơn người khác, học bùa, muốn làm vua, làm minh vương nhưng mà ngu làm sao làm minh vương được? Không biết được mình làm sao làm minh vương? Không hiểu chính mình làm sao lãnh đạo người khác, cũng là một khối ngu mà thôi!

Cho nên dốc lòng tu thanh tịnh, hướng thanh tịnh triền miên như vậy, công việc ở trên mặt đất cần chúng ta. Chúng ta phục vụ mà thôi không có địa vị, không có hơn thua, chỉ có tâm lành ban chiếu cho mọi nơi, mọi giới, cùng hành, cùng tiến mới đem lại sự bình an cho chung. Đừng nói bây giờ tôi tu, tôi thức, tôi hiểu rồi, tôi ra tôi lập đạo, tôi điều khiển thiên hạ, cái đó không được! Thực hành đứng đắn để ảnh hưởng người kế tiếp. Điều đó là điều chánh, làm sư phụ đề đầu người ta, sai khiến người ta, không được! Cái đó là lỗi thời rồi, hiện tại không xài được. Nền tảng văn minh của mặt đất không chấp

nhận. Cho nên chúng ta phải trở về với thực chất thật thà, tu tiên, nhiên hậu mới có cơ hội ảnh hưởng người khác, cảm động lòng người khác được.

Vụ lợi cá nhân thì không bao giờ tiến bước nổi. Đời cũng thất bại mà đạo cũng không còn nữa! Trở về với vọng động là tự đi tới chỗ tự sát mà thôi. Nhiều người tu rồi nói: Đời đổi rồi, tôi phải nằm thê, bầy thiếp. Tôi phải ăn nhậu chơi bời cho sung sướng cuộc đời trước khi chết. Nhưng mà không biết chết rồi sẽ đi đâu, hậu quả sẽ dồn dập, trí óc không có minh mẫn nữa. Cho nên người đời nên hiểu điều này, để xét người đạo.

Người đời bị phỉnh quá nhiều, ông Tiên này, bà Phật kia phỉnh người ta nhiều lắm! Chính bản thân nó, nó chưa hiểu nó, rồi nó nói hồi hôm này tôi gặp ông này, ông kia, ông Tiên này, ông Thích Ca, ông này, ông kia, ông nọ. Thích Ca là một người tu thoát tục, hội nhập trong một ánh sáng vô cùng của Trời Đất, không có vụ kêu người này làm này, kêu người kia làm này, không có, không bao giờ! Nếu chúng ta tiến tới sự ánh sáng như Ngài, Ngài chỉ nhoé chiếu một chút thôi, là tâm thức của chúng ta triền miên sống động tu tiên, chứ không lãnh một cái việc gì để làm.

Khi mà hiểu được mình, hòa hợp với thanh diệu của đại bi, là nó thật sự trở về tự nhiên và hồn nhiên, vô

sanh bất diệt, lúc nào cũng an vui tâm thức, sống động là không buồn phiền. Người nào tu đến đó mới thật sự biết tha thứ và thương yêu, không còn chấp nhất nữa, không còn phản trắc nữa. Một lòng một dạ sửa mình để tiến mà thôi, còn phản trắc là còn sai lầm, càng bằng lòng xây dựng, thì càng tiến tốt. Cho nên nhiều người tu trên núi, *“hữu xạ tự nhiên hương”*, tự nhiên có người tìm tới để học đạo, mà người lúc nào cũng khiêm tốn, không có rêu rao mỗi đạo của chính mình, mà hành sự để nhân gian thấy, và hiểu, và học, chỉ có bao nhiêu đó thôi.

Mọi người cũng có vốn sẵn là tâm thức, ai cũng có tâm thức hết. Mà tâm chưa thức, nhìn hành động tốt là họ mới thức tâm. Thực hành đứng đắn, khai triển tâm tư, không còn bận rộn nữa. Nhiều người mới tu một chút, nói: *“Ôi! Cái cơ Trời chuyển bây giờ tôi phải làm cái này, làm kia, làm nọ, để tôi làm mình vương, tôi làm ông vua”*. Mà ông vua để làm gì? Người ta từ ông vua phải đi tu, mà mình tu rồi trở lại làm ông vua, là mình đi ngược đường rồi!

Người đời có cái óc khôn ngoan, họ xét, họ hiểu, họ không có ngu dại đâu. Nói hay mà nhìn sự thật của mình làm việc không hay, ai mà tin. Mỗi mỗi không có thanh nhẹ trong kích động, mà muốn trở về ngôi vị động loạn độc tài, làm sao giúp được người kế tiếp? Tu phải tu thật. Không nên tu thử và tu chơi,

không có vụ đó! Tu thật là sửa mình triền miên cho tới chết. Biết mình có lỗi, chớ không ai có lỗi hết, mình sai chẳng có ai sai, mới thật sự là người tu.

Vô Vi: Vô là không, Vi là cũng từ nhỏ cũng biến về không, thanh nhẹ vô cùng. Ôm điều này, điều nọ, tất là không phải Vô Vi, chúng ta hiểu điều này là chúng ta đã có sẵn cái thước để đo lường người đạo. Chớ ở thế gian không bao giờ có được cái thước để đo lường người đạo. Nhìn đời hiểu đạo, nhìn bản thân họ, hiểu trình độ tu tiến đến đâu, nói thì hay lắm nhưng mà làm không được cái gì hết. Trung nghĩa cũng không có, tự hại mình và không tiến bước nổi, cuối cùng gặt hái cái bệnh nan y mà ra đi thôi.

Còn có chỗ xử, còn có chỗ phân, tức là cái xác của chính mình đây. Nếu chúng ta tu đảng hoàng, cái xác ta càng ngày càng tiến triển, càng tốt đẹp. Mà tu không đảng hoàng thì hậu quả một bệnh nan y và ra đi, đó là chứng minh không đảng hoàng. Hỏi trong lúc người đó còn sống, tu giỏi lắm, này kia, kia nọ. Nói giỏi không tu giỏi, là đọc sách, chớ không có tu. Ta kêu bằng nói giỏi, hành động không giỏi thì làm sao phát triển, gia cang nghiệp chương không giải được, làm sao có pháp lực mà đi dạy người tu.

CHƯƠNG SÁU

Triền miên điều luyện dùi tâm thức
Giải mở trần tâm nguyện góp phần
Trí sáng tâm minh không tạo loạn
Thanh bình chung tiến tự phân lần

“Triền miên điều luyện dùi tâm thức”:

Triền miên điều luyện, triền miên thực hành chơn pháp, dùi tâm thức, cho cái tâm thức càng ngày càng phát triển.

“Giải mở trần tâm nguyện góp phần”:

Sự tranh chấp chúng ta không còn nữa, chúng ta mới đóng góp được.

“Trí sáng tâm minh không tạo loạn”:

Trí chúng ta sáng, tâm minh, làm gì mà đem cái chuyện loạn động cho người khác.

“Thanh bình chung tiến tự phân lần”:

Thượng, trung, hạ đồng nhất chung tiến. Thể xác chúng ta có thượng, trung, hạ, tu đúng thì nó mới đồng nhất. Tự phân lần, nay chút, mai chút, phân tách cho người ta hiểu để người ta tự thức, cũng như mặt trời, Trời Đất, cũng là từ từ giáo dục chúng

sanh, mà chúng ta tu đắc cũng do Trời Đất hình thành. Đứng chiều của Trời Đất thì phải đi từ dịp một, từ giai đoạn này tới giai đoạn kia trong thực hành, chớ không có cái vụn mà cấp bách nôn nóng. Rồi nói thiên cơ, này kia, kia nọ, nói bây giờ cấp bách phải làm này, làm kia, làm nọ, không được.

Chúng ta làm sao đạt được ánh sáng, và ban ánh sáng cho mọi người trong tâm tự thức, thấy rõ ánh sáng căn bản của mọi người đều có, lúc đó mới xây dựng được một đường lối đồng nhất, trong tâm đạo của mọi hành giả tại mặt đất, mới thật sự người tự tu và ảnh hưởng người kế tiếp. Tự mình không tu không phân giải được chính mình làm sao ảnh hưởng người kế tiếp. Cho nên người tu là người làm đại sự, mà toàn thân chúng ta không khai triển, không minh cảm được nguyên lý của Trời Đất, làm sao làm đại sự? Đại sự là đồng nhất, đến cũng như đi, ở cũng như xuất, lúc nào cũng vui hòa với các giới, nhắc đâu chúng ta đến đó. Nguyên tu để hòa hợp với thanh diệu của đại bi, thì ý chúng ta lúc nào cũng sẵn sàng phục vụ, người nhắc chúng ta chuyển tới. Tu bằng trí, bằng ý, sự sáng suốt cũng như con chim hải âu giữa biển, nó bay bằng cái gì, bằng cái ý lực của nó. Là ai cho nó cái ý lực? Cái óc nó sáng suốt, cái ý nó muốn bay tới đó kiếm ăn, là nó bay tới đó, bay tới kia để tắm rửa, nó bay tới kia tắm rửa, bay tới kia lập tổ ấm để sanh sản, là bay tới kia lập

tổ ấm để sanh sản. Cái ý của nó, ý lực của nó mạnh.

Còn chúng ta tu ở đây hướng về phần hồn, thì phải xây dựng, phải tu bằng trí, bằng ý, thì ý lực nó mới mạnh. Nói xuất hồn đánh lễ Phật, xuất hồn để học hỏi tới vô cùng, mà ý lực không có làm sao xuất được. Không có quân bình, làm sao có ý lực tốt mà khai thác sự thanh diệu của Trời Đất mà tu tiên, dày công tu thiền để khai thác sự thanh diệu của Trời Đất chỗ không có giới gì hết, sẵn có cái gì Trời Đất đã sẵn có. Chúng ta dần thân học hỏi và khai triển những gì sẵn có của chính mình. Phần hồn là chủ của một Tiểu Thiên Địa, mà không lập lại trật tự trong Tiểu Thiên Địa, rồi xưng danh tu, tu cái gì?

Ôm xác phàm mà cũng không hiểu, ôm thêm một mớ sách kinh. Đọc đi, đọc lại hiểu một góc nào thôi. Thì cái chánh cũng không hiểu, mà cái phụ cũng không hiểu, rồi rốt cuộc đi đâu? Phải đi học lại! Cho nên nhiều người chết rồi cũng buồn lắm, một kiếp người cặm cùi lo tu, mà tu theo một cái chiều hướng nào đó, không có phát triển được. Khi chết rồi, cũng phải đi học lại. Học từ chữ một nó mới thâm thía. Lúc sống, Trời Đất đã cho hàng loạt cơ hội để học, mà không chịu học. Hàng loạt cơ hội ở đâu? Trai lớn lấy vợ, rồi gái lớn lấy chồng, thì thu hút những chuyện kích động và phản động, mà chưa hiểu được lãnh vực thanh tịnh của mình để tiến. Làm một kiếp

người, chúng ta không xây dựng cho chúng ta giờ phút nào hết, không giúp đỡ chúng ta giờ phút nào, cho nên lúc chết phải rơi rớt Địa Ngục là vậy. Vì hướng về tâm phàm tranh giành, mất sự sáng suốt thanh diệu của nội tâm thì chỉ có ôm khổ, hội nhập trong khối khổ, học khổ, cực khổ, mới biết bước về biên giới của Phật Pháp mà tu, tiếp tục tu được.

Người tu rất buồn khi mình cố gắng tu, giúp người khác tu, nhưng mà rốt cuộc, họ lại phản. Họ phản những cái chơn ngôn mà mình đã tìm được, cống hiến cho họ, họ không nhận, rốt cuộc họ đi đâu? Khi họ không nhận là họ đóng cửa, như căn nhà không có cửa sổ là bức bối lắm. Càng bức bối, càng tìm, tìm thêm thì càng tạo nghiệp cho chính mình, không phát triển được. Miệng nói tu, tâm không tu là tù Địa Ngục, miệng nói tu, tâm không tu là tù Địa Ngục rất rõ ràng.

Cho nên mỗi mỗi phải thực hành, mới để thấy trực giác chúng ta khai triển, chúng ta thấy hết. Thấy rõ rồi mới dần thân, thật sự tu như vậy mới là đúng, đường đi càng ngày càng xán lạn, càng thanh diệu, diu tiến vạn linh trong cơ tạng chúng ta đồng tu, đồng tiến khai triển tới vô cùng. Bao nhiêu cũng không đủ, nói thanh tịnh thì chưa thật thanh tịnh. Khi thanh tịnh, không có được nói thanh tịnh. Càng ngày càng tiến phục vụ người kế tiếp không cho ta là

thanh tịnh. Ta vẫn đang lợi trong biển yêu của Thượng Đế chứ chưa làm được biển yêu. Hai cái giá trị nó khác, lợi trong biển yêu và làm thành một biển yêu cho mọi người cộng hưởng. Chuyện đó nó khác. Phải dày công tu nữa, người tu phải hết sức dày công, dốc lòng tu tiến.

Những cái gì chúng ta đã đạt được, nên khai triển, không nên tới đó là hết, không nên nói tới đó là hết. Cho ta là tu cao, rồi hướng tâm về chánh trị điều khiển người ta, rồi muốn làm minh vương, muốn làm ông vua. Ông vua để làm gì? Chúng ta người tu Vô Vi, tiến tới vô cùng thanh diệu, cống hiến sự thanh diệu của chúng ta cho tất cả mọi người, cộng hưởng và cùng tiến với chúng ta mới là đúng. Tu chưa đến đâu, chê người khác là tà, tưởng mình là chơn, cái đó cũng sai. Chính mình chưa sửa được mình, làm sao dám chê người khác là tà? Cho nên người tu chơn không bao giờ dám chê người nào là tà. Công ty sản xuất xe hơi không dám chê xe của hãng khác, xe nào cũng trong cái nguyên lý, triền miên tập trong nguyên lý của nước, lửa, gió, đất mà hành sự. Còn cạnh tranh với nhau thì chỉ có tô điểm bên ngoài màu mè tốt đẹp, mà rốt cuộc chiếc xe nào cũng đi đến nơi. Phần hồn đi đúng do trí ý. Trí ý của phần hồn càng sáng suốt, thì càng dễ đi đúng bất cứ ở cõi nào, mà cũng bị hạ từng công tác như thường. Nếu tâm nghĩ sai, thì từ từ nó mất cái vị trí đó, thấy

càng ngày càng bực bội, lúc đó mới thấy chính ta sai. Bị hạ từng công tác là luồng điển nó không còn đi chỗ thanh nhẹ nữa, nó ở trong ôm chấp si mê, trở lại nhậ nhệ chơi bởi trong khổ cảnh, rồi tự sát. Đó là đường lối tự sát, là bệnh nan y kêu bằng tự sát. Nhiều người tu được khỏe mạnh, rồi nói tôi bây giờ ăn gấp hai, gấp ba lần hồi trước, phước của Trời cho. Ông Trời cho chúng ta phước là để hiểu lấy chính mình, chứ không phải phước là ăn cho nhiều. Ăn cho nhiều rồi giày xéo tâm, can, tỳ, phế, thận của chính mình, đó là mất phước, không phải là phước, tham ăn nói bậy.

Nhiều người tu mang cái bệnh tham ăn, mà cũng không hiểu cái chuyện sờ sờ sai lầm của chính mình đã tự hại mà không hiểu. Nói: *“Có thực mới vực được đạo”*, nó giải nghĩa là thực để ăn, ăn cho no mới có đạo. Không phải vậy, có thực tâm mới vực được đạo, thực tâm tu sửa, hiểu rõ nguyên lý của Trời Đất mà tiến hóa, mới kêu bằng vực được đạo. Không phải là có thực mới vực được đạo, nói tôi không có ăn, tôi không có đạo, ăn cho cố, sanh bệnh, cuối cùng bị mổ xẻ rồi chết mà thôi. Tại vì hành động tự hại cơ cấu siêu nhiên của Trời Đất đã ban cho, nhưng mà ngày đêm nó chỉ có hại thôi, tánh tham ăn là tự hại mà không hay! Tưởng là mình tu khá lắm, khoe đầu này, khoe đầu kia, khoe đầu nọ, giảng cho đầu này người kia, giảng cho đầu

này người nợ, nợ kia, mà không chịu giáng cho chính mình, tánh tham vẫn còn, càng ngày càng phát triển.

Phân lần đời đạo phân minh tiến
Sống tạm an vui chẳng lụy phiền
Tâm đạo không rời duyên thượng giới
Cảm thông nghiêm luật sống duyên tiền

“Phân lần đời đạo phân minh tiến”:
Phân lần từ đời lần đạo, tiến trong sự cảm thức rõ ràng.

“Sống tạm an vui chẳng lụy phiền”:
Thấy cội phù sanh, có đến là có đi, sống tạm, không có lụy phiền, than vãn nữa.

“Tâm đạo không rời duyên thượng giới”:
Tâm đạo của chúng ta lúc nào cũng nung nấu tâm đạo để tiến hóa, đó là cái duyên của thượng giới đã độ cho chúng ta.

“Cảm thông nghiêm luật sống duyên tiền”:
Chúng ta biết được cái nghiêm luật của Trời Đất là vô sanh bất diệt, sống trở về tự nhiên và hồn nhiên của Trời Đất, căn bản của chúng ta có từ xa xưa. Ráng tu tới thanh tịnh để trở về đó, để trở về căn bản nguồn gốc mà tu tiến, chớ không phải tới đó là

hết. Nhiều người tới đó là "*tui nhập Niết Bàn rồi, tui là hạnh nhứt rồi*". Cái đó là sai, không có đúng!

Còn mang cái xác làm người, là còn thấy nghiệp lực sai lầm ẩn tàng trong thần kinh của chúng ta, càng ngày phải càng tu, đêm đêm phải lo tham thiền để giải bớt nghiệp. Không nên nuôi dưỡng và thu hút nghiệp của trần gian, và củng cố nghiệp lực sẵn có của chính mình. Giải hết không có ôm một chuyện gì, không có nắm bắt một chuyện gì, tâm thân mới được yên ổn. Nếu còn nắm bắt, chỉ tạo động mà thôi!

Tu Vô Vi là buông bỏ tất cả, không ôm bắt cứ một cái gì. Nhiều người tu cái óc mới sáng được một chút, quân bình một chút, rồi đi học lại chuyện đời: chuyện bùa, chuyện phép; đó là chuyện đời! Sự tham lam của đời muốn có bùa phép để chống trả ma quỷ. Nhưng mà Phật là khác. Phật là tiến về sự thanh cao tận độ ma quỷ như người, không có vụ xa cách, mà chém giết bài trừ nữa.

Thực hành trở về sự thanh diệu của Trời Đất, thì đúng đường hội nhập, quy nhứt để tiến hóa mà thôi. Một lòng một dạ như vậy, thì tương lai sẽ được vinh quang tốt đẹp, phần hồn sẽ vui tươi và dững mãi mãi thăng hoa trong thực hành, không còn ôm những mê loạn của tình đời nữa. Chính mình chưa thông,

không có làm được thầy địa lý, tâm thân trí ý của chúng ta chưa thông, chưa minh, làm sao làm thầy địa lý? Mà tu hướng về Vô Vi không có làm thầy địa lý, chuyện mình lo chưa hết mà đâm đầu đi lo chuyện người ta, rốt cuộc rồi bị nạn đâu có hay. Khi mình làm thầy địa lý phải ăn mắc tiền, rồi cái đồng tiền dễ dãi quá. Khi mà có đồng tiền dễ dãi phải làm thế nào? Phải ăn nhậu, chơi bời, nhậu nhẹt, sắm sửa, phung phí, đó là tạo tội mà không hay!

Căn bản của chúng ta không có tiền bạc, chúng ta nghèo, phải giữ căn bản đó, mới là tu tiến. Vì sao chúng ta đi tu? Nhờ nghèo khổ chúng ta mới đi tu. Bây giờ có tiền, quên sự nghèo khổ và quên tất cả những người nghèo khổ, thì làm sao tiến! Đã nói: "*Khổ, khổ, khổ mới bước vào biên giới của Phật Pháp*", mà chúng ta quên khổ, chúng ta không phải là người tu theo đường lối của Phật. Thực hành theo đường lối của Phật là chấp nhận sự thiếu thốn, sự khổ cực gian lao, vì mình vì mọi người, đó là đứng đắn đường tu chánh pháp, để trở về ngôi vị của một vị Phật ở tương lai. Nay làm chút, mai làm chút, tương lai sẽ có kết quả tốt.

Nhưng người đời tham lam, vì đâu mà tạo cảnh tham lam, mất mũi tai miệng phàm tục không có cách khóa lại, và cứ mở triển miên như vậy thì hấp thụ triển miên. Vô Vi có cái phương pháp co lưới

rằng kẻ rằng niệm Phật: “Đóng cửa đời, mở cửa đạo”. Người người tại mặt đất có quyền niệm Nam Mô A Di Đà Phật, tự thức và tự khai sáng lấy chính mình trong đường lối tự tu tự tiến, khai mở tâm linh. Vốn vẹn có sáu chữ! Tu theo Phật mà đầu đề có sáu chữ không hiểu, cắt nghĩa không thông và thực hành không đúng, rồi nói chuyện trong cuốn sách.

Chuyện trong cuốn sách triển miên diễn tả, rồi nói lu bù cho người ta nghe, thét người tu thanh tịnh, người ta thấy mình là, toàn là ăn cắp. Mà ăn cắp không nên. Căn bản thực hành có sáu chữ mà không làm được. Xem cuốn sách thì phải có đầu đề, đầu đề không hiểu mà xem cái gì? Cho nên thực hành Nam Mô A Di Đà Phật đi, rồi sẽ truy tầm tất cả những gì của những vị Phật đã đi trước, và lưu lại cho chúng ta những chơn ngôn không thay đổi. Tại sao ông Phật nói được mà tôi nói không được? Không hiểu truy tầm ông Phật do đâu mà có?

Ông Phật là một con người, hiểu khổ, thấm nhuần trong khổ, mới dứt khoát lo tu, và thấy rõ chủ kiến của mình đã tạo khổ cho chính mình. Cho nên đi tới dứt khoát chủ kiến của chính mình nữa, thì thức hòa đồng nó mới mở. Thức hòa đồng nó mở, thì thấy cái sự thanh diệu của Trời Đất đang dìu tiến vạn linh trên mặt đất này.

Chúng ta đã có khối óc, biết tu tiên khai triển được khối óc, kính trọng tất cả những khối óc ở mặt đất này, thì chúng ta mới thật sự nhịn nhục trong tiên hóa. Chư Tiên chư Phật cũng nhờ nhịn nhục mới có ngày hôm nay, vậy chúng ta đang đi đường lối nào? Đường lối kính mến Tiên Phật và không dám làm Tiên Phật.

Dấn thân đi trong khổ, nhịn nhục, để tương lai có cơ hội sống như chư Phật. Đã biết Phật là từ bi tận độ quần sanh, tại sao chúng ta không học con đường từ bi để tận độ quần sanh ở tương lai? Chuyện phải làm, chuyện hay, chuyện tốt mà không học, đòi cho được cái bằng cấp, rốt cuộc rồi tánh nào tật nấy, gia cang bất ổn, thậm chí trong người tu, vợ mới nghịch hai ba câu, nói chuyện đánh vợ rồi, mà không thấy sự đóng góp của vợ, sự kích động để đưa chúng ta trở về với thanh tịnh, chúng ta phải càng nhịn nhục nhiều, để thấy rõ sự sai lầm của chính mình mà tiến.

Không nên đem sự hiểu biết của mình đi khống chế người khác, sửa mình để ảnh hưởng người kế tiếp là được. Không nên đem sự hiểu biết của mình để khống chế, rồi bắt buộc người ta phải theo, người ta không theo thì mình đánh đập. Đó là sai lầm vô cùng, một tội phạm tại thế gian mà không biết. Nội

cái ý nghĩ chúng ta nghĩ xấu về vợ, nghĩ xấu về con cũng là đã có tội rồi, đừng có nói đến hành động đánh đập vợ con là sai vô cùng. Lo tu sửa để ảnh hưởng vợ con, đó là điều chánh.

Cho nên gọi nhịn nhục, nhịn nhục là chìa khóa diu dắt chúng ta tiến và ảnh hưởng tất cả mọi tâm linh cùng tiến. Đạt được nhịn nhục là làm đại sự, không có làm tiểu sự. Trở về với căn bản của chính mình, hồn vía phân minh, tiến hóa đến vô cùng, dày công tu luyện, đêm đêm thực hành. Không nên kể công với Trời Phật, nói tôi tu mười năm mà không thấy gì, tôi tu hai mươi năm mà không thấy gì. Chưa thấy được nghiệp lực của chính mình là chưa có tịnh, chưa có thật tâm tu. Thật tâm tu thì nó đạt tới thanh tịnh mới thấy rõ cái nghiệp duyên, cái nghiệp lực đang lôi cuốn chúng ta, từ sai lầm này tới sai lầm nọ, dẫn sai chúng ta đã nhiều kiếp rồi, không phải một kiếp.

Lúc nào cũng ăn năn sám hối. Ăn năn sám hối, nói dóc thôi! Thực hành mới biết ăn năn sám hối. Nhiều người nghe những lời minh triết, “*Ôi! Tôi bây giờ ăn năn sám hối. Tôi phải tu, tôi nhứt định phải tu theo Phật!*” Nhưng mà một thời gian rồi, tánh nào tật nấy, tự lường gạt lấy chính mình, chứ không gạt được Phật, cũng không gạt được quần sanh. Quần sanh chỉ nhìn ông đó quỳ lạy, cạo trọc đầu, nhưng

mà bây giờ ông đó thay đổi.

Lời phê phán đó chua chát lắm, cho nên những người tu nên ăn năn thức giấc, không nghĩ sai về ai, sửa mình để tiến, thì không bị nghiệp lực lôi cuốn chúng ta hạ từng công tác. Đương đi lên cao, đương ăn chay, khai triển tâm thức, rồi lần lần lần đi xuống trở lộn lại trong cảnh hơn thua, khổ vô cùng!

Chưa chết đã bị giam rồi, bị giam trong cái ngục bực bội, sân si. Sân si ở chỗ nào? Biết mình tu mà không tiến là bực bội lắm. Chúng ta càng ngày càng tu, càng thực hành đứng đắn mới hiểu rõ cái nghiêm luật, sống mới hiểu được cái duyên tiền cơ bản vô sanh bất diệt đã có, chớ không phải bây giờ xin của ai. Trong thực hành đi tới, an tâm như vậy thực hành, dù có tan xương nát thịt đi nữa, thì cũng là một đường lối dốc lòng tu như vậy, mới có cơ hội giải quyết được tâm linh của chính mình.

Chuyên cần thực hiện pháp thanh cao
Cứu giúp hồn mình rõ nhiệm màu
Quy hội tình người trong ý thức
Bình tâm học hỏi chẳng tô màu

“Chuyên cần thực hiện pháp thanh cao”:
Chuyên cần liên tục như vậy mà hành pháp, thì tiên hóa tới thanh cao và phát triển.

“Cứu giúp hồn mình rõ nhiệm màu”:
Nhờ pháp giúp đỡ phần Hồn tỉnh táo, và hiểu được cái màu nhiệm của Trời Đất.

“Quy Hội tình người trong ý thức”:
Lúc đó hiểu mình hiểu người, tự tu tự tiên.

“Bình tâm học hỏi chẳng tô màu”:
Lúc nào cũng quân bình đạt thức rõ ràng, không còn pha chuyện này chuyện nọ, lẫn lộn trong tâm thức của chính mình.

Tu phải thức giấc, tu phải tự sửa, tu phải ăn năn sám hối, mới thấy rõ sự sai lầm của chính mình, đã hành sai từ nhiều kiếp chứ không phải kiếp này

đâu. Không phải bữa nay, không phải giờ này, nhưng mà đã nhiều kiếp rồi, nó ẩn tàng trong khối óc thần kinh của chính chúng ta, tạo thành nghiệp lực.

Lo âu mà không biết lo âu chuyện gì? Có ăn có mặc cũng lo, tham sống sợ chết là lo rồi, sợ nghèo cũng là lo, càng sợ nghèo càng gia tăng tánh tham, loạn động không dứt khoát. Thành thật, một là một, hai là hai, có là có, không là không, mới là an nhiên tự tại không phải lo. Chuyện có có không không là Trời Đất đã sắp đặt rồi, lúc ta giáng sanh xuống thế gian là đã sắp đặt rồi, đã đặt cái máy đó trong khối óc chúng ta để hiểu và tiến, mà không chịu hiểu thì không bao giờ tiến.

Cho nên thế gian kích động và phản động, buồn tủi mới là đi tu, khổ cực mới là đi tu, dốc lòng tu mới thấy rõ mình sai chẳng có ai sai. Cứ đâm đâm thực hành để phát triển để đi tới, thay vì thụt lùi. Tình cảnh thế gian có đầy đủ hết, Thượng Đế đã ân ban rõ ràng có thân xác. Bên trong thanh tịnh tìm đầy đủ cũng có kim, mộc, thủy, hỏa, thổ. Tim, can, tỳ, phế, thận, tức là kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, ngũ sắc ngũ quang, huyền sắc huyền quang. Khi mà chúng ta thanh tịnh, nhắm mắt thấy màu sắc rõ rệt, còn không hành thì làm sao có? Để tự nhiên như vậy, bèo trôi tới đâu hay tới đó, là chỉ có khổ thôi không

tiến nổi! Phải tự thức! Tình Trời đã ban chiếu hàng ngày hàng giờ, có ánh sáng là có vui. Hiện tại nhân loại thế gian không có ánh sáng là không có vui, có ánh sáng là có vui, thì chúng ta phải hướng về con đường vui để tiến hóa. Thanh tịnh nó mới vui, quân bình nó mới vui, xán lạn nó mới vui. Sáng là tịnh, tối là động, cho nên Trời đã cho thể xác con người có đàn ông, đàn bà. Đàn ông đàn bà vô bóng tối là động rồi, đi ra ánh sáng nó là tịnh, phân minh rõ ràng. Mà chúng ta tu, nhắm mắt Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định đầy đủ, lần lần nó bừng sáng ra, nó hội tụ nguyên khí hòa hợp với Trời Đất, thì nó mới thấy ánh sáng.

Khi thấy ánh sáng rồi nó càng phải tầm thanh quang sáng hơn của Trời Đất đã có. Càng tiến lên thì càng tầm ánh sáng khác, diệu thanh nữa là ánh sáng của đại bi càng khác hơn nữa. Nơi đó là vô sanh bất diệt, sự cảm thức diệu hiền, hành triền và không có trì trệ thoái bộ nữa. Càng tu càng tiến, càng tu càng minh đạo pháp, sửa tâm sửa tánh rõ rệt, trong hành trình nhین nhục, thực hành đến đích. Nếu chúng ta không nhین nhục, không có lên được một lớp.

Bây giờ thấy thế gian nhà cửa thay đổi, hồi xưa nhà tranh nhà ngói là sang lắm, bây giờ nhà lầu cao vút là do đâu? Do khối óc con người, biết, hiểu và làm được. Muốn có nhà cao thì phải có cái căn bản gốc

gác vững vàng mới cất cao được, nếu không, gió thổi là sập. Sự thông minh của con người nhờ kiếp này tới kiếp kia, phát triển phát triển và xây dựng xây dựng, nó mới hình thành. Ngày hôm nay, dưới mặt đất chúng ta thấy hình thành được nhiều việc, suy gẫm trước kia con người không có thể làm được, ngày nay đã làm được rất nhiều. Vệ tinh cũng có. Tất cả những chuyện gì hòa hợp với nguyên điển của Trời Đất, đều đã và đang phát triển.

Cho nên người ta nói rằng kỹ thuật cao độ thể gian đang phát triển. Kỹ thuật cao độ là sự quân bình, do sự quân bình trong tâm thức con người tìm ra và đóng góp, xây dựng. Nếu mà không quân bình thì không tìm ra cái nguyên lý lực học. Lực học mới chế ra phi cơ, không biết lực học không chế ra phi cơ, nặng nhẹ ra sao phải phân minh rõ ràng mới bay lên được. Toàn là lực học, lực học là chỉ điển giới. Càng tiến tới điển giới càng cảm thông lực học, cảm thông nguyên lý của phần hồn đã và đang tiến hóa tùy theo nhịp độ của thiên cơ.

Ngày hôm nay chúng ta có cái pháp, rút ngắn thì giờ để xây dựng tâm thức phát sáng, điển quang dồi dào, sống trong thanh tịnh, tiến hóa trong sự an nhiên tự tại, không còn mê chấp lo âu nữa. Dứt khoát tình tiền duyên nghiệp, thực hành điển quang xán lạn, đó là của Trời bắt diệt không ai cướp được.

Có điển mới về Trời, có sự thanh cao mới thức giấc, cứ hành pháp khứ trước lưu thanh là đúng đường. Chính mình khai triển chính mình, vì chính mình là một khối điển quang, đang ôm ấp uất khí của trần gian mà giải không được gọi là nghiệp lực. Ngày nay chúng ta có cái pháp “*khứ trước lưu thanh*” là chúng ta có cơ hội giải nghiệp lực trong tâm thức thì pháp lực sẽ mạnh. Pháp lực càng ngày càng mạnh là càng thanh nhẹ, càng thanh nhẹ là chỉ có đi lên, không có thể đi xuống được, động là nó bay rồi.

Ở thế gian có xác có tâm, là có một cơ cấu nhiệm màu, Trời Đất đã hình thành, nhưng mà không chịu khai thác thì của này cũng sẽ tiêu tan, không trường tồn được. Ôm xác phàm cứng nhứt là bộ xương, nhưng mà bộ xương cũng không làm được việc gì. Bây giờ trước mắt đã cho thấy nhiều người có xương, nhưng nó bị vôi hóa, càng ngày nó càng tiêu, khớp xương càng ngày càng lụn bại, đi đứng không toàn hảo được.

Nhân loại cũng đã tiến về thức ăn, và thấy rõ thịt đỏ không tốt. Những cái gì gieo độc tố trong cơ tạng là người ta từ khước. Người ta trở lại ăn rau, con người nó thanh nhẹ. Lần lần bây giờ, người có tiền, có bạc, có bệnh không biết làm sao phải bắt buộc ăn rau cỏ nhiều hơn, để khôi phục cơ tạng tự nhiên và hồn

nhiên như lúc sơ sanh, thì có nhẹ không có nặng. Nhưng mà càng ngày càng ăn đồ nặng là càng sanh bệnh, không có tinh khiết, lý luận cũng sai, suy nghĩ cũng sai. Ăn đồ tinh khiết thì suy nghĩ sáng suốt, thanh nhẹ hơn. Cho nên người ta ùn ùn đi ăn chay, Tây, Tàu, Mỹ bây giờ hướng về đồ ăn thiên nhiên nhiều hơn.

Có cuộc thay đổi lần lần. Càng ăn thịt càng tranh chấp, xứ nào mà ăn thịt nhiều, sát phạt con thú nhiều, rồi xứ đó bị nạn nhiều. Trước mắt chúng ta thấy, xem ti-vi là thấy, động đất một lần chết mấy trăm ngàn người. Hồi xưa chết mười ngàn người là quan trọng, mà bây giờ một triệu người không thành vấn đề. Vì người càng ngày càng đông, làm ô nhiễm bầu trời, nóng lạnh bất thường, thì gió mưa cũng bất thường, bão lụt cũng bất thường, gây nạn cho chung.

Vì lòng tham của con người, ai cũng muốn giàu, muốn có, muốn làm chủ tất cả, nhưng mà rốt cuộc không thấy rõ mạng chúng ta, sống tạm bao nhiêu năm đó, nhiều nhất là Thượng Đế cho một trăm năm là phải bỏ xác ra đi, nhưng mà càng ngày càng ôm, càng ngày càng tham, thì nghiệp càng ngày càng nặng tưởng mình sống không bao giờ chết. Tiền có, danh có, tiền bạc có, gia đình có, cái gì cũng tốt đẹp hết, nhưng mà không sống lâu được! Nhìn thấy rõ, nay thấy vui nhưng mà mai là đi đưa đám rồi.

Chuyện đó chúng ta biết hết rồi, thì thấy cội phù sanh rõ ràng, tạm sống phải thực hành để tiến hóa. Nếu tạm sống mà không thực hành, thì ai là người lo cho tương lai của phần hồn? Chúng ta chịu tu chịu hành, tức là lo cho tương lai của phần hồn, chứ không phải lo tương lai cho địa vị mà chìm đắm ở tương lai. Cảnh luân hồi, nhiều người chưa chết chưa biết. Luân hồi: trước kia chúng ta ác ôn, ngày nay chúng ta phải nhập vô xác con thú mới đền nợ được. Đền nợ bằng máu huyết xương thịt da cũng phải trả lại, một li cũng không có thiếu được, không có thiếu được ai được một đồng xu. Chớ người tu sợ nợ lắm! Tu chơn là sợ nợ lắm, mà tu tà là thích tiền. Tu một thời gian làm thầy địa lý là thích tiền, chứ không phải là tự thức để tu.

Tô màu rực rỡ sống vui xuyên
Tình đẹp duyên Trời cảm giao liên
Trí tuệ không còn tâm thức giác
Hành thông chơn pháp lại càng yên

“Tô màu rực rỡ sống vui xuyên”:

Chúng ta ở thế gian mang xác làm người, nhìn thấy nghe hiểu nói rành, đó là tô màu nay chút mai chút. Rực rỡ, sống vui xuyên hướng về Trời Đất, sự thanh nhẹ vô cùng, bất diệt ở bên trên.

“Tình đẹp duyên Trời cảm giao liên”:

Chúng ta nhìn cảnh Trời tươi đẹp, duyên Trời cảm giao liên, có Trời mới có ta, có sự thanh cao của Bề Trên mới có trí thức để tiến hóa.

“Trí tuệ không còn tâm thức giác”:

Trí tuệ không còn lo lắng, không còn phán xét, nhưng mà tâm thức giác là đầy đủ rồi, ổn định.

“Hành thông chơn pháp lại càng yên”:

Cái pháp mà chúng ta đang nắm, từ Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định phải thông cảm, thông suốt cái đó và hành triển, thì càng yên vui khỏe mạnh, mà

không bỏ ngõ trên đường đời, cũng chẳng bỏ ngõ trên đường đạo, mới thật sự là đời đạo song tu sửa tiến. Chứ không còn thụt lùi, cứ liên tục như vậy, là chúng ta “*ngựa hay không ăn cỏ cũ*” chỉ phát triển tới lãnh vực mới, tức là trở về với thanh tịnh và sáng suốt của chính mình.

Người thế gian lo âu, cho bạc triệu bạc tỉ kêu họ tịnh năm phút, tịnh cũng không nổi. Vì sao? Tâm hồn họ hướng về tiền bạc, hướng về địa vị, trong chấp mê mà không có giải quyết được. Cho nên bạc tỉ cuối cùng nhiều người buôn bán stock⁽¹⁷⁾ này kia, kia nọ rốt cuộc cũng tự tử chết. Cái tham muốn mình không bao giờ đạt được, bức bối mới tự tử chết. Những chuyện đó chúng ta thấy trước mắt, còn không ăn năn sám hối mà đâm đầu đi làm giàu, tức là gia tăng cái khổ ở tương lai. Mà bằng lòng tu sửa, gột rửa tâm thân an nhẹ, thì thật sự lo cho phần hồn ở tương lai. Lúc lìa xác thanh nhẹ, không còn bị lôi kéo xuống vùng ô trược âm phủ nữa. Càng sửa càng yên, càng sửa càng quý Trời Đất, càng thấy lãnh vực thanh tịnh là hào quang sáng chói, từ khối óc trở lên mới thật là người tu. Tu mà lý luận chuyện cơ tạng, không phải là người tu, lý luận chuyện bề ngoài cũng không phải người tu. Làm sao tu phát triển được khối óc, mới thật là tu. Phải có thông mới có minh, luồng điển tâm trụ ngay trung tâm bộ đầu thông suốt thì nó mới minh cảm lấy hành động của chính

nó, và bằng lòng sửa chữa tu tiên, mới có kết quả ở tương lai.

Bày biểu đủ chuyện ở thế gian, nhưng mà cuối cùng không có kết quả, cho nên người đời phải phát triển cái óc để xét sự thật là cái gì. Chúng ta bằng lòng tu để trở về với sự thật, phát triển tâm linh sẵn có của chính mình, thì cuộc sống nó mới an vui. Cuộc sống phát triển được tâm linh là không còn biên giới nữa. Thực hiện tình thương và đạo đức làm gì có biên giới nữa! Xây dựng trong xây dựng, vui hòa với các giới. Trong lúc sanh tiền ở thế gian cũng như trong lúc lìa xác, bằng lòng tu tiên, bằng lòng khai triển xây dựng tâm thức, luồng điện bất diệt, tiến hóa tới vô cùng, hội nhập với diệu thanh của đại bi bên trên là chúng ta thoát nghiệp trần rõ ràng.

Tự tu tự tiên là tu cho chính mình, sửa lấy chính mình, mà sửa được chính mình là hiểu được tất cả Trời Đất. Chứ cái Tiểu Thiên Địa này đâu có nhỏ, cái xác này không có nhỏ trong đó có lục căn lục trần, vạn linh chung sống tiến hóa với chính chúng ta. Bên trên không có đàng hoàng, không sáng suốt, thượng bất chánh thì hạ tắc loạn, bên dưới nó phải loạn! Cái óc không tu, thì cái xác không thiện được. Cái óc hiểu được đường tu rõ ràng, cái xác mới bằng lòng thiện. Nhiều người đọc này kia kia nọ, hiểu chút chút thì thiện không được. Nó phải hiểu, cái óc

nó phải hiểu nguyên lý của Trời Đất rõ ràng, vô sanh bất diệt nó bằng lòng thiền trong vui hòa sống động và sáng suốt.

Thượng bất chánh, hạ tắc loạn, cái xác của chúng ta là chỉ lệ thuộc thôi, mà nếu cái óc không tu, thì cái xác cũng vô dụng. Không thiền được, không tiến nổi, tranh chấp đâm đá rồi chết bặt ngựa đó, đâu có biết cái gì đâu, cũng như một con thú dữ vậy thôi. Làm người không hiểu được chính mình là không phải là con người, chạy đồng đồng đi chơi, đó là con thú cũng biết chạy đồng đồng đi chơi. Nhưng mà con người nó khác ở chỗ nào, nó khác là nó có lãnh vực thanh tịnh, tự khai sáng với chính nó, thần kinh khối óc nó được khai triển trong thanh nhẹ, thức giác triển miên, thì hồn nó mới được ngự trong chỗ sống động. Biển yêu của Thượng Đế là vô cùng tận.

Không hành thì đời nào mới tiến được, không hành làm sao biết được mình? Cứ lý luận hoài, hèn hò hoài, rồi quỳnh ra buồn đời uống rượu cho nó vui, đó là tự sát đó, hút thuốc cho nó vui, cũng là tự sát, dâm dục cho nó vui, cũng là tự sát. Tất cả làm những chuyện không cần thiết, làm sao phần hồn được tiến hóa tốt? Người tu nó khác, nó ngược lại, nó làm những chuyện cần thiết cho phần hồn. Phần hồn tôi cần sự thanh nhẹ, cần sự an hòa, cần sự phát triển tới sáng suốt. Những chuyện đó tôi làm

hằng ngày, nay chút mai chút, cuối cùng trong cuộc đời tôi cũng hình thành được một duyên tốt đối với Trời Phật.

Chúng ta may mắn lắm, có cơ hội đọc lịch sử, có cơ hội hiểu được giá trị của Trời Phật, mà không chịu hành triển làm sao hòa hợp với nguyên lý của Trời Phật mà sống? Cứ xuyên qua xuyên lại, rồi giáng hạ xuống cỏi thấp âm u, không tiến hóa nổi. Thành ra con người có thể giận hờn, có thể làm bất cứ những điều ác để bảo vệ mình mà thôi, mà không chịu thanh tịnh để thấy rõ chính mình là ai, từ đâu đến đây rồi sẽ về đâu?

Càng tu càng hiểu chính mình, càng thấy rõ nguyên lý của Trời Đất là sống động, đang ân độ quần sanh rõ ràng. Chúng ta thanh tịnh, chúng ta mới nhận được những gì đại bi quang chiếu cho tâm thức tiến hóa. Dững mãnh hành triển như vậy thì đời ta cũng yên, đạo cũng thông suốt, mới đời đạo song tu. Đời là thể xác này, nó nghe chủ nhân ông xây dựng tốt đẹp, vui mừng mà theo một nhịp sống hướng thượng để tiến hóa, thì cái xác là cái đời, xác cho chúng ta càng ngày càng thanh nhẹ, càng mạnh khỏe. Đó là cái xác đã hưởng ứng nguyên lý của Trời Đất, hành sự tốt đẹp cho tâm lẫn thân.

Sanh, trụ, hoại, diệt, là luật tự nhiên nó như vậy.

Còn chúng ta hành triển phải thoát ly sức hút của ngũ hành và sức hút của hồng trần, mới là người tu. Dốc lòng thì nó phát triển đi lên, thì nó mới dứt khoát được ngũ hành kích động và phản động, hồng trần tạo mê và không tiến. Chúng ta dứt khoát tu như vậy, ngày nay được thanh tịnh một chút, cảm ơn Trời Phật, và tiếp tục nay chút mai chút, chúng ta sẽ có toàn diện thanh tịnh, tức là có cơ hội về được quê xưa chốn cũ. Vốn chúng ta là thanh tịnh, giáng lâm xuống thế xác động loạn tới ngày hôm nay, không gặt hái được cái gì. Phải tu trở về với thanh tịnh mới thật là người tu, tu còn ôm chấp, còn ôm hình ảnh, nắm bắt chùa chiền, đâu có lợi lộc gì tâm thân!

Chùa của chúng ta là càn khôn vũ trụ, có cái chùa của càn khôn vũ trụ mà không chịu ở nơi đó học tu. Ngày đêm có kinh kệ rõ ràng, có sự kích động và phản động, kích động thần kinh khối óc của chúng ta thức giấc để tiến hóa đi lên. Cái chùa càn khôn nhiệm mầu như vậy mà thế gian không hiểu, không học, là cái ý thức không có phát triển được lớn rộng và thanh nhẹ. Chỉ có bực nhọc, tranh đấu, giết chóc, không có lợi lộc cho chính mình và không có lợi lộc cho đối phương. Vì hồn bắt diệt mà, giết ai? Một ngày nào tương ngộ ở âm phủ nó mới kiện thưa.

Chứ người ở thế gian làm điều ác, giết dân nhiều.

Chết thì bị tra khảo, khổ ghê lắm, phải chấp nhận cái cảnh luân hồi làm thú vật. Có nhiều vị lãnh đạo chết rồi xuống làm con bò mấy kiếp mới trả hết nợ. Vì một chữ ký của người lãnh đạo quan trọng lắm, giết biết là bao nhiêu mà có thể cứu biết là bao nhiêu. Nhưng mà không hướng về thanh, mà không hiểu lấy chính mình mà lãnh đạo cái gì? Chỉ có giết dân hại dân mà thôi, vì sự tranh chấp không tiến thân nổi!

CHƯƠNG BẢY

Càng yên thanh tịnh giải tâm phiền
Lý trí phân minh tự tiến xuyên
Duyên nợ tràn đầy mê loạn chuyển
Nhồi cho hiểu đạo rõ duyên tiền

“Càng yên thanh tịnh giải tâm phiền”:

Càng tu càng yên càng thanh tịnh, giải được tâm phiền.

”Lý trí phân minh tự tiến xuyên”:

Cái lý trí chúng ta cái gì cũng thấy rõ ràng, phân minh và tự tiến xuyên, dùng mãi mới tiến tới được, sợ sệt không tiến tới được.

”Duyên nợ tràn đầy mê loạn chuyển”:

Người ở thế gian thì bị duyên nợ tràn đầy, rồi mê loạn chuyển, tới hoàn cảnh này, tới hoàn cảnh nợ, cũng không có giải quyết được.

”Nhồi cho hiểu đạo rõ duyên tiền”:

Cho nên người tu bị nhồi quả rất nhiều, nhồi quả là lập lại những chuyện xưa xưa, kích động và phản động, rồi mới hiểu được cái duyên của tiền kiếp của chúng ta, từ gốc thanh tịnh mà ra và dốc lòng buông bỏ tất

cả những sự động loạn thì trở về với thanh nhẹ, mới thấy cái xác con người, cái óc con người là có một không hai. Chỉ có lòng tu sửa, thì khai mở được nhiều điều tiến hóa ở Bên Trên, càng ngày càng rõ rệt hơn.

Thương quý mình, xây dựng cho chính mình, tức là báo hiếu cho cửu huyền thất tổ. Tình thương sống động mới sanh ra con người, mà con người không biết lấy nó, thì chỉ có tạo loạn vô ích mà thôi. Nếu biết được chính mình, thì thấy chúng ta đang ngự trên tòa sen của quý của Trời Đất. Ngự trong một cái thể xác phối hợp bởi kim, mộc, thủy, hỏa, thổ có ánh sáng, có ngũ sắc ngũ quang, huyền sắc huyền quang. Khi mà thấu đáo được huyền sắc huyền quang, là chúng ta sẽ có cơ hội ngự trên tòa sen mà tiến hóa ở cõi trên. Càng tu càng tiến, lãnh vực thanh tịnh càng ngày càng mở thêm, không bị trói buộc trong sự eo hẹp bất chánh. Người đời gọi là sân si vọng động, chúng ta là người tu phải giải quyết tất cả những sự vọng động, tìm sự vọng động từ đâu đến, thấy rõ từ lòng tham đến. Cho nên Phật nói không sai, tham đứng đầu. Sân, si, hỷ, nộ, ái, ố, dục tất cả do cái tham từ đầu mà phát sanh ra nhiều chuyện như vậy. Chúng ta tu hướng về thanh tịnh thấy tham là tạo nghiệp, thì càng ngày càng bớt tham. Muốn bớt tham thì phải làm sao? Thật thà với chính mình: một là một, hai là hai, có là có, không là không. Không nên bịa đặt mà

tạo khổ cho tâm thân. Giải quyết được kiếp này là ảnh hưởng nhiều kiếp là công đức rất lớn, ảnh hưởng được nhiều người là công đức rất lớn.

Chúng ta biết thể xác này liên hệ với căn khôn vũ trụ, mà chịu lập lại trật tự thì tương lai sẽ ảnh hưởng được nhiều người tự tu, tự thức. Trong thực hành lưu lại kỷ niệm cho nhơn gian, thì nhơn gian sẽ cùng tu cùng tiến trong sự dũng mãnh thức giác, và quý giá sự thanh tịnh. Chịu sống trong sự thanh tịnh để hòa hợp với cõi trên, thì không còn sự thắc mắc ở trần gian nữa.

Quý trọng thương yêu Trời Phật là quý trọng thương yêu thể xác này. Quý trọng thương yêu Trời Phật, quý trọng thương yêu nhơn loại. Quý trọng thương yêu Trời Phật là cứu rỗi phần hồn. Vượt khỏi sự đau khổ mới cảm thức giá trị thanh nhẹ của Thượng Đế, từng hằng hữu ân ban trong tâm thức của mọi người. Nhưng người chưa thức giác, chỉ tạo động làm rồi ren khối thần kinh sẵn có từ cơ tạng đến khối óc, thì sự tiến hóa không có, không tiến, mà chỉ có lùi. Rốt cuộc có nhiều người làm người một thời gian thấy chán, làm không được, tu không được, làm gì cũng không được, rồi uống thuốc tự tử cho nó xong, cái đó tội nặng lắm!

Thượng Đế đã ban cho chúng ta một cơ cấu kích

động, và phản động nhờ quả cho phần hồn được tiền hóa tốt đẹp, trở về quê xưa chôn cũ, mà không chịu hành, đó là tội rồi, lúc chết phải thọ tội. Thượng Đế ban chuyện nhẹ mà không truy tầm, thì Thượng Đế cho ngược lại chuyện nặng để gánh vác.

Cho nên người chết xuống Địa Ngục khổ lắm, thiếu tất cả mọi phương tiện, chỉ có khóc lóc không có tiền hóa nổi. Lúc đương tiền không chịu giúp chính mình, thì lúc chết thì mình cũng phải suy đồi. Luật của Thượng Đế đã ân ban, đã sắp đặt: cho nó cái nhẹ nó không nhận thì phải cho nó cái nặng để nó gánh vác, thì nó cũng tiền thân thôi. Sau cái gánh vác đó là tiền thân. Mà luân hồi làm thú là phải hi sinh, càng hi sinh càng được tiền hóa cao.

Cho nên thú ở thế gian nuôi lớn là làm thịt, không cho nó sống một cách an yên như vậy được. Có luật dạy nó tiền hóa, cho nó khổ nó mới tiền. Cho nên ở thế gian, lái xe, đùng xe chết ra tòa xong, nhưng mà xuống Địa Ngục, còn thọ tội nữa. Tại sao Địa Ngục ác như vậy? Tôi đã chạy chọt xong ở trên này mà xuống kia tôi còn bị nữa! Luật là luật, không có thay đổi, nhân nào quả nấy, đâu phải có tiền vận động là hết tội đâu, tội vẫn sờ sờ.

Cho nên những người có tiền nên coi chừng! Không phải là tôi có tiền tôi vận động được là tôi qua khỏi.

Rốt cuộc, chết phải lãnh đủ không có uất ức gì nữa! Được trở lại làm con thú là quý rồi, có cơ hội hi sinh. Sau cái hi sinh đó mới hiểu đạo nhiều hơn, cứ vậy mà tiến hóa. Nhiều người nói tu theo pháp này rồi thế gian hết người rồi. Không hết đâu, vì luân hồi luân hồi, tiến hóa tiến hóa, còn rất nhiều.

Nếu chúng ta không dứt khoát hành, thì không cứu được mình và chẳng cứu được ai ở tương lai. Tu hoài, học hoài không hết, vì chiều sâu của đạo mầu là vô cùng. Thấy nó không nhưng mà có, trong không mà có. Cho nên chúng ta niệm Nam Mô A Di Đà Phật là trở về không mà trong không và có. Thế nhiều người bị lâm nạn ở thế gian bằng lòng niệm Phật, thấy cuộc diện bắt đầu thay đổi rất nhiều, và giải quyết được những chuyện rắc rối trong nội tâm, từ trường tốt ảnh hưởng gia cang tốt. Chỉ có phát triển không có lùi.

Ở đời phải chấp nhận đi làm mới có tiền, mới có cuộc sống. Ở đạo phải hành, phần hồn mới được tiền, còn đạo mà không hành thì hồn không bao giờ tiền, nó chỉ bơ vơ trong tranh chấp thôi. Không thức giấc và không dứt khoát chủ kiến của nó, không bao giờ tu tiến được. Dứt khoát chủ kiến là quan trọng. Nhiều người nói: *"Trời sanh tôi vậy, tôi phải vậy, tôi làm đúng theo luật Trời"*. Không có đúng đâu! Cái lòng tham của mình mình không biết, tham không có dứt

khoát, mà đổ thừa ông Trời là sai. Càng làm càng tham, người có tiền trước kia không có đồng xu, bây giờ có xe, có cộ, càng ngày càng mua xe thêm, càng ngày càng mua nhà thêm. Đó là gánh nghiệp chớ không phải giải nghiệp. Càng tu, càng ngán gọn, càng bỏ tất cả những chuyện thế sự, đó là giải nghiệp chớ không gánh nghiệp.

Duyên lành đến, mới học hỏi và hiểu được Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp trong nội tâm của chính chúng ta. Thì chúng ta hiểu được là đúng đắn đi một đường thẳng về Trời, không có lệ thuộc ngoại cảnh. Thế gian bí rồi không biết làm gì, đem Thần, Thánh, Tiên, Phật ra hù hiếp người ta. Chớ kỳ thật Thần, Thánh, Tiên, Phật phải tu mới giữ được thanh nhẹ đời đời mà tiến hóa. Chớ Trời Phật không lười biếng được!

Làm người rồi còn không lười biếng mà! Làm thú còn giải đãi được, chớ làm người biết được giá trị của con người không có lười biếng, ngày đêm lo tu tiến và giải thông nghiệp lực của chính mình. Chuyện cần thiết trong cõi phù sanh này, học phải tiến, không phải học để lùi, thấy rõ chúng ta đến đây rồi phải ra đi. Đến đây không học hỏi được cái gì thì uống cho một kiếp người. Học cái gì? Học nhịn nhục cho thấy rõ tình Trời hơn, dứt khoát hơn, dễ dứt khoát hơn. Nếu mà không chịu học thì sẽ không tiến, mà chỉ có lùi

trong sự tranh chấp. Thậm chí những người đã làm người, nhưng mà tự sát, tự tử đó là đi vào trong sự tranh chấp, u mê uất ức không thoát được.

Tu Vô Vi là chấp nhận sự kích động và phản động, hướng về thanh tịnh tu thì tự động nó phải giải những cái nghiệp lực đó. Chúng ta đã nắm được chìa khóa đi là phải dốc lòng đi, không vì chuyện này, không vì chuyện nọ, không vì ai phê phán hết. Hiểu được nguyên lý trong cơ tạng, hiểu được luồng điện hòa hợp với sinh lực cần khôn vũ trụ, dốc lòng dũng mãnh tiến tới đó là chúng ta sẽ có tất cả.

Thật sự cứu khổ ban vui, không tạo khổ cho chính mình làm gì có khổ? Đêm đêm lo tu giải, không tạo khổ, không có ham mê, không có sân si, làm gì có khổ? Diệt được tham là không còn khổ. Dứt khoát đi là chỉ có tiến không có lùi. Tu mà không hiểu mình từ đâu đến đây rồi sẽ về đâu không phải người tu.

Duyên tiền học hỏi sống triền miên
Kiếp kiếp luân lưu tạo lụy phiền
Hiếu thấu tình người gieo sống động
Cảm thông nguyên lý quý thanh truyền

“Duyên tiền học hỏi sống triền miên”:

Nhờ cái duyên tiền, ngày hôm nay chúng ta mới giáng lâm xuống thể xác. Có nhân có quả, sống triền miên.

“Kiếp kiếp luân lưu tạo lụy phiền”:

Kiếp này tới kiếp nọ cũng chỉ tạo khổ sầu mà thôi.

“Hiếu thấu tình người gieo sống động”:

Chúng ta mà hiếu thấu nguồn cội nguồn gốc của tình người, ai cũng có thiên tính. Biết được làm người là có thiên tính gieo sống động, càng nhớ quê hơn, càng hiểu cảnh Trời là xứ của chúng ta.

“Cảm thông nguyên lý quý thanh truyền”:

Hiểu được nguyên lý rồi mới quý những lời chơn thật, truyền thuyết phân giải ở thế gian, nắm đó mà tu tiến. Sống vui là phải hiểu, sống vui mà không hiểu là sống không bao giờ vui. Chạy theo người ta họ vui mà họ u ơ mình cũng u ơ làm sao vui được? Hiểu được cuộc

sống của tâm thân chúng ta, là hòa hợp với càn khôn vũ trụ, lúc nào cũng sống động, sửa tiến và ảnh hưởng cho người kế tiếp.

Vui trong hạnh đức xây dựng của chính mình, hạnh đức tốt thì Trời Phật không có bỏ chúng ta. Vì chúng ta đã đạt được thanh nhẹ mới có hạnh đức, dốc lòng tu sửa. Thấy họ là mình, mình là họ. Dẫn thân cứu độ, mới dốc lòng tu. Làm một việc cho mọi việc là sửa chính mình để ảnh hưởng người kế tiếp. Ôm mọi việc và không thành một việc, tức là biến thành ma quỷ ở cõi âm, không tiến hóa được. Thành tâm như vậy tu tiến thì nguyên lý thanh truyền của Trời Đất, chúng ta vẫn nhận và vẫn hành, vẫn tiến. Quý yêu Trời Phật, thấy sự tận độ của Trời Phật không bao giờ bỏ chúng ta, nếu chúng ta thanh nhẹ là chúng ta nhận được. Cho nên ở thế gian cần có một pháp, để giải quyết nghiệp lực của chính mình, hướng về thanh nhẹ mà tiến. Chúng ta sẽ nhận được đại bi ban trợ cho chúng ta tiến hành đêm đêm thanh nhẹ, không có sợ sệt và lo âu nữa.

Dốc lòng hiểu được đường tiến, hiểu được đến, rồi hiểu được đi bằng cách nào. Dốc lòng tu tiến như vậy sẽ có kết quả tốt cho phần hồn ở tương lai. Cảnh rực rỡ vinh quang của Trời Đất sẽ hiện trong tâm thức của chúng ta, nếu chúng ta là thanh sạch dốc lòng tu. Không còn lo âu, không còn lụy phiền nữa, triền miên

như vậy mới thật sự là người tu.

Nhiều người một ngày ăn chút xíu họ đủ rồi, mà có người ăn ba bữa cũng chưa đủ nữa. Muốn thêm, muốn thêm là nuôi tham, càng tham càng động, càng tham càng bày ra nhiều chuyện lụy phiền, khổ tâm không tiến hóa nổi. Tu là phải tu chơn, là hành, hành nơi sáng suốt chớ không phải hành nơi động loạn, thì nhiên hậu chúng ta mới có cơ hội tha thứ và thương yêu. Đạt được sự thanh nhẹ mới bằng lòng tha thứ và thương yêu, thấy cái của thế gian không phải của của chúng ta. Cái chúng ta có không phải của chúng ta, Trời Phật cho.

Duyên lành cấu trúc hình thành – áo tốt, nhà tốt cũng duyên lành cấu trúc hình thành, thì ta lo niệm Phật để hiểu cái giá trị của chơn không mà tiến hóa. Tu mà không hiểu được sự chơn không của tâm thức thì đời đời lệ thuộc. Ông nào nói cũng hay! Chúng ta ra phố, thấy tiệm nào quảng cáo cũng là hay hết, món ăn nào cũng là tốt hết, nhưng mà ăn vô nhiều là sẽ bị. Cho nên người tu không khai triển được thần kinh nẻo hóc của chính mình, mà ôm kinh của Phật, của Tiên mà đọc hoài, lải nhải hoài. Rốt cuộc chỉ tạo động, giờ phút lâm chung cuối cùng cũng không có lối thoát.

Đọc sách nhiều chừng nào, càng động nhiều chừng

này! Mà thực hành nhiều chừng nào thì giải được sự động loạn, thì mới thấy giá trị của sự thanh nhẹ mà tiền thân. Pháp Lý Vô Vi chỉ thực hành. Lấy nguyên lý của Trời Đất để giải tâm thân tiến hóa đến thanh nhẹ vô cùng, mới thật sự người tu. Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp là thanh nhẹ, cuối cùng phải thanh nhẹ. Nếu tu mà không thanh nhẹ, không biết tha thứ và thương yêu tất cả mọi người, tức là người đó ô trược tranh chấp không tiến nổi. Dù ăn bận cho đẹp cách mấy, nhà cửa cho đẹp cách mấy nhưng mà rốt cuộc tâm thân bất ổn thì cũng bỏ không thôi, không xài được. Cho nên ông Trời có mắt, mà thể gian nói không mắt, nói: *“Tôi làm cái gì? Tôi khổ cực mà suốt đời tôi không có dư được một ngàn đồng.”* Tại sao? Tại tôi chưa hiểu giá trị của đồng tiền. Giá trị của đồng tiền là tình thương và đạo đức. Nếu chúng ta không thực hiện tình thương và đạo đức, thì đồng tiền có, nó cũng chạy ra. Thành ra không có dư là vậy, có bao nhiêu chạy ra bấy nhiêu. Chúng ta thực hiện tình thương và đạo đức là phước sẽ đến với chúng ta. Phước đến là không có suy nghĩ kiếm tiền, nhưng mà có tiền đến, đếm không kịp, đó mới là phước. Những người thể gian bị những cảnh kích động và phản động, bí lối mới đi xem tướng số. Chính mình có tướng, có trí mà không thấy mình, đi xem tướng số để làm gì? Để cho người ta chỉ mặt, chửi hành động sai trái của chính mình mà thôi.

Còn nếu chúng ta tu ăn năn sám hối, giải ra thì chúng ta hiểu được chính mình, mà nhận tất cả chiều hướng thanh nhẹ mà tiến hóa, thì đâu còn lệ thuộc trong ngũ hành hồng trần nữa mà đi tìm tướng số để làm gì. Dứt khoát tu tiến thì không còn tướng số nữa, vượt khỏi hồng trần làm gì có tướng nữa. Chỉ có ánh sáng của tâm linh mà tiến hóa thôi.

Cho nên người đời hay bày biếu, không lập bàn thờ thì thôi, lập bàn thờ là bày cúng này, cúng kia, cúng nọ. Rồi người này bày một chuyện, người kia bày một chuyện, ngày ngày càng ngày càng nhiều. Tới cái đám giỗ là đông đảo, tất cả những người đến dự đám giỗ là cũng thầy đời mà thôi.

Người bày một chút để ăn cho vui thôi. Người là ham vui cho nên xuống Địa Ngục là chỉ có khóc thôi. Làm người không biết sửa mình chỉ ham vui, thì lúc chết chỉ có khóc thôi không có phát triển được. Không ai mời mọc mình nữa, hết rồi! Bao nhiêu tử chết xuống cũng vậy đó thôi, không ai mời mọc nữa chỉ có xử tội, vạch tội mình mà thôi. Những cái gì mình làm, như cái tay mà mình lấy cái ly đưa lên, tức là con mắt nó đã chụp hình rồi. Ăn cắp cái ly rõ ràng.

Xài cái ly phải hiểu cái ly, cái ly từ đâu đến? Từ một bãi cát, qua những sự chịu đựng, nóng bao nhiêu ngàn độ mới chảy ra trong lành như vậy, kết thành

một cái ly. Thì chúng ta thấy cuộc sống chúng ta bị nhồi quả không phải nặng, vừa thôi. Cái ly nó bị còn nặng hơn chúng ta, nó từ bãi cát mà biến thành cái ly là chuyện cực kỳ khổ cực mới hình thành. Khi xài cái ly vậy chúng ta phải quý yêu cái hạnh đức của cái ly, từ cát hình thành cái ly. Muốn tròn nó tròn, muốn vuông nó vuông. Tinh thần nó bình đẳng, phục vụ quần sanh không có chia cách địa vị. Cái ly là bình đẳng. Nhìn cái ly cũng thấy rõ chơn lý, thì chúng ta mới giác ngộ tu được. Cái ly nó hành triển hơn chúng ta, chịu nhục hơn chúng ta, hình thành được một cái ly duyên dáng, để phục vụ quần sanh ngày hôm nay. Thì chúng ta mới thấy hổ thẹn, chính chúng ta chưa làm được việc gì, càng tu nhiều hơn, càng rõ chính mình hơn thì mong ra có sự hòa hợp với cả càn khôn vũ trụ. Cơ tiến hóa mới dần giải phần hồn tiến hóa tới thanh nhẹ để học hỏi và tiến hóa tới vô cùng.

Vui hành, vui tiến mới thật là tu. Tu mà buồn tu, chán đời tu không phải như vậy! Tu là phải hiểu nguyên lý của mọi sự việc mới là người tu, không hiểu được nguyên lý, không chịu truy tầm, và không hỏi ngược lại của chính mình, như vậy có đúng không? Không bao giờ dám hỏi, hỏi lại chính mình mới giải tỏa được tự ái, mà giải tỏa được cái bức thành tự ái đó, là phát triển tâm từ bi ở tương lai.

Người thế gian ai cũng tự ái, mà vun bồi cái bức

thành tự ái đó, thì càng ngày càng khổ thôi. Tự ái mất nhiều cơ hội, mà hòa đồng sẽ có nhiều cơ hội hơn, hòa đồng mà chịu học hỏi thì càng tu càng tiến. Cho nên Vô Vi đi tu nhưng mà cũng chủ trương đi làm, đời đạo song tu, mà đời chúng ta không có giúp được người ta làm sao giúp được mình. Phải nuôi dưỡng tinh thần phục vụ lúc chúng ta đi làm, phải đặt trọn tinh thần phục vụ tin yêu của Thượng Đế đã và đang làm được. Cho chúng ta có cơ hội học như Ngài để tiến hóa mà chúng ta không học, không nhận nhục thì làm sao chúng ta có cơ hội tiến hóa?

Thanh truyền giảng giải đường minh chánh
Pháp giới công minh tự thực hành
Tiến triển không ngừng trong sáng suốt
Dở hay cũng vậy phải phân hành

“Thanh truyền giảng giải đường minh chánh”:

Thanh truyền là lời nói hội tụ trên trung tim bộ đầu, thành âm thanh truyền cảm giảng giải đường minh chánh, con đường chúng ta phải đi.

“Pháp giới công minh tự thực hành”:

Luồng điển xuất phát đi lên lúc nào cũng công minh sáng suốt, do mình thực hành đi tới.

“Tiến triển không ngừng trong sáng suốt”:

Lúc đó là chỉ có thanh tịnh và tiến triển không ngừng trong sáng suốt.

“Dở hay cũng vậy phải phân hành”:

Từ thanh tới trước cũng phải phân hành, trong trật tự của thanh, trật tự của trước đều có. Chúng ta tu rất ráo hướng thượng trung tim bộ đầu, khai sáng phát triển hào quang xuất phát, đó là nằm trong trật tự của càn khôn vũ trụ. Giữ lấy sự thanh tịnh đó tiến

hóa, giữ lấy sự thanh tịnh đó hóa giải tất cả những sự trần trước, mà chúng ta có thể tiếp xúc được.

Cho nên người tu phát sáng khối óc, làm được nhiều việc, có thể giúp đỡ luồng điện thanh nhẹ của cả thế giới đồng nhút để dẫn tiến tâm linh. Cho nên hướng về trung tâm sinh lực là chúng ta làm được nhiều việc lắm, mới thấy con người là hữu dụng. Óc con người là quan trọng, trí con người cũng quan trọng, ý con người cũng tốt đẹp, chỉ có đi lên và giải tỏa. Thì chúng ta hướng về đâu, giải nghiệp lực nơi đó và giúp cho cộng đồng Nhơn loại được tiến hóa nhanh, được tự do tốt đẹp hơn.

Người tu vốn vẹn chỉ có phần hồn, nếu mà chúng ta phủ nhận phần hồn thì tu làm gì? Tại sao chúng ta có trí thông minh để suy xét hơn con thú, mà không vun bồi điều đó là không rõ phần hồn. Vun bồi sự sáng suốt mới thấy được phần hồn đang bị đọa lạc trong Tiểu Thiên Địa thể xác này, rồi mê lầm tưởng là vĩnh cửu.

Cho nên định luật đã bày rõ cho chúng ta thấy, sanh, lão, bệnh, tử – sanh, trụ, hoại, diệt rõ ràng. Không có người nào trường tồn tại mặt đất hết, ôm xác phàm một thời gian giới hạn, trong một trăm năm là nhiều lắm rồi cũng phải ra đi. Không cách nào duy trì, tới một trăm tuổi, hay chín chục tuổi đều có kinh

nghiệm tốt, thấy nhiều việc muốn ở lại để cống hiến cho quần sanh. Nhưng mà luật là luật, phải ra đi để tiến hóa, cho phần hồn đi lên càng tốt càng thanh nhẹ, mới có duyên lành hội tụ với thanh quang của Thượng Đế mà hành sự.

Cho nên Thượng Đế không có ngu dại. Đấng Tạo Hóa đã tạo chúng ta không có ngu dại. Chỉ có lời không lỗ. Đưa chúng ta xuống đây dần thân học hỏi rồi trở về đóng góp với sự dũng mãnh, tức là ánh sáng vô cùng chiếu độ quần sanh. Ba cõi rõ ràng, cõi Thiên chúng ta cũng biết được, cõi Địa cũng biết được, mà cõi làm Người chúng ta cũng biết được.

Cho nên người có đạo đức, có hồn thiêng tâm đạo. Chúng ta càng tu càng hiểu được nguyên lý của Trời Đất, có Thượng, Trung, Hạ rõ ràng. Xác chúng ta có Thượng, Trung, Hạ: Thượng là khối óc, Trung là con tim, Hạ là sanh lý dục tưởng. Mà chúng ta thấu hiểu được, thấu triệt được, quán thông được, thì giải tỏa được. Mỗi tầng lớp đều có trật tự của nó, trước có trật tự của trước, thanh có trật tự của thanh. Cứ vậy mà tiến hóa thì mới hội tụ được tâm linh, dũng mãnh thăng hoa tu học, không có trì trệ nữa.

Người tu mà bày sợ điều này, sợ điều kia, sợ điều nọ, không có dũng mãnh khai thác lấy chính mình. Thì tự ái vun bồi sẽ che lấp tâm trí của chúng ta, làm sao

chúng ta tiến được! Nói tu để mở thức hòa đồng, mà càng tu càng eo hẹp, càng chấp mê, càng lập phe đảng, thậm chí đi tu trong tu viện cũng lập phe đảng. Đó là đồ ngu chớ không phải người giỏi! Phải hiểu thức hòa đồng của Trời Đất đã có, và chúng ta theo thức hòa đồng của Trời Đất để tiến. Tại sao chúng ta nuôi dưỡng cái tâm eo hẹp, trí không mở, tâm không khai, để làm gì? Tu để làm gì? Tự tử chết cho rồi! Vô ích đi con đường tự phá hoại lấy chính mình – không nên! Cho nên loài người luôn luôn khuyên loài người phải nhịn nhục, phải biết thương người, phải có đạo đức. Phải có tình thương và đạo đức thì mới hóa giải được những tâm linh ngổ nghịch và ô trược. Không có đương tu nửa chừng rồi đâm đầu hướng trược, lập thể lập ngôi là ngu hại lấy chính mình đâu có tiến được! Phải thực hành trong trực giác khai mở, tạo hạnh đức cho chính mình, hoa nghìn năm không héo dẫu Phật mới là xứng đáng là một Phật Tử tại thế gian. Nếu không có hạnh đức không có thể xứng là một Phật Tử, phải nhịn nhục, phải hành triền, chớ không giam hãm một nơi, giam hãm một nơi không được.

Chúng ta có khối óc là vô cùng, phải phát triển khối óc của chính mình. Muốn phát triển khối óc phải làm sao? Phải nhịn nhục tối đa, nhịn là phải nhục. Cha mẹ nhịn nhục rõ ràng không? Sanh con ra, lo cho con rồi những sự ngổ nghịch của con, cha mẹ cũng

chỉ biết cười mà vượt qua những khổ cảnh ở trần gian. Tình mẹ rất cao quý, không khác gì một mặt biển tốt đẹp, phục vụ và lo lắng cho đứa con thanh sạch tốt đẹp. Tình cha lại vô cùng, không có nguyên khí của Trời Đất làm sao sanh trưởng ra con người, chúng ta phải biết cha là trên hết.

Tinh ba của nhơn loại có thể hòa hợp với tinh ba của vũ trụ, gốc gác từ ở trên đó xuống. Chúng ta thành hình nhờ cha, nhưng mà tâm thức của mọi người không có thể vắng cha được. Tình thương và đạo đức do cha. Cho nên cha mẹ là quan trọng, người tu phải có trọn hiếu. Muốn trọn hiếu thì phải thế nào? Phải tu, phải hiểu mình, phải khai sáng lấy mình mới kêu bằng trọn hiếu.

Cha mẹ không muốn mình ngu dốt, cha mẹ không muốn mình bệnh hoạn, cha mẹ không muốn mình hoạn nạn, thì mình phải tu sửa sáng suốt, để dâng hiến lòng thành quý yêu cha mẹ, Trời Phật và nhơn loại mới tiến về chánh giác. Người tu Vô Vi thực hành đứng đắn, tha thiết muốn người kế tiếp thực hành. Lấy nguyên khí của Trời Đất làm cho mình khỏe mạnh, khai tâm mở trí, dũng mãnh tu hành không sợ ma quỷ nữa. Vì chúng ta đã vượt khỏi sức hút của hồng trần, không có quỷ lôi ma kéo nữa, thực thi chánh giác tận độ quần sanh.

Người tu Vô Vi tất cả cái gì cũng không màng, không thiết, tức là trong không. Tiến về trong không mà có, cho nên người nào dốc lòng tu thì mọi việc sẽ tốt, sẽ êm đẹp và an bài tốt đẹp. Nếu mà ngỗ nghịch độc tài, ích kỷ, chia phe lập đảng, là bị đọa chớ không có tiền được, bảo đảm với các bạn như vậy! Trời Phật không muốn người ghét người, Trời Phật muốn người thương người, và xây dựng cho người tiến. Chớ Trời Phật không có dựa phe này, phá phe kia, không có vụ đó!

Thực tâm hành triển thì chỉ hội tụ trong sự sáng suốt vinh quang, chớ không có trì trệ nữa. Dốc lòng tu phải hướng tâm như vậy. Mà hướng tâm về đường dục thì càng khổ thêm, tự phá hoại tâm thân, phá hoại thể xác của chúng ta, làm sao chúng ta có cơ hội tiến hóa được? Hướng hạ là phá hoại, mà hướng thượng là hội tụ tốt đẹp vinh quang ở tương lai, đường lối xây dựng rõ ràng trong nội thức của mọi người. Huyền bí trong nội thức của mọi người phải phát triển đi lên, kêu bằng Khoa Học Huyền Bí. Khoa Học là chúng ta sống ở đời kích động và phản động, chê khen đủ thứ, nhưng mà chúng ta phá vỡ được cái vách tường tự ái, là chúng ta tiến thẳng về chỗ thanh nhẹ tức là Khoa Học, Huyền Bí ở chỗ đó tiến tới càng ngày càng tiến tới.

Nguyên khí của Trời Đất đã rửa sạch tâm thức của

chúng ta, chúng ta chỉ hòa ái tương thân mà tiến hóa, không nên trì trệ nữa. Biết cõi thế gian là cõi tạm, hành để giải nghiệp, hành để tiến hóa, hành để đạt tới mục đích cuối cùng hòa hợp với ánh sáng diệu thanh của Trời Đất, của Chư Phật mà tiến hóa. Cảnh vui vô cùng, đẹp vô cùng, cõi mở vô cùng!

Chỉ ta dứt bỏ trần tâm thì có cơ hội đạt tới đó. Đêm đêm cứ hành thiền như vậy tánh tình phải thay đổi. Nếu mà đêm đêm hành thiền mà tánh tình không thay đổi, ngoan cố sẽ bị loại bỏ, chắc chắn như vậy! Cuộc đời nó không phát triển nữa, tới đó thôi hết rồi, ông Trời cũng phải bó tay, Tiên Phật cũng phải bó tay, không cứu giúp được những loại người đó.

Phân hành thanh trước tự phân minh
Các giới điều linh tại chính mình
Nguyên lý thông hành trong thức giác
Bình tâm học hỏi tự mình minh

“Phân hành thanh trước tự phân minh”:

Chúng ta phân hành mọi việc, đâu đó nó có trật tự có thanh có trước, phân minh rõ ràng.

“Các giới điều linh tại chính mình”:

Chính mình không chịu phân tách rõ ràng mọi sự việc thành ra nó điều linh.

“Nguyên lý thông hành trong thức giác”:

Nguyên lý mà chúng ta thông suốt rồi, hành triển trong thức giác. Thức tâm là chịu buông bỏ tất cả những gì vá víu tại thể gian.

“Bình tâm học hỏi tự mình minh”:

Lúc nào cũng quân bình, bằng lòng học hỏi và hiểu rõ ràng sự việc đó mới là người tu.

Con người ở thế gian phải quân bình mới rõ cái nhân quyền của Trời Đất đã ân ban, từ tâm lẫn thân. Có

xác có hồn, mới là rõ giá trị của nhân quyền, chớ không phải hô hào đòi hỏi nhân quyền, tham của lộn xộn. Sát hại người này, sát hại người nọ có ích gì cho chính mình, mà cũng chẳng có ích gì cho quần sanh. Tạo tội cho đôi bên không tốt, cho nên xã hội không tốt, gây thêm trước, rồi ôm trước, rồi tưởng là mình hay hơn thanh giới, hay hơn Trời Phật rồi tự đắc, sanh nạn. Cho nên ở thế gian có nhiều chế độ để cho chúng ta chứng minh. Chế độ vô thần không có tâm linh, mà chế độ có tâm linh thì thật sự đời đạo song tu thì đem lại sự an vui tự do tốt đẹp cho mọi người. Không có ràng buộc đối phương vì đối phương đã có sẵn, Thượng Đế đã đặt máy trong óc nó rồi. Nếu nó làm sai nó phải chịu tội, đó là có luật nhân quả không ai tránh khỏi được. Chúng ta một chế độ, phải xây dựng sự thương yêu, và cởi mở phát triển tâm linh thì mới thấy đời đạo song tu, xứ sở mới được an vui thanh nhẹ. Nếu mà con người không có tâm linh, có khác gì khúc cây đâu!

Cứ lo sản xuất, sản xuất mà không biết chính mình đã và đang đứng vào vị trí nào? Làm cái gì? Xây dựng là gì? Cống hiến là gì? Phục vụ là gì? Phải hiểu rõ ràng, thì học một hiểu mười. Còn không hiểu cái căn bản là học hoài cũng không có biết đường lối, có gọi đi đâu học cũng là ngu mà thôi. Thanh tịnh xây dựng tâm linh, thấy rõ đường lối cống hiến phục vụ cho nhau, sánh bằng tình Trời tốt đẹp bao la lớn rộng.

Không còn chia cách giữa kẻ hay người dở, xây dựng cho nhau mới đồng tu đồng tiến.

Cho nên ở thế gian đã cho thấy, những chế độ độc tài và chế độ tự do. Hỏi con người ở chế độ độc tài bước qua chế độ tự do thấy sung sướng vô cùng, cái gì mình muốn là có người ta giúp đỡ. Còn ở chế độ độc tài là chỉ bên trên muốn chớ ở dưới không có được muốn, thì người dân chỉ khổ và chán ngán không hợp tác với chế độ là vậy. Con người phải hướng về tâm linh mà hành sự, thì mới thấy rõ cái hồn đang làm chủ thể xác, chớ không phải cái xác làm chủ cái hồn. Đi lộn đường, duy vật là lấy cái xác làm chủ cái hồn nguy hại vô cùng, rốt cuộc không có lối thoát. Những gì chúng ta đã nghe và đã thấy trên mầy đất này, kẻ kẹt người thông rất rõ ràng, vậy chúng ta phải dày công lo tu học. Thấy chúng ta đã cần nguyên khí mà sống, thì thể xác này cũng cần tâm linh mà tiến. Tâm linh phải có, mới thực hiện đời đạo song tu được. Nếu người không có tâm linh làm sao gọi là đời đạo song tu? Tâm linh mới dẫn giải sự minh chánh cho thể xác thực hành trong nhịn và nhục.

Chịu nhục là mới đem được sự hòa đồng cho tất cả mọi người. Tái lập một xã hội tốt đẹp, hướng tình Trời mà thực hành, vui biết là bao nhiêu! Những người xuất hồn được lên được Thiên cảnh, đâu có thấy cái chỗ nào mà bận rộn như thế gian đâu! Chỗ

nào cũng an lạc trật tự vui đẹp. Cây không có cây cong queo như thế gian, cây là thẳng băng tốt đẹp. Đâu đó nó có trật tự, màu nào sắc nấy, có Tiên ứng hầu.

Thế gian cũng có màu nào sắc nấy, nhưng mà có tiền là mua về hưởng thôi! Tạo động cho chính mình, độc tài mà không hay, không hiểu được nguyên lý cái sở hữu là đồng tiền mình có, cái hoa mình đang trưng. Mình hiểu cái nguyên lý của Trời Đất đã hình thành và lưu trữ nó có nơi. Điển giới có lưu trữ thì lúc nào cũng còn bông cúc, cũng còn bông hường dù có cắt bao nhiêu cũng còn. Là nhờ điển giới hóa hóa sanh sanh không ngừng nghỉ, hiểu được nguyên lý này thì mới thấy rõ sự tự do của Trời Đất có.

Nhân quyền của Trời Đất có hết là sắp đặt cho chúng ta đầy đủ. Có tâm linh mới có nhân quyền, có hồn mới hiểu được tự do phát triển nơi Thiên Quốc ở chỗ nào. Được tự tu, tự tiến, tự đi mới là xây dựng được. Mỗi người đều như vậy thì quốc thái dân an, tốt đẹp không có bị những chiến tranh ngu xuẩn lẻ tẻ ác hại với nhau, mà không tiến bước nổi. Cho nên cả thế giới đã thay đổi mới đặt ra siêu cường quốc. Nước có văn minh là nước đã hấp thụ đạo đức nhiều, hấp thụ kinh thánh nhiều, hấp thụ kinh kệ hiểu nguyên lý rõ ràng và kính trọng Trời Phật. Tâm tu tiến, dễ tha thứ

và thương yêu thì nó mới đồng nhất trong xây dựng được, còn ràng buộc là không có đồng nhất.

Trong tự nhiên, thấy trai lớn lấy vợ, gái lớn lấy chồng, đó là Trời đã đặt luật rồi. Có gia đình là có luật rồi. Cái luật nhân quả rõ ràng. Có vợ có chồng mà không có nhân đạo thì sanh con không có đẹp, không có thông minh. Có luật lệ rõ ràng. Vợ chồng mà hằn học hoài thì sanh mấy đứa con cũng hằn học, cũng ngu si vậy thôi, không có tiến hóa nổi. Vợ chồng hòa ái tương thân với nhau thì để đứa con thông minh, học giỏi ít gây phiền muộn cho gia cang. Ở đời này chúng ta thấy rõ, tuổi trẻ càng ngày càng văn minh, gia đình càng ngày càng văn minh, hấp thụ được nền văn minh tự do, biết thương con và không có đánh đập con, xây dựng cho con trong mọi sự nhịn nhục để hỗ trợ cho nó tiến hóa. Thì đứa con nít lớn lên nó đi học nó thông minh hơn những người bị đánh. Nó không có uất ức, nó không có sợ sệt, nó bình đẳng đối với thầy nó, cô nó thì nó mới hấp thụ được cái hay mà tiến thân. Làm cha mẹ gay gắt với con, nói hành nói tỏi, hành hạ con, nhục mạ con là cái trí nó không có mở. Cái phần hồn nó bị giam hãm rồi trí nó còn bị đè nữa làm sao nó tiến hóa được. Đó là cái lỗi của ai? Cái lỗi của người mẹ là người gần nhất phải biết xây dựng cho đứa con, không nên trách móc đứa con, phải bình tâm để hiểu vị trí của nó đang phát triển đi tới chỗ nào và phục vụ cho nó. Đó là người mẹ hiền.

Còn người mẹ nói: *“Tao khổ cực, tao đi làm tiền, tao nuôi tụi bây, tụi bây không nghe, tao lấy dao, tao chém bây!”* Cái đó nói làm chi ! Gây ác cảm, tự cắt đứt sự âu yếm giữa mẹ con thì nói gì con cũng không nghe mà nói tới chồng, chồng cũng không nghe. Thấy mình cô đơn, khổ cực mà cô đơn. Ai đã làm cái cảnh đó? Chính mình đã làm! Nên ăn năn sám hối. Hiền thì là hiền thì. Từ mẫu là từ mẫu. Nghiêm phụ là nghiêm phụ. Đâu đó nó có vị trí hết mà chúng ta không làm là mất vị trí. Mất vị trí là loạn xạ, nói bậy nói bạ, lộng ngôn không tốt, rồi gây ảnh hưởng xấu cho các con. Các con tiến lên cũng là nghĩ chuyện xấu cho người khác làm cho cái xã hội ô trược. Lâu ngày nó hình thành một khối độc tài và không giúp cho xã hội được tiến hóa. Thành ra kinh tế càng ngày càng lụn bại, khổ càng ngày càng gia tăng mà trả lại sự tự do cho chính nó. Nó cũng là con người biết tấn, biết thoái, khôn ngoan phải để cho nó tự phát triển không nên đè đầu nó, chỉ phục vụ nhu cầu cần thiết của chính nó để nó tiến. Cũng như Thượng Đế đã phục vụ quần sanh. Con muốn chiến tranh thì con cứ làm chiến tranh đi, và con muốn thương yêu thì cứ làm thương yêu đi. Cái gì cũng đều tự do hết nhưng mà làm quá là phải gặp nạn. Cho nên mặt đất này có, chỗ nào làm quá là chỗ đó phải gặp nạn rõ ràng. Các bạn tu thanh tịnh rồi, các bạn không phải thầy tướng, không phải tử vi, hiểu được thời cuộc nhìn thấy rõ. Cái giống dân mất trật tự là giống dân tự hại xã hội và

không có tiền thân. Giống dân chịu nhịn nhục, học hành, đóng góp, giống dân đó mới là thực sự xây dựng cho nhân loại có cơ hội tiến hóa tốt. Chính bản thân nó khổ, nó phải lập lại trật tự để tiến hóa. Cho nên tình trạng ở xứ khổ hiện tại, nghe thấy đạo nào cũng chạy theo tu vì cái lãnh vực đạo là cứu tâm linh. Lãnh vực độc tài là đè bẹp tâm linh. Cho nên nó từ độc tài khổ lắm nó muốn tiến về con đường tâm linh. Nghe đạo là nó phải chạy theo, và nó nghe lời đạo chứ nó không có nghe lời đời nữa. Khi nó hiểu được sự sai lầm giữa con người và đối đãi giữa con người và con người. Nó mới ăn năn sám hối và tự thức.

CHƯƠNG TÁM

Tâm an khai triển lý sanh tồn
Vỡ lẽ trần gian vẫn ác ôn
Trí tuệ không khai tâm loạn động
Sửa mình thức giác rõ phần hồn

“Tâm an khai triển lý sanh tồn”:

Người tu thanh tịnh hướng thượng khai triển luồng điển trong tâm thức của chính mình, thì mới thấy rõ sự sanh tồn bất diệt hội nhập trong thanh quang Bề Trên.

“Vỡ lẽ trần gian vẫn ác ôn”:

Ôm lấy thể xác, củng cố ích kỷ tự nhiên nó trở nên cái bản tánh ác ôn, vụ lợi.

“Trí tuệ không khai tâm loạn động”:

Thiếu thanh tịnh, trí tuệ không khai thì tâm loạn động, nghĩ bậy nghĩ bạ không dứt khoát bất cứ một việc gì.

“Sửa mình thức giác rõ phần hồn”:

Chịu tu phát triển đi lên tức là sửa mình, chứng minh chúng ta từ tam thập tam thiên giáng lâm xuống thế gian. Bây giờ, chúng ta đi về là luồng điển

hướng thượng tiến hòa hợp với cả càn khôn vũ trụ hội nhập trong trung tâm sinh lực càn khôn vũ trụ. Lúc đó, chúng ta mới rõ phần hồn tiến hóa tới vô cùng tận, có nhiệm vụ phục vụ thể xác và ảnh hưởng quần sanh trong lúc mang xác làm người. Chấp nhận tất cả những sự kích động và phản động của thể gian cũng như con người mới muốn một căn nhà thì phải lo sửa chữa, sắp đặt mới ở yên được. Phần hồn giáng lâm xuống thể gian cũng vậy, mọi chiều hướng phải sắp đặt lại cho nó quân bình, lúc đó mới yên ổn được.

Người đời hay than vãn, tại sao? Không hiểu mình, tâm bất an thì thấy mình bơ vơ, nếu chịu sửa mình lập lại quân bình thì tâm an ổn không còn sự bơ vơ và thấy rõ những gì chúng ta tham lam đều là ác ôn, mong muốn đều là ác ôn, thương nhớ đều là ác ôn. Những bản chất đó, biến thể của nó là ích kỷ, trở nên ác ôn. Nếu chúng ta chấp nhận nhịn nhục, buông bỏ tất cả mọi sự việc để hướng về thanh cao thanh nhẹ thì giải tiến tất cả những phần nghiệp lực bám trong cơ thể chúng ta từ thần kinh khối óc, luồng điện đi phát triển. Nói tới điện người thể gian không hiểu điện là gì? Kỳ thật xác chúng ta toàn thân là điện. Ăn tất cả những gì rau cỏ gom gọn, lúa trời, gạo, tất cả là điện của cả càn khôn vũ trụ hóa hóa sanh sanh hỗ trợ cho nhân sanh tiến hóa, có xác có hồn, có tổ chức đầy đủ. Ngoài vũ trụ có gì

trong cơ thể chúng ta đều có tất cả. Nếu chúng ta ổn định, thì thức giác thấy hết, không có gì xa đâu mà phải lo, mà phải mê tín dị đoan, phải theo một chiều hướng của người khác. Chính mình sửa mình để giải tiến đi lên mới là chánh, gia cang mới được yên ổn, trí tuệ được minh khai, nhịn nhục hòa hợp dẫn tiến lẫn nhau, chứ không phải mê tín dị đoan, cúng lạy, xin sám để Trời Phật độ. Trời Phật không có độ người tham, Trời Phật là diệt tham. Phải cho biết đời là tham, sân, si, không vị Phật nào kêu người ta tham. Vị Phật nào cũng kêu người ta giải nghiệp, và thấy rõ tánh tham của chính mình và hướng thượng để sửa chữa, tiến tới vô cùng, tốt đẹp. Sửa mình mới mong ảnh hưởng người kế tiếp. Khi mà sửa mình được rồi, ảnh hưởng người kế tiếp mới thấy rõ vạn linh đồng tiến, vạn vật đồng nhất thể trong định luật hóa hóa sanh sanh, nhân nào quả nấy rất rõ ràng.

Cho nên, người thế gian gọi là tu. Tu là gì? Là hiểu mình, trở về với thực chất của mình, trở về với nguyên lai bốn tánh của chính mình, thấy rõ mình là một khả năng của vũ trụ. Bằng lòng tu tiến tức là sửa tiến hòa hợp với chấn động của cả càn khôn vũ trụ mà tiến hóa. Khi mà luồng điện trong cơ tạng của chúng ta xuất phát được, hội nhập được, người đạo tu nói là chấm sáng phát ngay trung tim chân mày đó là Mô Ni Châu. Phát triển đi lên hòa hợp với

tinh ba vũ trụ, tinh khí đầy đủ biến thành một cơ thể nhỏ hơn, nhẹ nhàng hơn, đi đứng rõ ràng, gọi là Hòn. Hòn xuất bản thể bất cứ lúc nào, học đạo vô cùng ở Bên Trên mà tiến hóa. Khi thể gian nói là nhân đạo, thấy ai đói cho cơm ăn, thấy ai thiếu mặc, cho áo mặc kêu bằng nhân đạo làm chuyện chút chút bên ngoài mà bỏ quên tâm thức của chính mình. Cho nên nhiều người làm phước, giúp đỡ người này người kia người nọ, rốt cuộc cũng phải mang một bệnh nan y trước khi ra đi không cầu cứu được.

Không lập lại sự thanh tịnh của chính mình, chỉ cầu Phật. Phật là người đã lập lại được sự thanh tịnh của chính họ. Mà chúng ta không bằng lòng lập lại sự thanh tịnh của chính mình mà cầu xin sự thanh tịnh giúp đỡ chúng ta chuyện đó không có! Chúng ta phải hướng tâm thì Bên Trên mới ban chiếu tâm thành tiến hóa của chính chúng ta. Chúng ta mới thấy rõ pháp là gì?

Ổn định bình an ở đâu? Tất cả do thanh quang cả càn khôn vũ trụ chủ trương hóa hóa sanh sanh cho vạn linh đồng tu, đồng tiến. Đồng tu là tu sửa chữa để tiến hóa. Chứ không phải tu mà mờ ám, mê tín dị đoan, không bao giờ tiến hóa, cúng lạy một triệu lần cũng vậy đó thôi. Tự sửa mình mới tiến hóa, điểm năng trong cơ tạng chúng ta càng ngày càng ổn

định càng sáng suốt, vui hòa và chấp nhận trong tinh thần nhịn, phải chịu nhục.

Tại sao con người nhục là gây, nhưng mà chúng ta người tu lại chịu nhục? Tu là phần điển sáng, nhục là bóng tối nó muốn lấn áp chúng ta, mà chúng ta là ánh sáng chúng ta hóa giải cái bóng tối thì không còn nhục nữa. Sống trong cảnh nhục nhưng mà không bao giờ thấy mình nhục mới là người tu!

Mới một chút tự ái dâng lên và gây gổ sanh hoạn nạn cho cơ thể không tốt, trí óc không minh, tâm không ổn, đó là mình là người tự hại. Cho nên con người chết xuống địa ngục, ríu ríu ra đi. Tại sao phải ríu ríu ra đi chịu tội? Là vì chúng ta đã hại chúng ta, khi chết ôm một bộ luật tới trình diện ở Diêm Vương, thì Diêm Vương chỉ nhìn đó mà đưa vào những cái ngục cần học để tiến mà thôi.

Địa ngục không phải ác ôn, địa ngục là giáo dục con người tiến tới khổ thật khổ mới thức tâm, mới hiểu nguyên lý của Trời Phật mà tu. Trời Phật là người đã đạt thành, bây giờ chúng ta hành chúng ta mới tiến.

Cho nên, Thượng Đế đã cho mọi người có một gia cang. Gia cang nào cũng có kích động và phản động, dù có tiền hay là không có tiền cũng vậy thôi. Tiền là gì? Tiền là tình thương của quần chúng mà chúng ta

đi trật chiều thì nó phải là kích động. Tại sao trật chiều? Vì tham lam! Chúng ta thành tâm phục vụ mọi người thì chúng ta sẽ có sự sống an nhiên, ra đi theo chiều hướng phát triển vô cùng của Thượng Đế. Nhân đó chúng ta mới thấy rõ, người cần phải trở về thanh tịnh và sáng suốt.

Muốn có sự thanh tịnh và sáng suốt phải tu sửa với một pháp lành. Pháp nào ở thế gian cũng hay, mà khứ trước lưu thanh mới hay còn rước trước mất thanh thì không hay. Pháp nào mà giải được những cái trước khí trong nội tâm nội tạng của chúng ta thì pháp đó chúng ta cần hành là chúng ta tiến tới. Rất rõ ràng, minh chánh rõ rệt. Mỗi mỗi phải thực hành chứ không phải nói, lý thuyết không đưa người đến đâu mà người thực hành mới gặt hái được kết quả tốt đẹp ở tương lai. Thực hành rồi, nắm pháp thực hành được rồi thì mới thấy sự sáng suốt càng ngày càng gia tăng. Sự sáng suốt là ánh sáng. Ánh sáng bừng lên thì mọi bóng tối sẽ tiêu tan, nghiệp lực không còn áp đảo chúng ta nữa. Chúng ta mới có cơ hội tu tiến trong thanh tịnh ổn định. Chứ ở thế gian có bạc tử đi nữa mà không biết chính mình thì không bao giờ ổn định, chỉ biết xe cộ, biết nhà cửa, biết tiệm buôn, biết xưởng, biết nhân công, càng ngày càng rối loạn.

Tại sao ông đó bạc tử mà lại mau già, và thấy ông

mau chết. Tại sao? Vì ông lo quá, chính ông không lo bản thân của ông. Lo bản thân khai triển mới thật sự ảnh hưởng mọi người cùng khai triển, đó là của cái vô cùng, chứ không phải tiền bạc là chánh. Tu tâm, sửa tánh là chánh. Tiền bạc không phải chánh. Hiểu được nguyên lý của càn khôn vũ trụ chúng ta mới thật sự là con người có nhân quyền sanh tồn tại mặt đất, chung vui hòa bình thật sự.

Người tu chánh pháp không phải nói nhiều, thực hành nhiều mới có kết quả, nói nhiều không có kết quả. Càng nói thì càng sai, cho nên gia đình nào càng cãi lộn thì càng sai, càng đổ vỡ, đi tới chỗ kiện tụng là vậy. Chúng ta thành tâm nhìn Trời Đất, sự hòa hợp của càn khôn vũ trụ hình thành xác thân con người tại mặt đất là một kỳ công của Thượng Đế đã ân ban và xây dựng cho thành hình một cơ cấu Tiểu Thiên Địa xán lạn, thể thiên hành đạo, ảnh hưởng tất cả những người kế tiếp. Nên nhận pháp lành và thực hành; không nên chê pháp.

Pháp là người đi trước đã tìm ra và giải thoát được. Chúng ta là người đi sau phải nghiên cứu thực hành để thấy cái đó đúng hay là không? Tất cả những pháp Thượng Đế đã chuyển, chuyển từ nhà thờ, từ chùa chiền, các nơi đều có pháp để giúp.

Tự tu tự tiến mình đường đạo
Khai triển tâm tư sống ngọt ngào
Tình đẹp xây thành duyên đạt thức
Khổ hành tiến hóa hợp trăng sao

“Tự tu tự tiến mình đường đạo”:

Tu là cái gì? Tu là sửa chữa, tự mình bằng lòng sửa chữa mới là tự tu tự tiến được. Minh đường đạo là sự quân bình giữa đời và đạo phải rõ ràng, rồi tiến hóa tới vô cùng. Vốn đạo là không, trở về với Chơn Không mới tiến tới vô cùng.

“Khai triển tâm tư sống ngọt ngào”:

Trong tâm thức của chúng ta càng hiểu đạo càng sống động, mới hiểu được tình Trời Đất. Nguyên khí của Trời Đất đã ân ban và xây dựng cho chính chúng ta sống trong êm đẹp, tươi vui của Trời Đất, gọi là ngọt ngào.

“Tình đẹp xây thành duyên đạt thức”:

Tình đẹp của Trời Đất lúc nào cũng ban chiếu và hỗ trợ cho chúng ta. “Xây thành duyên đạt thức”, tự mình hiểu lấy nguyên lý của Trời Đất. Chúng ta là con người ở mặt đất đang sống trong nguyên lý của

Trời Đất mà hành sự.

“Khổ hành tiến hóa hợp trăng sao”:

Chúng ta phải chấp nhận mang thể xác này, bao nhiêu vọng động tham lam đều không đạt được. Khi không đạt được là gì? Là khổ! Mà chúng ta bằng lòng chấp nhận sống trong khổ hành thanh tịnh tu tiến thì tự nhiên tâm thức chúng ta sẽ được bừng sáng ra. Đó, đạo gọi là vinh quang của phần hồn. Chịu tu chịu tiến mới giải được nghiệp tâm. Người đời ai cũng có nghiệp, có gia đình tức là có nghiệp, có sự gây cản, có sự kích động và phản động tức là có nghiệp. Mà làm sao giải nghiệp? Thì chỉ nhờ cái pháp lập lại trật tự mới giải nghiệp. Càng trật tự thì tâm thức càng xán lạn, vui hòa với các giới mới thật tâm tiến hóa trong thanh tịnh.

Nếu chúng ta còn ôm chấp, mê lý này đạo nọ mà không thực hành khai triển lấy tâm thức của chính mình. Chúng ta có duyên lành Thiên Địa Nhân, có Trời Đất, Người là chúng ta. Con người là đại diện Trời Đất. Thể xác của nhơn sanh gom gọn kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, ngũ sắc ngũ quang, huyền sắc huyền quang ở trong người, trong khối óc, trong tâm thức, rất rõ ràng. Nếu chúng ta thanh tịnh thì chúng ta thấy hết cơ Trời đã ban chiếu cho chúng ta hằng giờ hằng phút hằng khắc. Nếu chúng ta chịu tu tức là giải nghiệp tâm, giải nghiệp từ nhiều kiếp trở nên

xán lạn mới thấy rõ đường đi.

Đạo vốn không, thanh nhẹ vô cùng mà chúng ta còn ôm nghiệp, tiền, tình, duyên nghiệp, rốt cuộc là sẽ bị đắm chìm và không có tiến hóa nổi.

Được làm người, được pháp tốt để tu sửa và hiểu lấy chính mình là điều quan trọng. Chúng ta làm người mà không biết do đâu đến đây rồi sẽ về đâu? Bận rộn trong sự bận rộn và không có cơ hội tiến hóa về tâm linh, miệng môi tranh chấp không khai thác được chính mình, của cái cuối cùng của Thượng Đế đã cho một thể xác duyên dáng, huyền vi rõ rệt. Thiếu thanh tịnh làm sao thấy cái huyền vi của siêu nhiên đã cấu thành mà có sự hiện diện tại mặt đất, đi đứng ngồi nằm đều là tự động trong sáng suốt nhận định rõ rệt. Thiếu thanh tịnh thì nghịch lại chính mình, xuất ngôn hỗn láo, không biết nguyên lý của Trời Đất, không biết tình yêu thương của cha mẹ, không biết tình yêu thương của đồng loại mà đâm ra sát hại và không tiến hóa nổi. Nếu chúng ta người thực tâm tu, tự thức, tự giải, đạt tới sự phân minh vô cùng. Đời đạo song tu mới thật là tu, còn nói tôi bỏ đời theo đạo, tôi vô núi tôi ngồi, thét rồi không có phát triển nổi tâm thức, tạo khổ thôi.

Trực diện với hoàn cảnh tức là ân sư. Hoàn cảnh giáo dục chúng ta từ giây phút khắc, trong cái có có

không không mà tiến hóa. Tu là sửa, là giải, mới kêu tiến. Tu mà ôm mà chấp, bênh ông Phật này, bênh ông thần kia, tức là ôm chấp, không tiến được. Tu hoài cũng không thấy mình, cũng không thấy Phật, cũng không thấy Tiên mà cũng chả thấy Chúa. Tự gạt mình một kiếp rồi lủi thủi xuống địa ngục chấp nhận cái tội mình đã làm trong lúc đương thời tại thế gian. Cho nên, ông Trời thấy không có; đâu có ai thấy ông Trời đâu nhưng ông Trời có con mắt đang theo dõi mọi người, đó là luật nhân quả. Nhân tốt quả tốt, nhân xấu quả xấu. Nhân nào quả nấy rất rõ ràng, đó là luật của Trời có trước luật đời, mà nhơn sinh biết tu, biết hiểu được tâm linh, mới chấp nhận luật nhân quả, thì sống rất dễ dàng, dễ qua. Suốt cả một kiếp người chúng ta ăn xài không có bao nhiêu, không nên ôm nhiều và tự hại. Ăn nhiều là hại cơ tạng, trí tâm không ổn. Mức tiến hóa của tâm linh vắng mất làm sao tiến.

Cho nên, người sống luôn luôn hướng về chánh nghĩa giành đất giành đai, dân tộc tôi, nước của tôi nhưng mà chính tôi, tôi chưa hiểu tôi. Tôi giành nhân quyền, tôi giành dân chủ nhưng không biết dân chủ, ai làm chủ thể xác không biết! Phần hồn thật sự làm chủ thể xác và trách nhiệm giữa Trời Đất. Cho nên, chúng ta cần thanh tịnh để phần hồn làm việc, thay vì động loạn kích động và phản động cuồng cuồng, phần hồn phải cuồng cuồng trong cái

khổ cảnh, làm sao tiến bước được?

Cho nên, chúng ta có duyên lành có cuộc sống an nhiên tự tại. Trước kia xa xưa, chúng ta đi xe bò, đi bộ, ngày hôm nay chúng ta có xe hơi. Chiếc xe hơi nó có cái gì? Chiếc xe hơi không khác gì tòa sen rất có trật tự, êm ả mới chạy trên xa lộ được. Thì cơ tạng của chúng ta êm ả trật tự thì tòa sen chúng ta, ngũ sắc ngũ quang bừng sáng đưa phần hồn tiến hóa tới Thiên giới. Làm sao được? Phải hành pháp! Mà muốn hành pháp là phải giải khứ trước lưu thanh mới thật sự là tu. Tu mà ôm trước, hướng về tham dục là ôm trước, làm sao tiến bước được?

Dứt khoát tu tiến, mỗi mỗi chúng ta phải hiểu gốc gác của mọi sự việc từ đâu đến rồi sẽ về đâu. Nhờ pháp giải được nghiệp, tâm chúng ta mới thanh tịnh, khi thanh tịnh thì tâm sẽ bừng sáng. Khi bừng sáng, dễ quyết định mọi sự việc trong cuộc sống hiện tại, và không tạo sự lằng nhằng cho chính mình. Sai một li đi một dặm. Cho nên, chúng ta người tu trong thanh tịnh mới tránh sự lằng nhằng sai được.

Người đời phạm rồi tái phạm liên tục như vậy, cho đến chết chỉ biết khóc thối, riu riu vào cái ngục nào đã quy định, chính mình đã làm cái ngục cho giam mình: như hút sách, ăn thua, giết chóc người. Lúc chết thì phải làm thế nào người đời đã hiểu rồi. Ở ác

thì gặp ác mà ở thiện sẽ gặp thiện. Cho nên Thánh, Thần, Tiên, Phật giáng lâm xuống thế gian khuyên người nên làm phước thay vì ích kỷ, keo kiệt và không tiến hóa nổi.

Người tu Vô Vi thực hành tự giải nó mới thanh tịnh, chứ không nhờ ai giải dùm cho mình được hết. Hoàn cảnh là ân sư. Gia đình của chúng ta Thượng Đế đã an bài, mọi sự kích động và phản động ở kiếp này, chứng minh kiếp trước chúng ta sai lầm quá nhiều. Phải ăn năn sám hối tự sửa giải tiền lấy chính mình mới thật là người thành tâm tu học và tiến hóa rõ ràng. Ý lại nơi sư phụ, sư phụ là một con người. Ý lại nơi Phật, ông Phật cũng là một con người sống khổ, thanh đạm, lấy nguyên khí của Trời Đất mà tự giải tất cả mọi tâm tư đau khổ ô nhiễm bởi thế sự, nhiên hậu mới có cơ hội thanh nhẹ thành Phật.

Chữ Phật, thế gian tưởng lầm là ông Phật. Không phải! Tâm con người thức tâm buông bỏ tất cả nó trở về sự thanh nhẹ. Phật là vô danh, Phật không có phù hộ chúng sanh. Phật hành để chúng sanh bắt chước và tiến tới cảnh niết bàn thanh nhẹ mà sống chung hòa bình, chứ Phật không có trở lại làm đầy tớ cho nhân gian. Nhưng nhân gian bày ra cúng bái, tự gặt gẫm lấy chính mình, mà gặt luôn Phật nữa! Tội rõ ràng ở thế gian!

Nên thức tâm tự tu tự tiến, giải nghiệp tâm cho chính mình thì mới thật sự là người tu.

Trăng sao xán lạn trong tâm thức
Cứu giúp trần gian tự xét bàn
Minh chánh đạo đời không tạo loạn
Sửa mình tiến hóa trí tâm an

“Trăng sao xán lạn trong tâm thức”:

Khi chúng ta thanh tịnh rồi thì trước ngực của chúng ta nhắm mắt thấy sáng, tâm thức xán lạn. Muôn ngàn sao ban chiếu!

“Cứu giúp trần gian tự xét bàn”:

Trần gian là ai? Là thể xác chúng ta. Ta tu giải tiến đi tới chỗ sáng suốt tức là cứu giúp. Tự tu tự tiến mới ảnh hưởng được người kế tiếp chớ không phải là đem súng ống chỉ mặt người ta là người ta tu tiến đâu. Không! Tâm thức mình ráng tu thanh nhẹ từ trường tốt ảnh hưởng người kế tiếp.

“Minh chánh đạo đời không tạo loạn”:

Sửa mình hòa hợp với sinh lực càn khôn vũ trụ thì chúng ta không cần phải tạo loạn giành giật đất đai, hơn thua với người khác để làm gì.

“Sửa mình tiến hóa trí tâm an”:

Bằng lòng sửa chữa những sai lầm quá khứ, thì trí tâm chúng ta sẽ ổn định, khi trí tâm an rồi hành pháp rất dễ dãi, thấy sự thanh tịnh là cần thiết. Sự thanh tịnh là cứu rỗi tất cả mọi sự việc hỗn loạn ở thế gian. Mà chúng ta đã thực hành trong vòng kích động và phản động, quyết tâm trở về với thanh tịnh, là giải tất cả nghiệp tâm từ tiền kiếp tới bây giờ. Sống trong sự sống an nhiên tự tại, Hồn trách nhiệm ba cõi Thiên, Địa, Nhơn. Hồn là phần sáng suốt lo cho thân xác được bình an tu tiến.

Cái gì cũng vừa mà thôi, không ăn nhiều, không ngủ nhiều, và không có động nhiều. Cái gì cũng vừa, tự nhiên nó đi tới cái cảnh như vậy, nếu chúng ta thực hành đúng pháp thì toàn thân êm dịu và thanh nhẹ. Hướng tâm về Phật thì phải hiểu quá khứ của vị Phật đã làm gì? Ở thế gian này ai cũng ca tụng Thích Ca. Thích Ca đã làm gì? Thích Ca đâu có tìm sư phụ tu, Thích Ca chỉ tu có một mình thôi, tự tu tự tiến. Sư phụ của Ngài là ai? Sư phụ của Ngài là sự đau khổ của nhân gian, Ngài mới tìm cái biên giới tốt đẹp để giải thoát phần hồn của Ngài. Từ trường phát triển, hào quang sáng chói, Ngài mới thuyết pháp tận độ quần sanh để quần sanh tự hiểu tự tu. Ngược lại, làm hình Ngài và thờ cúng, cầu xin Ngài, đâu có ai đã thấy được Ngài. Mà Ngài phù hộ ở chỗ nào, không có! Nhưng mà cứ đâm đầu chạy theo cái đường không có, mà cái đường có không chịu khai

thác. Thế xác con người là tài sản cuối cùng của Thượng Đế đã ân ban mà không khai thác khối óc của chúng ta, cơ tạng của chúng ta. Làm sao ta hiểu được sự đến và sự đi ở tương lai ra thế nào? Mọi người ở thế gian phải bước vào cái cảnh sanh ly, tử biệt. Ai ai cũng phải chấp nhận ra đi, không nói tôi giàu, và tôi có tiền, có thể sống 300 năm, 400 năm. Không, quy định của Thượng Đế rõ ràng, cái xác con người nhiều nhất là 100 năm, rồi cũng phải ra đi. Quá trình lịch sử đã cho chúng ta thấy con người là phải chết. Con người là phải tu sửa mới có sự bền lâu. Con người hỗn ấu chỉ một thời gian ngắn mà thôi rồi đi thọ tội.

Lịch sử truyền thuyết đã cho chúng ta biết rất nhiều, chúng ta có rất nhiều tài liệu nhưng mà tâm chúng ta không chịu hành, và không chịu nhận tội của chính mình. Chính mình đã làm sai, tự hại. Tham dục là tự hại. Tham dục là tự hại thể xác thì đâu có chỗ trú ngụ mà tu. Cứ vậy mà làm hoài, rốt cuộc là tự hại mà không hay. Nếu dốc lòng muốn tu sửa phải hướng về huyền bí văn minh trong nội thức của chúng ta. Nguyên lý Nam Mô A Di Đà Phật đã cứu chúng sanh biết là bao nhiêu mà không hiểu được chân động của nguyên lý Nam Mô A Di Đà Phật mà hành sự thì tâm thức không có khai triển được huyền bí trong nội thức được. Huyền bí nằm trong nội thức của mọi hành giả tại thế gian, tại mặt đất.

Từ chối không hiểu nguyên lý hòa hợp với cả càn khôn vũ trụ mà tiến, thì chỉ có đi xuống, không bao giờ có cơ hội đi lên.

Tu đạt tới quân bình ý lực mới mạnh, hướng thượng mới rõ rệt, điển quang phát triển hòa hợp với chấn động của cả càn khôn vũ trụ thì mới thấy khả năng của chúng ta là vô cùng. Khỏi óc không phải dễ chế, ở thế gian này chẳng có một vị bác học nào có thể chế khỏi óc con người ở thế gian. Thần kinh chẳng chịt từ khỏi óc tới cơ tạng đều chẳng chịt mà rất có trật tự. Người phung phí quá nhiều, ôm lấy bản chất tham dâm mà phung phí cơ tạng làm cho rối loạn bất ổn, ăn không ngon ngủ không yên. Lộc của Trời cho không nên phí phạm, phí phạm là tạo tội cho chính mình. Cái gì nó cũng vừa phải thôi, ảm no một chút để lo tu, lo sửa, chứ ở đời này có ai sung sướng đâu! Làm một bậc vua, một bậc tổng thống cũng không có sung sướng. Bao nhiêu sự kích động và phản động của tình đời giày xéo, tâm, can, tỳ, phế, thận bất ổn. Hiện đại bây giờ phải chế thuốc ngủ mới ngủ được chứ chính mình không ngủ được. Luật tự nhiên Trời Đất đã cho chấn động trong cơ tạng của chúng ta hòa hợp với chấn động của càn khôn vũ trụ. Lúc mặt trời xuống là ta phải đi nghỉ, tự động như vậy, lúc mặt trời lên là phải thức. Sống hòa hợp với càn khôn vũ trụ thì cái trí nó mới mở, tâm nó mới sáng, dễ tha thứ và thương yêu hơn.

Tâm eo hẹp keo kiệt, tự sát là không bao giờ tiến. Sai lầm tưởng đồng tiền là chánh, sai lầm tưởng địa vị là chánh, sai lầm tưởng thế lực là chánh, rốt cuộc cũng quy hàng luật nhân quả mà tu tiến thôi. Bây giờ chúng ta biết được, chúng ta bằng lòng tu. Bằng lòng tu, phải bằng lòng tự giải vì mọi người đều có nghiệp lực rất nhiều từ tiền kiếp tới bây giờ. Tại sao Thượng Đế không cho chúng ta biết nghiệp lực để tránh?

Thượng Đế không làm điều đó. Thượng Đế cho chúng ta đầy đủ tiện nghi để tự giải, nhiên hậu phần hồn mới dũng mãnh tiến hóa thật sự, tương lai mới bằng lòng hợp tác với Thượng Đế xây dựng một cơ đồ nghìn năm hòa bình.

Con người biết tu rồi thì nhìn lại quá khứ của chúng ta đều sai lầm và vô dụng, không biết sử dụng khả năng của chính mình, tin bậy, tin bạ làm xú sở không yên, người chung quanh của chúng ta cũng không yên. Bùa phép đủ chuyện không cứu được mình, học đủ thứ võ thuật cũng không cứu được mình. Học đủ thứ sách để trở nên một vị bác sĩ cũng không cứu được mình, bạc tử cũng không mua được mạng. Vậy chúng ta còn muốn cái gì bây giờ?

Tham lam những chuyện không cần thiết ư, hay là

sửa chữa những chuyện không cần thiết và thực hành những chuyện cần thiết cho phần hồn được tiến hóa ở kỳ tới, đó là lo cho tương lai.

Người tu không phải ngu dại. Trình độ bác sĩ, kỹ sư, tiến sĩ nhiều lắm, nhưng mà ngài thấy ngài không sửa được ngài, không cứu được ngài. Ngài mới áp dụng pháp tu để tự giải và tự thức. Thấy rõ đời là tạm mới dũng mãnh thăng hoa tiến hóa về Thiên Quốc mà sống nơi hòa bình yên ổn, đời đời bất diệt.

Người đời khôn ngoan mà không chịu hành những sự khôn ngoan sẵn có của chính mình, mà chỉ nhờ đỡ sự u ơ của thần thánh mà không thật, tự gạt mình trong may mắn của kích động và phản động của ngũ hành. Xem bói, tướng số là luận thuyết sanh khác mà thôi của ngũ hành trong giới đó, không tiến hóa và không thoát được, chỉ có hành pháp mới thoát được. Thoát được rồi thì thấy vạn sự trên đời là không. Không có sự thật thì chúng ta mới yên ổn và không nung nấu những sự không cần thiết nữa và thực hành những sự cần thiết là thanh tịnh và sáng suốt.

Muốn có sự thanh tịnh và sáng suốt phải cần có một pháp khứ trước lưu thanh mới thanh tịnh, còn ôm trước lấp thanh thì không bao giờ có sự sáng suốt. Đêm đêm hành thiền để khứ trước lưu thanh tức là

khai sáng chính mình. Trong thanh tịnh rồi, đạt rồi, nhập định rồi, chúng ta biết chúng ta từ đâu đến đây rồi sẽ về đâu. Phần hồn là một khả năng của cả càn khôn vũ trụ.

Tâm an thể cảnh chẳng bàng hoàng
Lý lẽ phân minh tự chuyển sang
Quy hội chơn hồn tâm đạt pháp
Thực hành chất phác tiến chung đường

“Tâm an thể cảnh chẳng bàng hoàng”:

Tâm chúng ta thanh tịnh, hành pháp tâm thanh tịnh, rồi khổ cảnh chúng ta không có bàng hoàng, ồn ào ào ào rồi đâu cũng sẽ vào đây.

“Lý lẽ phân minh tự chuyển sang”:

Phán xét rõ ràng, có đến, có đi, có động, có tịnh thì chúng ta chuyển sang giới tịnh thay vì động.

“Quy hội chơn hồn tâm đạt pháp”:

Chơn hồn ta càng ngày càng sáng suốt, tâm chúng ta hiểu đường đi. Pháp là khứ giả, là đi, đường đi.

“Thực hành chất phác tiến chung đường”:

Chúng ta thực hành chất phác, một là một hai là hai, thực hành đứng đắn tự giải thì đường đi chung tiến hòa bình rất rõ rệt. Thế gian ai cũng muốn có sự hòa bình yên ổn cho tâm thân nhưng không hành làm sao có được, không dụng nguyên khí của Trời

Đất để giải sự trần trược trong nội tâm của chính mình làm sao đạt pháp.

Nhiều người thậm chí tin nơi sự phù hộ của một vị sư phụ nào rót cuộc tâm thân bất ổn, tu suốt kiếp không thấy được mình làm sao thấy được Tiên Phật. Mà có thấy được Tiên Phật hình ảnh bên ngoài đó cũng giả mà thôi, đâu có thật đâu. Chính mình mới là thật. Thấy rõ vị trí tiến hóa của chính mình mới là thật. Người tu Vô Vi: Vô là không, Vi là nhỏ cũng không, chứ không nuôi dưỡng sự mê tín dị đoan và phù hộ. Trời Đất đã phù hộ rõ ràng, cấu trúc từ siêu nhiên hình thành một thể xác có hiện diện tại mặt đất, đầu óc xán lạn. Biết xây nhà, biết tạo nghiệp nhưng mà không chịu sửa làm sao tiến tới thanh giới được.

Xác của con người là căn bã của thanh quang, đi đứng ngồi nằm toàn là tự động mà chúng ta tu giải từ căn bã của thanh quang tiến tới hòa hợp với thanh quang là chúng ta nhẹ nhàng. Ý muốn đi đâu thì nó sẽ đến đó, nên Vô Vi gọi là xuất hồn. Muốn xuất hồn phải thanh lọc mình. Lấy cái gì thanh lọc? Lấy nguyên khí của Trời Đất thanh lọc cơ tạng càng ngày càng sáng suốt, mắt sáng tâm minh mới là người tu Vô Vi. Tu mà bàn bạc chánh trị, cơ cực, của người khác, mà không biết bàn bạc trật tự của chính mình là sai lầm rồi. Cho nên, nghe nói chuyện

trong ba câu là biết người đó đứng ở vị trí nào, nếu chúng ta thanh tịnh. Các bạn không phải là thầy bói, không phải là thầy tướng mà thanh tịnh rồi các bạn sẽ hiểu tất cả những tướng số là gì, sanh khác là gì? Nhận định mọi sự việc rất rõ ràng, đứng tiến trong thanh tịnh, không bị sự mê lầm nữa.

Tu để tiến chứ không phải tu để lùi. Tu là giải, giải tức là tiến, không phải giải mà lùi. Các bạn đã thấy chúng ta nhờ cơm Trời hai buổi, mà không chịu sửa mình thì tánh nào tật nấy, không tiến và bầy mưu sát hại lẫn nhau, thành ra cộng đồng không vui đẹp là vậy. Chúng ta sửa tiến, hiểu nguyên lý của Trời Đất, hiểu luật nhân quả thì sống lúc nào cũng yên, vui và thanh tịnh. Chung vui hòa bình rõ rệt. Quý yêu muôn loài. Khi chúng ta thanh tịnh, chúng ta thấy cái Tiểu Thiên Địa này không phải nhỏ. Bên trong có gì, bên ngoài có nấy. Bên ngoài có gì, bên trong có nấy. Nó mới hòa cảm được. Thần kinh con mắt loạn xạ một chút là màu xanh thấy màu đen, thấy màu nâu, không có chính xác. Cho nên chúng ta tu trở về với trật tự siêu nhiên thì nhìn cái gì rõ rệt, mà xét cái gì cũng rõ rệt, quyết định trong một giây phút khác là xong, không phải bận rộn như người phàm, cầu xin đầu này, cầu xin đầu kia. Chuyện mình mà nói hết cho người ta nghe, rồi người ta quyết định cái gì cũng nghe cái nấy, rốt cuộc bệnh hoạn chết chóc là mình gánh hết chứ ông

thầy không có gánh.

Hiểu được nguyên lý này, phải cố gắng tự tu tự thức để hiểu mình càng sớm càng tốt. Tài sản cuối cùng của Thượng Đế cho chúng ta là Tiểu Thiên Địa này mà không khai thác thì nền kinh tế không phát triển. Khai thác nguyên lý cơ tạng của chúng ta nó bao gồm kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, ngũ sắc ngũ quang, huyền sắc huyền quang. Chúng ta khai thác từ trước tới thanh rõ ràng. Thấy mình là một khả năng xán lạn trên mặt đất. Lấy gì kiểm chứng được điều này? Hiện tại chúng ta rất may mắn, có xe, có cầu cống tốt đẹp, có phi cơ, muốn đi đâu là đi, do đâu đã hình thành?

Thưa, do khối óc của chúng sanh đã đóng góp hình thành chiếc phi cơ để rút gọn đường dài trở nên ngắn. Điều này, chúng ta ai ai cũng hiểu, điện thoại từ Mỹ qua Việt Nam cũng được, từ Việt Nam đi tới Âu Châu cũng nói chuyện được, là chúng ta đang sống cảnh gì đây? Bán Tiên tại thế! Chỉ lo tu một chút cho phần hồn được sáng suốt thanh nhẹ, an toàn hơn. Chúng ta mới thấy rằng cái kiếp làm người phải chấp nhận sự kích động và phản động và phải cảm ơn sự kích động và phản động chúng ta mới có cơ hội tiến hóa. Lấy oán làm ân là vậy. Trực tiếp khai triển trực giác của chính mình nhiên hậu mới có cơ hội tận độ quần sanh ở tương lai.

Người sáng suốt phải có nhiệm vụ chỉ đường cho những người chưa hiểu được chính họ. Người Vô Vi không có quyền xưng ta là thầy tất cả mọi người, nhưng mà ta là học trò của tất cả mọi người, chỉ phục vụ mọi người mà thôi. Người sáng suốt biết được, nên làm việc cho những người không biết. Ở đời, chúng ta thấy rõ những vị bác sĩ đi học mười mấy năm về giúp mấy người khủng điên chỗ có làm gì đâu! Ngày đêm nghiên cứu mấy người khủng điên đó ăn bậy vô nhà thương kiểm bác sĩ. Bác sĩ lại tiếp tục học nơi những người đó, và nhờ những người đó mới đẩy bác sĩ đi học thành bác sĩ. Nhưng mà cuối cùng bác sĩ không tu cũng chẳng hiểu bác sĩ là ai? Làm cái gì? Từ đâu đến đây rồi sẽ về đâu? Cũng thọ nạn như người thường! Những bác sĩ, kỹ sư hiện tại cũng chạy đi tìm con đường tu thiền để tự giác, để hiểu quá khứ chúng ta đã học những gì? Điều là trật tự của cả càn khôn vũ trụ ban chiếu cho chúng ta để học và tiến.

Nhiều người học đến đó mà không hiểu nguyên lý của Trời Đất tưởng là mình hãnh diện, tôi làm kỹ sư, bác sĩ là tôi tiền sẽ nhiều, tôi có nhà tốt, tôi có vợ đẹp là phát triển lòng tham và sự dâm dục tự hại cơ tạng. Những vị bác sĩ đó đã học hết về cơ tạng nhưng mà bây giờ bằng lòng tự hại vì dâm dục, vì tham lam làm cho cơ tạng càng ngày càng yếu. Tối

già chết riu riu ra đi, bỏ lại xác phàm cũng như con thú chết vậy là thôi.

Cho nên, vì đó trí thức không có cho phép. Ý thức là cái tâm tỉnh thức dậy rồi không cho phép chúng ta mê muội trong tiền tài danh vọng, thức tâm tu sửa để tiến hóa tới vô cùng. Đó là mới thấy con người trí thức nó như vậy, cái trí mà thức là hiểu được, còn trí không thức không còn giá trị gì hết.

Hồn chúng ta là thiêng liêng, liên hệ với Trời Đất, còn xác của chúng ta y như xác con thú cũng bao nhiêu công chuyện đó, tham dục tới một thời nào rồi cũng buông xuôi ra đi, cũng là học. Không tu cũng là học, vì kiếp này làm bậy thì kiếp sau chết xuống rồi phải khổ, khổ rồi ăn năn sám hối cho được lên làm người, gặp được pháp tu, thì lúc đó nó sẽ tiến lên.

Duyên lành tận độ, Vô Vi đã có hiện diện trên mặt đất và cống hiến cho tất cả mọi người bằng một phương pháp. Nam, phụ, lão, ấu cũng có thể tu được, sửa được chính mình trong thầm kín và không bị ai lợi dụng. Bằng lòng sửa mình để cống hiến cho cộng đồng càng ngày càng tốt, càng vui đẹp. Mọi người ý thức lấy chính họ là xã hội sẽ tốt tươi và phục vụ rõ rệt hơn vì họ không còn tiếc của đời nữa, không còn keo kiệt nữa, họ thực hiện tâm từ bi sẵn có của chính họ, biết phục vụ cứu giúp là sự cần

thiết của người tu Vô Vi.

Cho nên, Vô Vi bao nhiêu năm ở hải ngoại mọi người đều thấy, không tiền không bạc nhưng mà vẫn in sách, vẫn in băng, ân cần phục vụ và giao tận tay cho những người muốn biết nó, trong thành tâm rõ rệt.

CHƯƠNG CHÍN

Chung hành phát triển vô cùng tiến
Xán lạn chơn hồn tự tiến xuyên
Sanh diệt thân hành trong cõi tạm
Hồn thời thức giác chẳng gây phiền

“Chung hành phát triển vô cùng tiến”:
Chúng ta tu hướng thượng phát triển một đàng đi
tối tới vô cùng.

“Xán lạn chơn hồn tự tiến xuyên”:
Sự xán lạn của chơn hồn tự tiến xuyên. Chơn hồn
hòa với sự thanh diệu của Bề Trên.

“Sanh diệt thân hành trong cõi tạm”:
Thể xác của chúng ta có sanh thì phải có diệt. Cõi
tạm ở thế gian là cõi phù sanh cõi tạm mà thôi.

“Hồn thời thức giác chẳng gây phiền”:
Chúng ta biết gốc gác đến và đi, không còn gây
phiền nữa, bằng lòng đến để học nhịn nhục và
thuận chiều trở về Thiên Quốc. Không còn phiền
muộn nữa, liên tục học hỏi và liên tục thăng hoa
thanh nhẹ.

Chỉ có tu thanh tịnh mới có cơ hội phát triển, tự đạt tới sự quân bình trong nội thức. Tâm thức khai triển huyền bí nhờ nguyên lý Nam Mô A Di Đà Phật mà khai triển huyền bí trong nội tâm. Càng thực hành càng xán lạn, càng sáng suốt minh tâm kiến tánh mới thấy hồn là chủ của thể xác, không phải xác là chủ của hồn. Xác là chỉ tạo sóng sông mê bên ngoài mà thôi. Ăn mặc, thoa son, đánh phấn là tạo sóng sông mê mà thôi. Tiền tài danh vọng cũng tạo sóng sông mê mà thôi. Trong nội thức chúng ta phát triển huyền bí, thấy cái cảnh vô cùng của Trời Đất, siêu diệu vô cùng. Tự xây dựng niềm tin và phát triển khả năng sẵn có của chính mình trong chu trình tiến hóa. Khai triển thực chất hướng về thanh tịnh mà hành sự thì mọi việc sẽ được tốt đẹp, gia cang sẽ yên ổn, khôi phục lại những gì chúng ta đã mất mát từ khi giáng lâm xuống thế gian. Bây giờ thức tâm, chúng ta thấy mang xác trần tròng xuống thế gian. Bây giờ thức tâm, gột bỏ tất cả nghiệp duyên tại thế gian, thì phần hồn mới được tiến nhanh về Thiên Quốc.

Càng tu càng thấy rõ đất dừng chân ở tương lai của chính chúng ta là Thiên Quốc. Cõi vô sanh bất diệt, lộng lẫy xán lạn tươi tốt, không có một gì héo hon cả, mỗi mỗi đều xán lạn, khai triển tới vô cùng. Cái hoa cũng tươi đẹp có tiên ứng hầu.

Một con sông cũng trong lành tốt đẹp, thanh nhẹ vô cùng. Phần hồn chúng ta được thanh nhẹ chúng ta được giao du nơi cảnh đó, thấy cuộc sống trật tự Như Lai rõ rệt, không có một cây nào méo mó, đâu đó có hàng ngũ tươi tốt, bông hoa đua nở mừng vui đón chào những phần hồn thức giác trong xây dựng. Cảnh đẹp độc nhất vô song, không có nơi nào sánh bằng Thiên Quốc, nơi an lành không có sự động chạm, chỉ có xây dựng thăng tiến mà thôi.

Người thể gian tu được về nơi đó, trở lại thể gian nó là một đại trượng phu, dứt khoát không còn mê chấp, bằng lòng tu tiến xây dựng tình thương và đạo đức không còn biên giới ở thể gian nữa.

Còn biên giới là còn kỳ thị, hết biên giới là hết kỳ thị, chỉ biết thương yêu và xây dựng mà thôi. Tu như vậy mới thật là tu, hiểu mình hiểu nguyên lý của Trời Đất, hiểu nơi cuối cùng chúng ta sẽ đến đâu mới thật là người tu, chớ không phải tu mê tín dị đoan ôm hình giả, lý thuyết không thông dẫn sai tất cả mọi người, làm cho xã hội không tốt, đầu óc không minh mẫn.

Chúng ta có cuộc sống cấu trúc bởi siêu nhiên hình thành, tức là chúng ta đã có pháp. Biết được

chúng ta đến là chúng ta sẽ đi và sẽ tưởng nhớ lại những cái cảnh quê xưa chốn cũ, cảnh Trời tươi đẹp, chư Phật thanh nhẹ, chư Tiên hòa vui và thông minh, chớ không phải ngu đần như ở thế gian. Tranh chấp mà không có đường lối, giành giật mà không hiểu được nguyên lý thì chỉ có tạo sai lầm này tới sai lầm nọ rồi tự hủy mà thôi. Còn người tu chất phác trở về với thực chất của chính mình, thấy sự cấu trúc siêu nhiên của Trời Đất đã hình thành cho chúng ta có một Tiểu Thiên Địa là một thể xác này, nơi cho phần hồn trú ngụ, trách nhiệm và xây dựng rõ rệt. Hồn là chủ của thể xác, sự sáng suốt phục vụ thể xác không ngừng nghỉ. Biết được phần hồn là phục vụ thể xác, sự sáng suốt phục vụ thể xác thì thể xác mới an nhiên tự tại tu tiến, hướng thượng, hòa hợp với chủ nhân ông mà tiến hóa thì đâu còn khổ nạn nữa. Chung tu chung tiến trong thực hành, không còn một việc gì hành mà không hiểu. Hành là phải hiểu! Hành mà không hiểu thì không nên hành. Hành mà không trở về thanh tịnh thì cũng không nên hành. Tánh chất ma quỷ sẽ trở về với ma quỷ, còn Tiên Phật là phải hành phải hiểu. Văn minh: văn là nghe được, minh là hiểu được. Nghe được, hiểu được rõ rệt mới kêu văn minh. Cõi Trời Phật là văn minh.

Người thế gian, nhiều người đi nghe nhạc thấy

nhạc đàn rùm beng vậy, vui vậy thôi không biết tại sao có những cái tiếng vui, chấn động gì hòa hợp với tôi mà tôi mới vui, không hiểu rành mạch được. Nghe nhạc thôi, còn lời cũng không có hiểu nữa, cũng đi nghe cho được. Về tới nhà hỏi chuyện gì quên hết, không biết đầu đuôi là cái gì. Chúng ta là con người sống có đầu có đuôi, phải minh bạch, phải hiểu rõ. Từ lúc chào đời thân xác chúng ta dơ dáy, nhờ nguyên khí của Trời Đất nuôi dưỡng lớn lên, càng ngày càng hiểu sâu, phân rõ màu sắc, lớn lên tình cảm đủ chuyện. Do tiền tình duyên nghiệp xây dựng hình thành một tánh phàm cố chấp, quên hẳn sự thanh tịnh sẵn có của chính mình, đâm ra nghi kỵ đầu óc loạn xạ trong tinh thần mê chấp và không biết xây dựng là gì. Cho nên gia đình, vợ chồng cũng phải đổ vỡ, con em cũng không thông cảm. Đã nói gia đình là phải thông cảm, thông suốt và hòa cảm với nhau trong xây dựng mới kêu bằng gia đình. Gia đình Thượng Đế ân ban đầy đủ, có tâm có xác có hồn có vía mà phân minh không nổi thì gia đình chỉ có loạn thôi. Cha nói cũng không nghe, mẹ khuyên cũng không cần biết, đó là loài bất hiếu, thú vật, đâu có tiền thân được. Chúng ta là con người có trí tuệ, phải khai triển trí tuệ của chính mình mới hiểu đạo đức là gì. Có đầu có đuôi có Trời Phật, có Tiên giới, có loài người trong vòng trật tự chớ không có thể làm chuyện hỗn ẩu được.

Nguyên khí của Trời Đất chúng ta tận hưởng hằng ngày, ánh sáng của Trời Đất chúng ta tận hưởng hằng ngày, đều là trong trật tự, nếu không trật tự là chúng ta loạn rồi. Vậy chúng ta phải hiểu lấy chính ta, có khối óc, có cơ tạng, phân ra rất trật tự mà không chịu trở về với chính mình, không khai triển trực giác của chính mình làm sao học hỏi được sự tiến hóa của tâm linh. Không khai triển trực giác là chỉ có nghe theo lời của người truyền pháp, nói đâu nghe vậy chớ chính mình không phát triển được. Trong lúc sống ở thế gian là mình đã có tội rồi. Tội không làm việc cho chính mình, không khai triển tâm thức để hiểu nguyên lý của Trời Đất là nhiệm vụ của mình biến mất. Làm người mà không hiểu Trời Phật, không hiểu vạn linh thì đâu khác gì con thú. Cho nên người tu luôn luôn khép, cầm mồm thanh tịnh lo tu, không xía vào chuyện bất cứ ai, tự sửa mình, tự khai thác mình để thức giác tiến tới Vô Vi mới sống động. Vô là không, việc lớn làm thành nhỏ, việc nhỏ làm thành không thì mới sống động và hiểu thấu mọi tình trạng.

Gây phiền tạo loạn sống không yên
Sóng gió xoay chiều phá đảo điên
Cảnh đẹp Trời cao gieo ý tốt
Độ tha tự tiến chẳng nuôi phiền

“Gây phiền tạo loạn sống không yên”:

Gây phiền, ghét một ai là tạo loạn cho chính mình, sống không yên. Thương độ mọi người thì sống mới yên.

“Sóng gió xoay chiều phá đảo điên”:

Khi chúng ta không yên, thì động tới bộ phận này, nó chuyển biến đến bộ phận khác, nó loạn xạ hết. Nó xoay chiều phá cho chúng ta đảo điên, ngủ không được, ăn không được, tâm thân bất ổn.

“Cảnh đẹp Trời cao gieo ý tốt”:

Ta không nhìn cái sự tự nhiên và siêu nhiên của Trời Đất, lúc nào hóa hóa, sanh sanh. Con người: tâm và xác, đều là nhân tốt của Trời Đất.

“Độ tha tự tiến chẳng nuôi phiền”:

Chúng ta biết tu, biết lập lại trật tự hòa hợp với nguyên lý của Trời Đất. Ảnh hưởng người kế tiếp,

thì không còn sự phiền muộn nữa. Tu cho chính mình, thức giấc thấy sự sai lầm của chính mình, ăn năn sám hối tự sửa thì đâu còn sóng gió mà tạo cho chúng ta đảo điên nữa!

Hướng về cảnh đẹp Trời cao, gieo ý tốt thấy rõ ràng. Trời Đất đã cấu thành tâm xác của chúng sanh là nhân lành của Trời Đất. Nếu chịu tu mới tự cứu, giải thoát được tất cả những sự phiền muộn trong nội tâm thì chẳng còn phiền nữa. Tu bằng trí, bằng ý mới thật sự tu. Trí ý chúng ta lu mờ tạo loạn. Trí ý chúng ta trong suốt là chỉ có xây dựng và khai triển muôn chiều, không còn loạn nữa.

Tâm thức an yên trong xây dựng, chiều sâu càng ngày càng phát triển. Chiều sâu ở đâu? Ở trong chỗ thanh tịnh, mà vốn mọi người đều có lãnh vực thanh tịnh. Chạy theo mắt, mũi, tai, miệng, hướng ngoại mất thanh tịnh. Bây giờ chúng ta tu khép lại, đóng cửa đời mở cửa đạo, tiến thân rõ rệt. Đạo là gì? Đạo là sự quân bình. Quân bình là gì? Quân bình nó là vốn không. Cho nên ở thế gian tính toán, chế máy móc mà tính tới không thì không thành. Phải lui về số không mới thấy máy móc tốt và quân bình.

Tính cái gì mà không trở về với số không được là trật. Trên thế gian đã có cơ hội học hỏi nhiều, tính toán nhiều, suy tư nhiều nhưng mà không hiểu từ đâu sanh ra sự tính toán, suy nghĩ. Từ không giới hội nhập trong khối óc của chúng ta, và làm việc tùy theo duyên nghiệp mà phát triển. Nhơn sanh mỗi kỳ mỗi khác. Bây giờ học hỏi nhiều hơn, tính toán cũng gọn hơn, mỗi mỗi đều gọn hơn và thanh nhẹ hơn, rút ngắn hơn.

Càng rút ngắn thì sẽ càng có cơ hội chung hợp hòa bình, tâm thân yên ổn. Nếu chúng ta là người tu biết khai triển tâm thức của chính mình, dụng nguyên khí của Trời Đất để khai mở tâm thức của chính mình, thì thức hòa đồng sẽ càng ngày càng phát triển. Không còn sự hận thù và không còn sự mê chấp, thành tâm tu sửa. Tại sao? Tại chúng ta thấy rõ đường đi cần sửa mình mới giúp người kế tiếp được. Nếu tu mà không chịu sửa mình, còn nuôi hờn giận làm sao giúp được người kế tiếp?

Dững mãi trong thanh tịnh, thì thấy được giá trị của thanh tịnh là vô cùng. Phải dững mãi hành trong thanh tịnh mới là thật sự sáng suốt. Người tu dứt khoát thất tình lục dục, như duyên thì mới thấy khả năng của chính mình là vô cùng. Sáng suốt trong xây dựng, sáng suốt trong cõi mở và ảnh hưởng cho người kế tiếp cùng tu cùng tiến,

thì mới thật là người tu. Còn tu mà cho cái pháp chúng ta cao hơn tất cả mọi người, số một tại thế gian thì chuyện sai lầm không đúng!

Hành giả chịu hành thì hành giả mới có cơ hội. Ai mạnh bằng Đấng Tạo Hóa, Đấng Toàn Năng? Đấng Toàn Năng chưa bao giờ dám xưng nhất thế gian, nhưng mà người ca tụng, đó mới là thật. Danh là danh giả, đang là đang tu; không nên xưng danh. Phải tự sửa để ảnh hưởng người kế tiếp. Cùng sửa như ta đã và đang sửa, thì mới có một con đường tiến hóa chung; chỉ có tiến không lùi. Còn nếu xưng danh, cuối cùng chỉ có lùi không tiến.

Nếu chúng ta xưng danh Trời Phật – người thế gian ai cũng tham, vốn của nó là tham – biết được Trời Phật là chạy theo Trời Phật, để kiếm một cái gì hay, siêu diệu nhất. Nhưng mà không hành rồi rồi cuộc bí đường không biết làm sao, nắn hình thờ cho vui vậy thôi. Chớ sự thật không phải là cái hình thờ! Sự thật là tâm. Khai triển huyền bí của nội tâm, mới thấy nguyên lý của Trời Phật. Không khai triển huyền bí của nội tâm, không bao giờ thấy được Trời Phật!

Cho nên, Vô Vi có một phương pháp niệm Phật khác hơn các nơi. Co lười, răng kê răng, ý niệm

Nam Mô A Di Đà Phật. Thâm tu thâm tiên, mới khai mở huyền bí trong nội tâm được. Còn khẩu khai thần khí tán. La lô um sùm, rớt cuộc mang bệnh, rồi chết thôi cũng chưa hiểu đường đi! Tự quấy rầy mình quá nhiều, làm sao phát triển? Phải thanh tịnh hiểu được chấn động của cả càn khôn vũ trụ, mới là sáng suốt và thanh tịnh.

Nếu chúng ta không hòa hợp với chấn động của Vũ Trụ Quang, thì chúng ta không bao giờ có cơ hội tiến tới thanh giới, mà học đạo tiến hóa của tâm linh. Người tu Vô Vi hiểu được nguyên lý như sinh hòa hợp với Trời Đất, hồn của chúng ta chính là thiêng liêng hòa hợp với Trời Đất. Lúc đó mới dũng mãnh tu tiến, tâm lúc nào cũng hướng về cõi Trời mà hành sự.

Hướng về thanh nhẹ sẽ đạt tới sự thanh nhẹ. Nếu hướng về sự tranh chấp thì tự trói buộc mình mà thôi. Nói đủ thứ, lý này lẽ nọ, nhưng mà không thoát được. Bản thân không thoát được là trói buộc vậy thôi. Cho nên ở đời này nhiều đường lối cho phần hồn học hỏi để tiến hóa, nhưng đường lối không rõ rệt thì chúng ta không nên học. Chúng ta phải học đường lối rõ rệt, hòa hợp với nguyên khí của cả càn khôn vũ trụ, mới có cơ hội dẫn tiến phần hồn được.

Nếu không hòa hợp được nguyên khí của Trời Đất, là mình càng ngày càng tu càng bị xa cách và không tiến. Nói thì hay nhưng làm không hay, không mở được trí, sống trong lệ thuộc ý lại không phải người tu. Người tu Phật tức là Đức Phật, giải bỏ tất cả duyên nghiệp, hào quang của Ngài mới xán lạn tận độ quần sanh. Nếu Ngài còn ôm chuyện đời, của cải, suốt kiếp Ngài không có được sáng, óc Ngài vẫn lu mờ trong tình tiền duyên nghiệp.

Cho nên, đã có gương lành cho chúng ta thấy. Từ một vị Thái Tử bỏ tất cả nhung lụa, lui về với thực chất thanh nhẹ của Ngài, ảnh hưởng quần sanh tại thế. Ngài chỉ tu cho Ngài mà thôi. Nhưng ngày hôm nay quần sanh được cộng hưởng, nhắc đến Ngài. Nhắc đến sự khổ công của Ngài tự tu tự đạt tới từ bi, khai triển tới vô cùng, hào quang sáng chói mười phương, và tận độ quần sanh. Ai ai nghe qua cũng hiểu được, thức tâm mà đi tâm đạo tu học.

Đến lúc tâm đạo quên đi hành động của Ngài, mà chỉ nhờ đỡ Ngài mà thôi! Lợi dụng Ngài và ý lại nơi Ngài, tạo cuộc sống cho chính mình mà dẹp mất thức hòa đồng của chính mình, biến thể của nó là tham lam, không tiến. Phật là thoát trần đầu cần người thế gian tắm rửa! Cho nên ngược lại

người thế gian đã thờ phụng tắm rửa Phật gỗ mà
thôi, không có sự thật!

Sự thật của chúng ta là khai triển huyền bí trong
nội thức của chúng ta, phát triển tới tâm linh.

Nuôi phiền vì bởi duyên ô trước
Thức giác bình tâm tự tiến xuyên
Uyển chuyển không ngừng xây dựng tốt
Trời ban tình đẹp vẫn giao duyên.

“Nuôi phiền vì bởi duyên ô trước”:

Nuôi phiền, chúng ta nuôi phiền đặt ông này ông nọ tức là nuôi phiền chứ không phải người tu. Tu là phải giải. Vì bởi duyên ô trước, luồng điện quá thấp, không hiểu được chiều sâu của tâm đạo. Tạo chuyện u ơ không có lối thoát gọi là trước.

“Thức giác bình tâm tự tiến xuyên”:

Khi chúng ta hiểu được, phải bình tâm, thanh tịnh mới vượt khỏi vòng ô trước lôi cuốn bởi sức hút của hồng trần.

“Uyển chuyển không ngừng xây dựng tốt”:

Luồng điện thì lúc nào cũng uyển chuyển không ngừng. Xây dựng càng ngày càng thanh nhẹ càng tốt tươi.

“Trời ban tình đẹp vẫn giao duyên”:

Sự thanh diệu của Trời Đất lúc nào cũng ban

chiếu cho mọi nơi mọi giới và giao duyên tốt đẹp để cho con người tự thức tâm. Nơi nơi có sự thanh điệu hỗ trợ cho chúng ta tiến hóa trong cuộc sống. Cho nên ở đời này, càng ngày càng văn minh, thấy rõ việc này việc nọ do nhiều khối óc cấu thành. Sản xuất máy móc tinh vi truyền cảm nhân gian, cũng do khối óc con người cấu thành, nhưng mà quên đi Trời Đất đã cấu thành con người. Mỗi người đều tự khai thác lấy chính mình thì mặt đất rất an vui và thanh tịnh. Tu để làm gì? Tu để khai triển tâm thức. Tu để tìm lại chính mình, tu để thức giác bình tâm trong thanh tịnh. Còn tu mà loạn ngôn trách móc, chê bai kẻ này chơn người kia tà, mà chính mình tà không hay! Thực chất không cần lấy bóng đèn làm hào quang. Thực chất là phát triển tâm thức xán lạn của chính mình mới kêu bằng thực chất. Thực chất mà lấy bóng đèn làm hào quang là không có thực chất của chư Phật. Ngạo mạn mang tội làm sai, ca tụng bậy bạ. Đó là cũng có tội. Phải khai triển thực chất thâm kín của chính mọi người hòa hợp với cả càn khôn vũ trụ. Nhận lãnh luồng điển thanh diệu của chư Phật hộ độ quần sanh khi người đến đó. Mà chúng ta không tu không phát triển, không đến đó làm sao Phật giúp chúng ta được?

Chúng ta không thanh nhẹ, nặng trước làm sao chúng ta nhận được lời khuyên bảo chính xác của

Trời Phật, mà cứ luận đi xét lại trong kinh kệ. Tam sao thất bổn, bản chánh không còn nữa, rồi biến hóa nó, sai lầm càng sai lầm thêm. Không dám khai triển trực giác của chính mình để nhìn thử vị Phật mà mình đang quỳ lạy đây có thật hay là giả? Không dám! Rồi làm thần kinh chúng ta yếu đi, không phát triển. Nếu khai triển trực giác thì phải nhận xét rõ ràng, mọi việc nó có nguyên lý của nó. Chúng ta phải thanh tịnh mới nhận ra thực chất của mọi việc đã và đang phát triển cả càn khôn vũ trụ.

Ở trong vườn chúng ta nhìn ra bông hoa đua nở, đâu phải con người tạo được đâu. Chính Trời Đất đã hình thành, duyên dáng vô cùng, màu nào sắc nấy để giáo dục quần sanh nhưng quần sanh nào biết. Thấy hoa đẹp cất chướng chơi, mà không hiểu nguyên lý của hoa, thì thấy nó giàu sang tốt đẹp có bông hoa đầy nhà, nhưng mà tâm thức không thanh nhẹ. Khi tâm thức không thanh nhẹ thì đi đâu? Sẽ bị tình tiền duyên nghiệp trói buộc và không phát triển được. Chơn tâm thật sự phát triển thì không còn vấn đề tình tiền duyên nghiệp bao vây nữa.

Có điển mới có tiền, tâm thức không quân bình không làm ăn được. Điển là Trời Đất đã hình thành và ân ban tận độ ngay trung tim bộ đầu hòa

hợp với trung tâm sinh lực cần khôn vũ trụ thì chúng ta thấy cái nguyên năng hóa hóa sanh sanh của Đấng Toàn Năng rất siêu diệu, tận độ quần sanh từ giờ phút khắc trong xây dựng. Lúc nào cũng xây dựng, không có phá hoại. Nhưng mà chúng sanh tham lam, tiến tới sự phá hoại chính mình và ảnh hưởng xấu cho những người khác thì có. Trước mặt chúng ta ai cũng thấy rõ ràng điều dở hay đó.

Ngày hôm nay chúng ta tu, sửa mình để tiến hóa, phải đem vào lòng sửa cái Tiểu Thiên Địa này càng ngày càng có trật tự, khối óc càng ngày càng minh mẫn mới thật là người tu. Tu hướng thượng khai triển luồng điện ngay trung tim bộ đầu là không vị nể bất cứ một ai. Thẳng một đường tiến hóa, hiểu rõ chúng ta có đến có đi, không lệ thuộc bất cứ một giới nào, chỉ trì tâm phát triển mà thôi. Người tu chơn phải làm điều chơn. Chơn tức là sự thật. Người tu chơn mà không chịu làm điều chơn, còn che lấp điều chơn, sử dụng bùa phép, sử dụng thế lực để bảo vệ cho chính mình. Đó là chơn hay tà? Người có hành động đó phải tự hiểu và thức giác, không nên mê lầm nữa, phần hồn tương lai khổ lắm! Không phát triển, không có đất dừng chân ở tương lai.

Nếu chúng ta thành tâm tu khai triển tâm thức,

phát quang khỏi óc, tự xuất ra, xa gần là một, đi đứng dễ dãi, thì đường đi chúng ta càng ngày càng xán lạn, vinh quang và thấy rõ Trời Đất đã có. Chúng ta mang xác làm người, Tiểu Thiên Địa này cũng đã có lãnh vực thanh tịnh, mà chúng ta quên đi không chịu khai thác, thì chúng ta bị thua lỗ ở chỗ đó. Không thể chạy theo mắt mũi tai miệng được. Tâm thức là tâm thức, mà còn chạy theo mắt mũi tai miệng là tình đời lôi cuốn, ràng buộc xỏ mũi như trâu, không có lối thoát.

Chúng ta thức tâm hướng về phần hồn thanh nhẹ mà tu. Chỉ có phần hồn thanh nhẹ mới cảm nhận được thanh nhẹ sự siêu diệu của Trời Đất mà hành sự, thì tương lai chỉ có vinh quang và tốt đẹp. Cảnh sanh ly tử biệt tại thế gian là tạm, thấy rõ. Tại sao chúng ta không thức giác trở về với chơn giác, chơn cảnh, chơn hồn? Thực chất của chúng ta có Hồn có Vía, trú ngụ trong Tiểu Thiên Địa phù sanh tạm bợ này, thức giác và xây dựng trở lại có trật tự.

Một kiếp người ăn xài không có bao nhiêu, của Trời thì vô cùng tận. Lửa Trời có sẵn, chúng ta biết được, lấy nguyên khí của Trời Đất trở về nung nấu xây dựng lấy chính mình, thì tương lai toàn thân chúng ta sẽ được sáng tươi. Chúng ta mới thấy thực chất của Trời Đất đã hình thành cho

mọi sanh linh tại thế gian một cơ cấu siêu diệu để học và để tiến.

Thế gian toàn là kích động và phản động để đưa con người trở về với sự thanh tịnh chơn giác của hành giả mà thôi. Chúng ta chấp nhận nhịn nhục học hỏi là chỉ có tiến không có lùi, mà chúng ta nghịch lại, lợi dụng, vụ lợi, thì các bạn đã thấy tỉ phú cũng không ôm được bạc tỉ ra đi, đồng xu cũng không ôm được, lúc đi là đi với hai bàn tay không! Chứng minh chúng ta từ cội không đến rồi phải về với không. Không ai được một cái gì!

Hiếu được điều này đâu còn tranh chấp giành giật nữa. Xây dựng vui hòa tốt đẹp thì xã hội sẽ đạt tới sự văn minh tốt đẹp, hiểu mình hiểu họ mới quý thương lẫn nhau trong hành trình tiến hóa. Chúng sanh có thể tạo ra cảnh hòa bình. Nếu chịu thức giác hiểu lấy chính mình, thì tâm phục vụ của chúng ta tràn đầy trong xây dựng, ở nơi nào chỉ đem lại tin lành tốt đẹp cho mọi người thay vì bày biểu những sự động loạn, những việc chúng ta không hiểu. Càng không hiểu thì càng sẽ tận thế sớm. Càng không hiểu thì càng hủy diệt tâm thân. Xác con người chỉ có tâm thân là quý, nhưng mà hủy diệt tâm thân thì đâu khác gì tận thế mà thôi! Chết trở về với cát bụi, không làm được cái gì hết! Khi chúng ta hiểu được sự thanh tịnh

sáng suốt là cần thiết, nên làm việc cần thiết không nên làm việc không cần thiết, phá hoại tâm thân. Cho nên cái luật hóa hóa sanh sanh đã cho chúng ta thấy, nhân nào quả nấy.

Gieo duyên tận độ tình tha thứ
Sáng suốt chứng tâm của mọi người
Ánh sáng ngập tràn trong trí thức
Bền lâu vững tiến tự tâm cười

“Gieo duyên tận độ tình tha thứ”:

Quân bình mới gieo duyên được, tâm thức an nhiên tự tại, lắng trong, mới thật sự tận độ, lúc đó chúng ta mới giàu lòng tha thứ.

“Sáng suốt chứng tâm của mọi người”:

Mình cảm thấy những việc gì, hiểu chiều sâu của mọi sự việc gọi là sáng suốt. Tâm của mọi người đều có.

“Ánh sáng ngập tràn trong trí thức”:

Lúc đó quân bình âm dương thì cái óc phải phát sáng, hòa hợp với cả càn khôn vũ trụ trong trí thức tự mình hiểu nhiều, biết nhiều công chuyện của chính mình.

“Bền lâu vững tiến tự tâm cười”:

Hiểu được chính mình, hiểu được càn khôn vũ trụ, hiểu được nguyên lý của trời đất, hiểu tình

thương của nhân loại thì tâm lúc nào cũng vui cười.

Ai cho chúng ta được? Sự thật Thượng Đế đã an bài cho chúng ta lúc ra đời đã có sự quân bình thanh nhẹ. Nằm nôi đã biết cười, vui một mình rồi. Lúc đó, khối óc của chúng ta nhẹ nhàng, hồn ra vô dễ dãi. Nhiều khi nằm nôi mà cũng như cười với một người nào, vui với một người nào, tự nhiên tâm thức phát sáng an lành. Mọi người đi ngang nhìn cặp mắt chúng ta lắng trong đều thương quý và muốn hôn, muốn ôm. Lúc sơ sanh mọi người đều có cái duyên lành của Trời Đất. Đến lớn rồi, càng ngày càng hướng ngoại, thu thập tập quán của ngoại cảnh đâm ra cảm thấy mình bơ vơ, rồi chỉ sống trong giới tranh chấp muốn được những gì tốt đẹp nhất ở trần gian cho chính mình biến thành tánh ích kỷ, tham lam. Càng ngày càng lớn càng tham lam càng hủy hoại thể xác từ tâm lẫn thân. Lấy gì chứng minh hủy hoại? Thâu ngoại cảnh, muốn bắt chước như ngoại cảnh mà khả năng không đủ, thức hòa đồng không có thì cảm thấy mình bơ vơ và khổ thôi. Còn nếu ngược lại chúng ta chịu tu, sửa tiến cơ tầng trong nội tạng và khối óc thì lúc nào cũng bình an liên hệ với sự chấn động của cả càn khôn vũ trụ, chúng ta lúc nào cũng thanh tịnh, nhận xét rõ rệt từ đâu đến rồi sẽ ra đi bằng cách nào?

Cái việc có có không không ở đời là giáo dục cho con người thức tâm và tiến về lãnh vực tâm linh mà thức giác. Ngược lại, chạy theo tiền tình duyên nghiệp thì phản lại tâm linh, muốn có và sợ không, thì tâm lúc nào cũng động chớ không có thanh tịnh. Chứng minh rõ ràng, chính xác thân của chúng ta ở trong cảnh khổ từ Việt Nam vượt biên qua tới xứ người nhưng mà vẫn khổ vì tham lam muốn đua chen giàu có như người bản xứ thì chuyện đó không có rồi. Khi mà chúng ta không đạt được là vọng động, làm sai, tâm thức bất ổn, không có chấp nhận cái hoàn cảnh hiện hữu.

Nếu hiểu được nguyên lý của Trời Đất chúng ta đi đến đâu cũng là Trời Đất sắp đặt. Nên bằng lòng an nhiên tự tại, Trời kêu lúc nào cũng dạ, Trời cho lúc nào cũng hưởng, đó là tâm bình an. Hiểu được nguyên lý tận độ của Trời Đất chúng ta mới thật sự là người sống tạm tại thế gian, thực hành đời đạo song tu. Đời chúng ta hiện có sự hiện diện hiện tại trên mặt đất, cấu trúc bởi Trời Đất hình thành trong tự nhiên và hồn nhiên. Chúng ta ra đời học biết bao nhiêu chuyện kích động và phản động trong tâm thức đến ngày hôm nay tới già nua mà còn không hiểu lấy chính mình, rất hổ thẹn. Đừng có nói chúng ta sáng suốt. Sáng suốt chỗ nào? Sáng suốt mà không biết mình, không biết

của cái cuối cùng của Thượng Đế đã ân ban ra sao, rồi sẽ ra đi đến chỗ nào!

Cho nên người đời hiện tại đua nhau đi tìm một cái pháp lành. Thiện thanh tịnh để giải tỏa những sự phiền muộn sai quấy trong nội tâm. Nhưng sự gian manh, gian dối của con người sẵn có, tự lường gạt quá nhiều, tưởng mình giỏi hơn người truyền pháp. Bất cứ pháp nào có sự hiện diện trên mặt đất cũng là Thượng Đế ân ban cho người tự học tự thức, tùy duyên mà học, tùy thức mà tiến. Chúng ta đi ngược lại là tự phản trắc lấy chính mình. Mỗi người có một cái duyên lành khác nhau. Mỗi người tuy mắt mũi tai miệng nhưng một tổ chức khác nhau, thanh trước, mỗi li mỗi tí đều khác. Mỗi người có cuộc sống và mỗi người có cuộc chết cũng đều khác. Sống cũng khác mà chết cũng khác. Nguyên lý thì như là một nhưng mà chi tiết nó là khác.

Vậy chúng ta hiểu được đường lối, giải được nghiệp tâm thì chúng ta nên hành, khứ trước lưu thanh, giải phần trước thì chúng ta sẽ lưu được phần thanh. Thanh hòa thanh, chúng ta mới thật sự an tâm tự tiến bất cứ ở góc trời nào, thấy rõ chúng ta đến đây học hỏi từ kích động và phản động, lui về với thanh tịnh mới thăng hoa tiến hóa, hướng về phần hồn thiên giới mà thực hành.

Thì tâm chúng ta hướng thượng, đồng nhất hướng thượng như vậy huynh đệ là một, loài người là một. Chỉ có thực hiện tình thương và đạo đức, đến giờ phút lâm chung sẽ được thanh nhẹ. Tình thương và đạo đức là khí giới sắc bén nhất của Thượng Đế, ở bất cứ hoàn cảnh nào từ đây tới 2001 năm, mọi người đều phải sử dụng tình thương và đạo đức mới tự cứu được. Nếu bỏ tình thương và đạo đức là thấy tâm thức của chúng ta bị sa đọa khi còn sống – nặng ngực, nặng óc, không ngủ được, ăn cũng không ngon, không có gì kêu bằng thích thú – chỉ dồn dập sự đau khổ trong nội tâm và không thoát được mà thôi.

Với duyên lành tận độ, Pháp Lý Vô Vi có hiện diện khắp thế giới để cho mọi người tự thức tự tu mới thật sự là tu. Nhờ thiên hạ tu dùm thì tánh nào tật nấy, không bao giờ tiến. Ý lại nơi Trời Phật cũng là lùi. Ý lại nơi sư phụ cũng bị sa thải tự nhiên. Sự sáng suốt, hoàn cảnh chúng ta là ân sư của chúng ta. Không chịu học, cái gần nhất không chịu học, đi tìm cái xa nhất học, nói chuyện viển vông, nói chuyện Trời Phật, nói đủ thứ, nhưng mà không thực hành làm sao đến với Trời Phật được? Thực hành giải bỏ trần trước, thanh hòa thanh mới có dịp đến đó, Ngài mới tận độ cho chúng ta. Chúng ta còn ô trước, muốn tìm những phần sáng suốt thanh nhẹ hộ độ cho chúng ta, chuyện đó là

không có. Chúng ta phải hành tới, Ngài mới hộ độ.

Hiện tại người Việt Nam thấy rõ ràng, chúng ta đến xứ Mỹ trật tự, xứ Úc trật tự, Canada trật tự, chúng ta thấy có không khí tự do. Mà nếu chúng ta không chịu giải mở hòa đồng với thiên hạ, thì học hoài không tiến và không làm gì có địa vị tốt ở xã hội hiện tại được. Cho nên cái thức hòa đồng rất cần thiết. Muốn có thức hòa đồng phải lập lại sự quân bình trong tâm thức của chính mình, nhìn nhận sự sai lầm của chính mình, sai lầm của quá khứ, sai lầm của tiền kiếp, ăn năn sám hối mới có cơ hội khôi phục được quân bình sẵn có trong nội tâm mà tiến hóa.

Ai cũng biết thương, biết yêu, nhưng mà cuối cùng của sự thương yêu đi đến đâu không hiểu, tức là không biết thương mà chẳng biết yêu. Nếu chúng ta biết thương yêu cha mẹ chúng ta bằng lòng ngồi lại để sửa mình, sửa tâm, sửa trí, đâu đó nó bình an, hòa hợp với chấn động của cả càn khôn vũ trụ, sống trong cuộc sống an vui thanh nhẹ thì cha mẹ chúng ta rất vui nhìn đứa con hiếu thảo, đứa con biết xây dựng lấy chính nó, đứa con biết thương nó và thương tất cả, là con quý của cả Trời Đất chớ không phải nói gì cha mẹ.

Cho nên tu là cứu cánh, báo hiếu và giải tất cả những cái nghiệp duyên từ kiếp trước tới bây giờ, Phật mới chứng cho chúng ta tam liễu, tinh khí thần hòa hợp với tinh ba của vũ trụ thì phần hồn mới có cơ hội tiến tới. Phần hồn tiến được là đời đạo song tu. Trong đời có đạo mà người ta bị che lấp bởi nghiệp duyên thì thích đời quên đạo là vậy, chứ sự thật chúng ta có sự quân bình mới đi đứng được.

Mọi người đều có đạo mà chúng ta không chịu thực hiện sự quân bình càng ngày càng sáng suốt thêm là tự hủy lấy chính mình, giờ phút lâm chung không biết đi đâu. Tức là không biết thương mình, không biết lo cho chính mình ngay từ giờ phút này thì tương lai sẽ khổ.

CHƯƠNG MƯỜI

Lo phiền tạo loạn tâm không ổn
Vạn lý hóa sanh vẫn được tồn
Duyên nợ tình đời trong khổ cảnh
Bền tâm vững chí vẫn sanh tồn

“Lo phiền tạo loạn tâm không ổn”:

“Lo phiền tạo loạn”, chuyện ngoài khả năng chúng ta cũng lo, mà trong khả năng chúng ta cũng lo, chớ không khai triển trực giác. Khai triển trực giác, gặp việc giải việc, gặp việc làm việc, gặp việc hành việc, gặp việc giải việc mới kêu là khai triển trực giác. Mà chúng ta lo, chưa làm đã lo, tức là rối loạn thần kinh, không ổn. Cho nên, những người đi học thực triển được sự quân bình, gặp đâu làm việc đó thì nó mới nhớ dai. Mà lo thì không đậu mà học cho thiệt nhiều, học xong rồi quên hết, không làm được việc gì hết.

“Vạn lý hóa sanh vẫn được tồn”:

Cách xa chúng ta biết bao nhiêu lý nhưng mà nó vẫn hóa hóa sanh sanh vui đẹp. Cho nên ở thế gian người thích đi du lịch. Ở nước này đi xem nước nọ vẫn phát triển. Người này nhìn người kia vẫn sanh tồn.

“Duyên nợ tình đời trong khổ cảnh”:

Cái duyên nợ, vợ chồng sanh con là nợ. *“Tình đời trong khổ cảnh”*, lúc nào cũng khổ, lúc vợ chồng mới yêu nhau thấy vui lắm, nhưng mà sanh con rồi lo lắm. Con bệnh là đổ thừa chồng. Con bệnh là đổ thừa vợ. Trong đó nó lục đục trong khổ cảnh và không tiến triển được.

“Bền tâm vững chí vẫn sanh tồn”:

Chúng ta bền tâm, hiểu được nguyên lý của Trời Đất. Hiểu được rồi phải giữ lấy cái đường lối để đi, nhất định không thay đổi, cứ bền tâm vững chí, không thay đổi. Mình thấy cái luật hóa hóa sanh sanh; sanh, trụ, hoại, diệt, rồi hồi sinh trên mặt đất chúng ta thấy. Muôn loài vạn vật đều có sự hiện diện trên mặt đất, kể đến người đi không ngừng nghỉ. Nếu không hồi sinh thì bông hường người ta gặt, cắt hàng ngày sẽ không bao giờ có bông hường nữa. Bông cúc cắt hàng ngày nhưng mà đều có. Sanh, trụ, hoại, diệt, hồi sinh. Cái hột giống tốt thì nó phải trường tồn, không có bị tiêu diệt. Ngoại trừ những phần phá hoại, không tiến mà thôi. Chúng ta là biết tu, biết sửa mình, biết hướng về cảnh tự nhiên của Trời Đất đã hình thành, sự trật tự và sự phục vụ quang chiếu của nhật nguyệt hằng ngày tận độ chúng ta, chúng ta chưa hiểu thấu.

Phật là gì? Phật là sự thanh nhẹ. Ánh quang của nguyệt cũng là sự thanh nhẹ. Đó mới là Phật, ánh quang của mặt trời: Nhật Quang Phật, Nguyệt Quang Phật là vậy. Tận độ quần sanh nhưng mà quần sanh nặng trước đâu có hiểu giá trị tận độ của Trời Phật đâu, đâm ra sanh nghi, nói đạo là phỉnh phờ, là gạt gẫm, không dễ gì nói đạo. Các bạn cũng là người có khối óc, có tay chân, có sự ăn uống đi đứng nhưng mà nói đạo nói không được. Tại không thực hành. Nội khoa tâm lý của chúng ta trở về huyền bí và sáng suốt. Cho nên cần cái pháp để khai triển huyền bí trong nội tâm, thì lúc đó chúng ta mới nói được lời đạo quân bình, khuyên giải, chính mình ảnh hưởng người kế tiếp mà thôi. Chớ không phải nói ông sư phụ đó hay quá, ông nói đạo hay quá mà tôi nói không được, rồi đâm ra nhờ ông sư phụ đó rồi bị ông sư phụ lợi dụng. Chuyện này thế gian có. Cho nên tôi khuyên tất cả mọi người nên tự thực hành tiến tới.

Chúng ta sẵn có một cơ giới tốt đẹp của Trời Đất đã hình thành cho chúng ta, sự sáng suốt đang điều khiển cái Tiểu Thiên Địa hòa hợp với cả càn khôn vũ trụ, chớ không phải nhỏ nhoi đâu. Các bạn tu là làm việc lớn cho gia cang, việc lớn cho quần sanh ở tương lai. Tu sửa là làm việc lớn. Cái gì mình khai triển trực giác của mình. Mình thấy cái đó không lợi không làm, thực hành những điều cần thiết và

không làm những điều không cần thiết thì tai nạn chúng ta sẽ giảm dần và có thể đi tới chỗ không có tai nạn đến lúc lìa xác mà thôi. Đến thế gian để học hỏi, học hỏi mọi sự nặng trước, mọi khía cạnh tinh vi của Thượng Đế đã ân ban cho chúng ta chịu đựng, nhịn nhục, và tiến hóa. Chư Tiên, Chư Phật đều tu trong sự nhịn nhục mới có truyền thuyết đến ngày hôm nay. Nếu thiếu sự nhịn và không chịu nhục thì không có bao giờ tiến tới giới Tiên Phật được. Tại sao? Tự ái tràn ngập trong óc, làm sao tâm linh phát triển được. Vách tường tự ái là nguy hại nhất. Đẹp bỏ tới sân si tự ái thì mới thấy cái cảnh tự nhiên và hồn nhiên trong nội thức càng ngày càng phát triển và phát sáng trong thanh nhẹ, rất rõ rệt.

Người tu Vô Vi đêm đêm đã hành, và ngày ngày đã bị đụng chạm bởi gia cang mới cảm thức được gia đình, sự động loạn ở xung quanh là ân sư để đẩy chúng ta trở về nơi thanh tịnh và giải quyết cuộc sống tại trần gian tức là tu tiến. Tu là phải sửa, chứ tu không chịu sửa là không bao giờ tiến. Nay sửa chút, mai sửa chút thì chúng ta sẽ hình thành tốt đẹp. Mỗi kỳ trên mặt đất mọi người đã nhìn thấy, với tuổi tác sáu, bảy mươi tuổi thì thấy rõ ràng, từ chiến tranh này tới chiến tranh nọ rồi cuộc cái óc con người mới sản xuất càng ngày càng tinh vi hơn. Hiện tại các bạn thấy vật chất đã tiến hóa rất nhanh.

Chúng ta có micro ⁽¹⁸⁾ để nói chuyện, chúng ta có máy thu hình, chúng ta có máy bay để rút ngắn địa thế đi tới 20 tiếng còn 1 tiếng, 2 tiếng mà thôi. Điều đó mọi người đã hiểu. Điện thoại khắp thế giới, khắp quả địa cầu, rút ngắn những sự phiền não của con người và sự lo âu của người được giải tỏa. Đó là chúng ta có duyên phước mới được ở trong cái hoàn cảnh này. Thiên cơ thay đổi liên liên. Các nơi bão lụt đủ thứ. Nhưng mà óc con người vẫn khắc phục được bất cứ hoàn cảnh nào xảy đến. Lúc nào người cũng khắc phục hết để lưu lại những dấu tích tốt, sửa đổi và tiến hóa. Chớ mỗi ngày, mỗi kỳ, mỗi phẩm chất sản xuất đều tinh vi tốt đẹp hơn xưa nhiều, kể cả những xứ lạc hậu cũng thay đổi. Chúng ta thấy bình diện của quả địa cầu đã và đang thay đổi tốt đẹp sau sự chấp nhận nhận nhục và tiến hóa của mọi phần hồn tại mặt đất. Cho nên tuổi trẻ ra đời bây giờ thông minh hơn xưa. Sanh, trụ, hoại, diệt, hồi sinh, chúng ta thấy. Trẻ em bây giờ học hỏi nhanh nhẹn, hiểu được nhiều việc trong một lúc. Xưa kia chậm chạp hơn vì phương tiện vật chất chưa tiến hóa được. Ngày hôm nay chúng ta được tiến hóa, trước kia chúng ta đi xe bò, ngày nay chúng ta đi xe hơi, và đi tới máy bay, phi cơ, đủ chuyện hết. Tương lai sẽ đi vệ tinh, đi cùng hết cả càn khôn vũ trụ. Do óc con người duy trì thực hiện thì mới tiến hóa tốt, cộng đồng sẽ ổn định ở tương lai.

Nếu chúng ta người tu, phải duy trì cái pháp, thực hành đúng đắn, đêm đêm như vậy. Cái pháp là giúp đỡ thần kinh từ khối óc cho đến cơ tạng được ổn định mới hướng về thanh tịnh mà hành sự được. Chớ cái pháp không có để cho chúng ta động loạn đâu. Nếu chúng ta bằng lòng hành đúng pháp thì không có sự động loạn. Thấy rõ ồn ồn ào ào rồi đâu cũng sẽ vào đấy. Trật tự của cả càn khôn vũ trụ có, mà trật tự nội tâm của chúng ta có. Khi gia đình chúng ta bất ổn, vợ chồng cãi nhau, rớt cuộc hai người cũng phải ăn năn, sửa tiến chớ không duy trì cái phần xấu được. Ôn hòa qua nụ cười thanh thản của đôi bên mà tiếp xúc xây dựng cho nhau. Chúng ta đêm đêm tu hướng về thanh tịnh, hướng về con đường quân bình thì gia đình luôn luôn ổn thỏa. Hai người đang thực hành tu tiến thì chồng nói vợ nghe, vợ nói chồng nghe, đồng tu đồng tiến xây dựng gia cang tốt đẹp, đạt hòa khí, tài vượng. Hai vợ chồng đồng tu, biết trời đất, biết sự kích động và phản động của nhân gian, có gì phân luận nữa? Chỉ có trong thực hành mà thôi, gia đình êm thấm, và thật sự thương yêu trong xây dựng, chấp nhận hành triển để tiến, không có chối bỏ những gì chúng ta nhận và chúng ta phải hành.

Đêm đêm như vậy, nay một chút, mai một chút, các bạn sẽ tạo được một tập quán tốt cho gia đình. Thấy một kiếp người xài phí không có bao nhiêu, đành

quên tâm thức của chúng ta là đại tội, lúc chết không biết đường đi, tự hại mình, lại đổ thừa cho người khác. Không có cách gì đổ thừa cho người khác.

Tâm làm thân chịu. Luật nhân quả đang quản lý mọi người. Phải cố gắng hành triển mới đạt thức.

Sanh tồn sống động chung hành tiến
Ánh sáng luân lưu chẳng có phiền
Duyên đạo tình đời tâm tự thức
Quý yêu muôn loại tự mình xuyên

“Sanh tồn sống động chung hành tiến”:

Chúng ta đi đứng ngồi nằm được, cảm thức được, chung hành một đường lối thì chắc chắn tiến tới sự thanh tịnh tốt đẹp.

“Ánh sáng luân lưu chẳng có phiền”:

Hiểu được ánh sáng là thanh tịnh, ánh sáng đang tận độ chúng ta. Và chúng ta hành pháp để âm dương hợp nhất tỏa sáng ra hòa hợp với ánh sáng, thì chẳng có phiền.

“Duyên đạo tình đời tâm tự thức”:

Đạo là vốn không, quân bình, ánh sáng vô cùng tận. “Tình đời tâm tự thức”, tình đời trong mê chấp, sanh khác phải hiểu lấy nguyên lý vô cùng Bên Trên mà tiến hóa.

“Quý yêu muôn loại tự mình xuyên”:

Quý tất cả những gì Trời Đất hình thành đều có giá trị. Chúng ta cần học sự quân bình của vạn linh để tiến hóa. “*Tự mình xuyên*”, là có thể xác, có tâm linh, mà không biết hướng về tâm linh làm sao vượt qua sự sanh khắc và sức hút của hồng trần hiện tại? Cơ thể chúng ta có tim, gan, tỳ, phế, thận, tức là có ngũ hành: kim, mộc, thủy, hỏa, thổ; ngũ sắc ngũ quang, huyền sắc huyền quang có trong nội thức của chúng ta gọi là huyền bí. Mà không dụng pháp khai thác nó ra làm sao thấy rõ lãnh vực huyền bí đang phát triển trong nội tâm? Nếu chờ sự kích động và phản động bên ngoài thì rất chậm chạp và không có rút ngắn được thì giờ tiến hóa của tâm linh được. Chỉ có hành pháp rốt ráo. Hành pháp là hành cái gì? Luồng điện sẵn có, chớ chúng ta nhờ khí điện của Trời Đất mà sống, mà chúng ta không áp dụng khí điện trong nội tâm nội thức để phát triển đi lên mà cứ hướng hạ gọi là sanh lý, tham dục, hủy hoại tâm thân, làm sao tiến tới được? Chúng ta phải dứt khoát chuyện không cần thiết và thực hiện chuyện cần thiết thì trụ tâm thăng hoa tốt đẹp đi tới vô cùng, thoát nạn rõ rệt.

Nạn do đâu mà có? Trước mới hút nạn. Nếu chúng ta thanh lọc cơ tạng, luồng điện hòa hợp với càn khôn vũ trụ thanh nhẹ thì đâu có nạn. Ngày đêm lo niệm Phật, lo tu, lo phát triển tâm thức của chính mình, cái đó kêu bằng chơn giác rõ rệt. Việc làm

đứng đắn, phải làm của mỗi sanh linh tại thế; bằng không sẽ trôi dạt khắp các nơi nhưng mà tìm không ra tâm đạo. Tâm đạo của Vô Vi ngay trung tim bộ đầu, luồng điển phát triển phát sáng ra kêu bằng tâm đạo. Do đâu mà có? Do công phu thực hành tự đạt chớ không ai cho. Nguyên lý sờ sờ trước mắt mà chúng ta không hội nhập nguyên lý thanh cao thanh nhẹ của Bề Trên thì chừng nào chúng ta mới tiến tới được?

Chúng ta nuôi dưỡng trước thì càng ngày càng trước. Các bạn lúc trẻ trung, linh khí đầy đủ. Bây giờ lớn tuổi mất linh khí. Nói đạo cũng hiểu nhưng mà u ơ không tiến, con ma lười biếng chiếm đoạt vị trí thanh tịnh của tâm linh rồi. Cho nên cần một pháp khứ trước lưu thanh mới giải được độc tố trong người, giải được trước khí là con ma lười biếng phải tự nó xa lìa và tâm thức xán lạn dững mãnh tu tiến, do phương pháp khứ trước lưu thanh trong thực hành tự đạt. Chứ cầu xin mãi mấy ngàn năm rồi, cầu xin mãi đâu có ai giúp ai được đâu.

Từ khi Đức Phật Thích Ca tịch diệt tới bây giờ, cứ cầu xin tới bây giờ rốt cuộc đâu có đi đến đâu được. Phải thực hành dững mãnh như Ngài, không ỷ lại, tâm tự thức tự hành thì mới gom được một phần điển trong nội tâm quân bình và sáng suốt mới dẹp bỏ mê tín dị đoan và ỷ lại. Chúng ta đã có một cơ

cầu tinh vi nhất cần khôn vũ trụ này, khối óc, thể xác tinh vi. Lấy đâu làm bằng chứng? Chúng ta có thể hỏi những vị bác sĩ ngài học cái gì? Ngài học cơ tạng của con người đã chết rồi, tìm hiểu thần kinh trong người và để biến chế thuốc men cho phù hợp sự hoạt động của cơ tạng mà thôi. Mãi cho đến nay cũng chưa hiểu được phần hồn, chưa biết giá trị của tâm linh rồi đâm ra tin Thượng Đế, tin Chúa, tin đủ thứ mà không hành dũng mãnh tinh thần phục vụ của Thượng Đế, tinh thần của Chúa ân ban các giới, mà chúng ta không hành một góc nào. Làm sao chúng ta ngộ được Ngài? Làm sao chúng ta hội nhập vào lãnh vực đó? Như hiện tại chúng ta người Việt Nam thấy rõ ràng, tôi yêu chuộng tự do, tôi mới tìm tới tự do thì những người tự do sẽ hòa hợp với chúng tôi và giúp đỡ chúng tôi tiến.

Còn chúng ta tu lên trên càng tự do hơn, phát triển tâm linh biết được chính mình trở về với điển giới thanh tịnh. Không động đất, không nguy hại, không ai sát hại mình vì hướng thanh tạo thanh cho chính mình, làm sao hút được trước mà có nạn? Chúng ta không có nạn. Thanh tịnh, hòa hợp với cả cần khôn vũ trụ chung vui hòa bình trong ánh sáng siêu diệu vô cùng của đại bi hằng ban chiếu. Giúp đỡ được chính mình mới ảnh hưởng người kế tiếp. Thì nó là thực thi, thức hòa đồng bình đẳng các giới. Chứ Phật không có ngôi vị. Người thể gian thích Phật rồi đặt

ngôi vị cho Phật ngồi trên bàn, chớ Phật đâu có phải Phật thiết đâu, giả thì có. Nhưng mà chính bản thân của hành giả phải hành, phát triển từ động đi tới tĩnh, từ loạn xạ đi tới quân bình thì mới thấy rõ chính mình; vị trí của chính mình và nhiệm vụ của chính mình, phải tự cứu tự tiến mới là ảnh hưởng được. Chúng ta đã biết bao nhiêu gương đẹp, biết bao nhiêu hành giả đi trước, tu chết bỏ, cố gắng tu nhưng mà cũng chưa đạt được gì.

Cái pháp là quan trọng. Ngày hôm nay Vô Vi có hiện diện trên mặt đất, đem cho mọi người thấy rõ diện năng trong cơ tạng của chính chúng ta do nguyên khí của Trời Đất đã nuôi dưỡng chúng ta từ bé nhỏ cho tới lớn, trí não phân minh, ăn uống những gì cũng là Trời Đất hình thành qua nhật, nguyệt quang ban chiếu mới hình thành.

Cộng lúa, hột lúa, hột gạo chúng ta đang ăn đây là lúa Trời chứ không phải lúa của người. Đừng tưởng lầm là người tạo được. Người không tạo được cái gì hết, lượm lặt và sắp đặt mà thôi chớ không tạo được cái gì hết. Chớ hóa hóa sanh sanh là của Thượng Đế, giúp chúng sanh có hai buổi cơm Trời ăn uống và tự thức mà thôi. Mọi người hiểu nguyên lý rõ ràng như vậy thì cộng đồng chúng ta vui sướng biết bao nhiêu, đâu có ai thiếu thốn, chia sớt với nhau, sống trong tạm cảnh và tu hành tiến hóa thì chúng ta đâu có

thiếu nợ trần gian. Người thiếu nợ trần gian là sợ nghèo, tham, dục, phá hoại, đi tới cái bệnh hoạn phải cần tiền bạc. Nếu không có tiền bạc không ai lo cho chính mình. Đó là không hiểu rõ nguyên căn nguồn cội của chính mình là điển giới, giáng lâm xuống thế gian học hỏi mọi sự kích động và phản động, nhiên hậu mới trở về với sự thanh tịnh sẵn có.

Vốn của chúng ta là thanh tịnh. Càng tu càng về thanh tịnh, thanh nhẹ, đó là ai? Đó là Phật chứ không phải con người. Toàn thân các bạn được thanh nhẹ, trí óc phát sáng thì các bạn đang sống ở thanh giới, không phải là ở trước giới. Trước giới ở thế gian, tham, dục. Đứng đầu là tham, rồi tiến tới dục, phá hoại cơ tạng, tới già tay run, chân yếu đi không được. Phá hoại mình mà làm sao còn có cuộc sống tốt? Xây dựng cho chính mình mới có cuộc sống tốt. Cho nên người tu họ xa lánh tất cả mọi sự trần tục có thể lôi cuốn hại thể xác và tâm linh. Họ thấy cái giá trị nào hơn họ hành cái đó chứ không có ngu, người tu không ngu. Người tu trước kia cũng buôn bán làm ăn, cũng làm quan đủ chuyện hết, cũng hà hiếp người ta, nhưng mà ngày nay buông bỏ tất cả những khí giới trần trước và trở về với sự thanh cao, bằng lòng tu tiến, tự cứu, bước vào một trong lãnh vực thanh nhẹ, vô cùng tốt đẹp ở Bên Trên.

Muốn đổi mới, tiến tới sáng suốt, thì cái điển giới mới dẫn các bạn về Thiên Quốc được. Xa lìa điển giới không bao giờ về được Thiên Quốc. Chấp mê làm sao về được Thiên Quốc? Sự quân bình trong nội tâm của chúng ta còn không đạt được mà làm sao về được Thiên Quốc? Cần pháp thực hành âm dương tương hòa hợp nhất phát triển tới vô cùng, lúc đó mới thấy giá trị công phu tự hành tự tiến của chính hành giả đã lượm được, và hành được và đạt được mới là thật sự đạt. Còn dùng lý thuyết, lãnh bằng cấp cũng không làm gì! Ăn thua tâm thức của chúng ta phát triển hay là không. Nhiều người mấy chục cái bằng cấp mà cũng không hiểu lấy chính họ, vẫn làm sai, vẫn tự hại, trong tham dục mà thôi, không tiến nổi.

Lui về thanh tịnh mới thấy rõ giá trị sáng suốt của khối óc của chúng ta. Không phải ăn nhiều mà đầy đủ. Ăn vừa và hiểu được mới thật sự sống vui hòa bình trên mặt đất.

Hóa luôn thanh giới tự quy không
Vạn sự trên đời chẳng ngóng trông
Hành đạo không ngừng tâm thức giác
Bình tâm học hỏi tự mình thông

“Hóa luôn thanh giới tự quy không”:

Khi mà hóa giải được thì thăng hoa nhẹ nhàng, tiến tới thanh giới và sống trong sự thanh nhẹ, thế gian gọi là Không.

“Vạn sự trên đời chẳng ngóng trông”:

Không có hi vọng chuyện này chuyện nọ. Sửa mình để tiến hóa là chánh, không cần hi vọng việc này việc gì hết, tạo động trong nội tâm mà thôi.

“Hành đạo không ngừng tâm thức giác”:

Lượm được pháp, hành pháp liên tục thì tâm mới thức giác thấy sự sai lầm của chính mình. Chính mình sai, chẳng có ai sai.

“Bình tâm học hỏi tự mình thông”:

Bình tâm là đạt được quân bình rồi, học hỏi cái gì cũng sáng suốt, tự mình quán thông cuộc sống đời đạo rõ rệt.

Sống ở đời mà chê đời. Khi biết được chút đạo, chê đời, bỏ đời, tôi không dính dấp với đời. Không được. Chúng mình chưa quán thông, chớ không phải cạo trọc đầu vô chùa tu mà tránh được đâu. Khi lạnh cũng mượn cái mền mà đắp thân, đó là đời rồi. Khi đói cũng phải ăn cơm mà đâu bao giờ trồng được lúa gạo, sự ấm áp của Trời cho. Thì chúng ta nắm được pháp, hành thết, hỏi ngược lại chính mình: *“Anh đã có trồng lúa chưa mà anh ăn cơm chê gạo trắng và gạo hẩm?”* Không biết nguyên năng, luồng điển nào đã hỗ trợ cho anh có cuộc sống hiện đại ấm no, tức là chưa hiểu nguyên lý của Trời Đất. Nếu hiểu do đâu đến, chúng ta học hoài, hỏi hoài, do đâu đến, từ đâu đến đây rồi sẽ về đâu? Từ miếng ăn, quần áo mặc cũng của Trời Đất đã hình thành và hỗ trợ cho chúng ta tiến hóa rõ rệt.

Phải thành tâm phục vụ lấy chính mình tức là phải tu. Tu sửa đâu đó nó quân bình khoẻ mạnh, tức là báo hiếu. Cha mẹ không muốn mình bệnh hoạn. Cha mẹ quý yêu người con hiền. Chúng ta tu trở lại quân bình tức là người hiền triết. Đạt tới hiền triết mình tâm kiến tánh mới thấy rõ sự sai lầm của chính mình từ giai đoạn một mà sửa, mà tiến. Cuộc sống của con người tại thế gian có mấy chục năm, mà không sửa không tiến tức là tiếp tục hủy hoại thân xác. Lấy đâu làm cơ sở mà tu tiến nữa? Cho

nên, con ma thích nhập xác con người để hưởng ngũ vị, chứng minh xác con người là rất quý báu, có khả năng thực hành phát triển, tránh sự lầm sai từ bên ngoài trước khi xâm nhập lỗ chân lông, khối óc của chúng ta. Nhiều người mơ mơ màng màng thuyết này thuyết nọ, đó là bệnh rồi. Không phải Thần Thánh nào xuống thế gian đâu. Thần Thánh minh chánh không xuống thế gian làm gì, chờ người thế gian thức tâm tu tiến tới đó Ngài mới tận độ. Lấy gì để thức tâm? Nhờ sự kích động và phản động của tình đời, đen bạc, gian dối đủ chuyện, làm cho khối óc suy yếu và không tiến hóa. Lúc đó thức tâm tu giải với một phương pháp tốt, vun bồi khối óc, khai triển tâm linh trong nội thức thì mới thật sự pháp chánh. Càng hành càng tiến chớ không phải càng hành càng lùi. Dẹp bỏ những sự kích động bên ngoài mà ôm lấy sự thanh cao thẳng hoa tiến hóa rõ rệt. Thật sự tự tu tự tiến.

Mọi người đã và đang được Thượng Đế giáo dục, từ hoàn cảnh này tới hoàn cảnh nọ rõ ràng. Cơm ăn, áo mặc, địa vị đều là kích động để chính ta phải ăn năn sám hối và trở về với thanh tịnh mà tiến hóa tới vô cùng. Không phải có bao nhiêu đây thôi đâu. Làm người phải chết. Không phải có bao nhiêu đó thôi. Nếu mà không hiểu được nguyên lý của Trời Đất liêu mạng làm bậy. Đã làm người, bị ở tù, hồn bị giam hãm, còn bị thế gian bỏ tù nữa. Khổ, cộng thêm cái

khổ thôi, không có thoát được. Người tu là tự giải tỏa những sự trược ô, mất trật tự trở về trật tự, mất quân bình trở về quân bình, thì mới thật sự tiến hóa. Chính hành giả phải tự hành, không có nhờ đỡ thiêng liêng nào hết. Chính ta có phần hồn tức là ta là thiêng liêng, liên hệ cả càn khôn vũ trụ, mà không tu tiến thì mất sự liên hệ đó, lúc chết phải ra sao? Khổ vô cùng, tâm không ổn định, trí không khai, đi đứng không bình an, bị giới trược hoành hành, khổ, khóc than vô ích.

Người tu Vô Vi nhịn nhục, chấp nhận hoàn cảnh hiện hữu của Thượng Đế đã ân ban, đã an bài cho chúng ta như vậy thì chúng ta phải mượn cái đó mà tiến hóa đi lên. Không nên trách móc, không nên than thở. Một lòng khai triển tâm thanh tịnh là tiến hóa tới nơi. Cuộc hóa hóa sanh sanh của Thượng Đế là dẫn dắt con người tiến hóa tới tâm linh thật sự, chứ không phải ông Trời ở xa quá không làm việc cho ta. Ông tạo được chúng ta, ông phải chung sống với chúng ta. Ta khổ là Cha khổ. Ta khổ là Thượng Đế khổ. Ta vui là Thượng Đế vui. Quân bình là nó mới vui, loạn xạ không bao giờ vui được. Chơn chánh của nó là luồng điển. Tâm tu mới khai triển được luồng điển của chính mình. Khai triển trực giác mới thật là người tu. Nghe theo, mê tín, đồ thêm làm cho mình bận rộn và lo sợ, đó là không phải người tu chơn giác. Tạo hình ảnh giả tạo, hào quang

giả tạo, để gạt gẫm dân lành, cái đó là không tốt. Phải thức tâm lo tu. Chúng ta thấy quá trình Thích Ca đâu có làm hào quang giả mà bây giờ người ta làm hình giả của Thích Ca, rồi đặt hào quang bóng đèn 6 volts trên đầu của Thích Ca, đó là tội nặng lắm, không đúng đường tu học, lường gạt chính mình và gạt người kế tiếp. Không đúng, không có sự thật.

Pháp Lý Vô Vi nói thẳng, không có nhờ ai, không có sợ ai. Chính nó thực hành được là nó phát triển tới nơi, tự cứu và ảnh hưởng người kế tiếp mà thôi. Cuối cùng của con người phải xây dựng cơ sở tâm linh của chính mình. Nếu bỏ cơ sở tâm linh là thiệt thòi vô cùng. Chúng ta có đời có đạo rõ ràng, có cả hai, mà không hành, không phát triển, không khai sáng được chính mình. Cơ hội cuối cùng mới nghe được lời thuyết giảng của những người hành giả Vô Vi đã hành và đạt được, nói rõ rệt cho chúng ta nghe. Chúng ta chỉ có trì tâm tu luyện, tiến tới, giải tỏa tất cả những sự phiền muộn sái quấy của nội tâm nhiên hậu mới đạt được sự quân bình trong nội thức, đó là huyền bí mà người đời không thấy. Chính ta tu, ta sẽ thấy sự tiến hóa của chính mình, thấy cả càn khôn vũ trụ, thấy Trời Phật trong nhin nhục mà thăng hoa, trong nhin nhục mà tiến hóa chớ Trời Phật không phải là cái lộn với người thế gian để tiến hóa. Người thế gian thích cái lộn, một

việc có chút xiu mà nói hoài nói mấy tháng nói không xong là chứng minh cái trí chúng ta trần trược, không thanh tịnh. Giải quyết không nổi cho chính mình làm sao giải quyết cho xã hội được? Rắc rối càng ngày càng nhiều. Mọi người chịu tu, chịu sửa đúng theo đường lối của Pháp Lý Vô Vi thì đem lại sự an bình cho nhân loại, sự thanh nhẹ cho các giới chung sống hòa bình vui đẹp.

Mang xác người tức là tranh Trời tốt đẹp đã hình thành tại thế nhưng không nhìn lại chính mình, không thanh tịnh làm sao thấy được chính mình? Thấy cơ cấu chằng chịt nhưng mà rất trật tự không khác gì trong rừng sâu có ai lo không? Nhưng mà lúc nào chúng ta vô rừng sâu cũng có thú sống ở trong đó, cũng sống trong trật tự, cũng âu yếm tình Trời, cũng vợ chồng con cái, loài khỉ cũng tốt, mà sư tử cũng tốt, mà cọp cũng tốt.

Định luật đã an bài rất rõ ràng, Thượng Đế đã xây dựng cho nhân loại tiến hóa từ từ trong chậm chạp. Nhưng ngày hôm nay khoa học đã tiến bộ rồi để cho chúng ta thấy vật chất tiến bộ rất nhanh, càng ngày càng khác. Lời nói của chúng ta có thể truyền cảm khắp hoàn cầu trong một giây lát là đạt được. Còn chưa hiểu được tâm linh là chậm chạp quá. Phải mau mau tu trở về với chính mình, để hiểu chính mình, nắm được nguyên lý của cuộc sống hiện hành

thì mới thật là vui, thật là dũng mãnh trong tiến hóa, không còn sợ sống chết, thiếu hụt nữa. Tâm thức các bạn quân bình, điển quang dồi dào của Trời Đất đâu có tính tiền các bạn đâu. Nếu khỏi óc các bạn mở ra được rồi thì nhận lãnh thanh quang ban chiếu từ giờ phút khắc, trí tâm thanh nhẹ, thực hiện những chuyện cần thiết và không thực hiện những chuyện không cần thiết nữa, thì cuộc sống của chúng ta sẽ được an nhiên tự tại, vui hòa với các giới. Tình đời đen bạc không quyến rũ chúng ta nữa. Chúng ta phải tự thức tự tu là chánh pháp.

Vui trong hành trình tiến hóa, chấp nhận nguyên lý của Trời Đất mà khai sáng tâm thức của chính mình, mới thật là người tu tại mặt đất này. Hãnh diện lắm mới có cái thân xác này, hiểu bất cứ Trời Phật chỗ nào chúng ta cũng có thể hiểu, tìm hiểu cho đến đích.

Mình thông đời đạo lòng vòng sửa
Nguyên lý khai thông chẳng khóc mưa
Tuyệt đẹp tình trời trong sống động
Thành tâm tận độ tiến thân vừa

“Mình thông đời đạo lòng vòng sửa”:

Mình hiểu được đời là gì, đạo là gì thì cái chuyện lòng vòng ở thế gian yếu ớt chúng ta tự sửa thì nó sẽ mạnh lên.

“Nguyên lý khai thông chẳng khóc mưa”:

Khi mà khối óc của chúng ta mở ra hiểu được càn khôn vũ trụ thì không có buồn tủi nữa.

“Tuyệt đẹp tình trời trong sống động”:

Hòa hợp với càn khôn vũ trụ chúng ta mới thấy rõ tình trời trong sống động.

“Thành tâm tận độ tiến thân vừa”:

Chúng ta thành tâm tu sửa lấy chính mình tức là tận độ thân xác được an yên, thì cái thân xác của chúng ta mới vừa tiến ăn khớp trong việc làm của Trời Đất và nhân sinh. Không ăn khớp thì làm sao đạt tới thanh tịnh. Cho nên người thiền chỉ nhắm mắt ngồi

đó nhưng mà luồng điển làm việc, thanh tịnh làm việc. Thanh tịnh hòa hợp với thanh tịnh mới thật sự tự cứu được. Không đạt tới thanh tịnh mà muốn hòa hợp với thanh tịnh tức là chỉ có óc lợi dụng mà thôi, đặt để hình hài, không có sự thật, rồi tự gặt gẫm lấy chính mình và người kế tiếp. Đóng góp nhưng mà không có kết quả.

Kinh kệ là gì? Thần kinh náo hức khai triển lên, gom gọn trong trật tự, câu nào câu nấy cũng khai mở được chỗ không có bị kẹt như lý luận thế gian. Kệ là trật tự. Khỏi óc có trật tự mới ra kệ được. Kệ không trật tự không phải kệ. Một câu thấu triệt Trời Đất, một câu hiểu lấy chính mình và phát triển tâm linh. Đường đi rõ rệt, không có sự mờ ảo, mê chấp, loạn thuyết được. Cần phải có thực hành. Cho nên, Thượng Đế đã gửi chúng ta xuống thế gian nhập vào xác tằm tối, lấy vợ để con trong thực hành. Thấy sự khổ không? Có con khổ không? Có vợ khổ không? Rốt cuộc người nào cũng ở trong khổ mà không giải quyết được trừ phi chịu tu thấy rõ, dứt khoát tình tiền duyên nghiệp, lúc đó chúng ta mới thấy rõ tâm linh là giá trị vô cùng. Chuyện cần thiết cho nhân sinh qua những thiên cơ thay đổi trên mặt đất này rất nhiều mà không hiểu được tâm linh là rất uổng. Chỉ có tâm linh mới vượt khỏi tai nạn hiện hành. Hướng tâm về thanh nhẹ, thanh nhẹ sẽ ban chiếu cho chúng ta cùng thanh nhẹ và tiến hóa nhanh

chóng.

Ở đời họ nói Phật là từ bi, tại vì Ngài đang thực hành chuyện cần thiết cho chính Ngài, không làm chuyện không cần thiết, thành ra Ngài không có can thiệp chuyện đời, thế gian gọi là từ bi. Rồi lập chùa, lập miếu rồi tới đó vái đủ thứ, nói đủ thứ, nói chuyện ô trước hơn thua, cầu xin này kia kia nọ, rồi tạo khổ cho cái hình hài đó chớ không phải là có sự thật để phát triển tâm linh của chính mình. Cho nên, nhiều người càng tu càng bệnh, càng tu càng khủng lên, không phát triển được vì bỏ quên lãnh vực thanh tịnh của chính mình, khối óc của chúng ta mất trật tự thành ra khủng. Nếu có trật tự đâu có khủng. Minh chánh đâu có khủng! Có trật tự là sáng suốt rõ ràng. Hòa hợp với cả càn khôn vũ trụ, lúc nào bộ đầu của chúng ta cũng lớn rộng chớ không phải bộ đầu eo hẹp như người phàm ở thế gian, dễ tha thứ và thương yêu trong xây dựng. Mấy nghìn năm nay, tiên học lễ, hậu học văn, thế gian học hoài nhưng mà không tiến. Còn chúng ta, người tu Vô Vi tập trung được luồng điển của chính mình đạt tới quân bình khai thông trí tuệ, chúng ta học lễ rất rõ ràng. Lễ là gì? Thể xác này có trật tự. Lễ đem lại trật tự chớ lễ không có hỗn loạn. Chúng ta lập lại trật tự tức là chúng ta người có biết giữ nghiêm luật hiếu lễ rõ ràng trong chu trình tiến hóa. Chỉ có đơn giản thực hành như vậy, khai triển vô tự chơn kinh,

không có chữ nghĩa gì, nhưng mà thần kinh nẻo hốc được phát triển kêu là Vô Tự Chân Kinh. Hiểu được, hành được mới thật sự là văn minh tiến hóa trong trật tự. Vui hành đời đạo song tu. Ở đời chúng ta có thiệt thòi cũng không có sao vì của cải của chúng ta ở trong cuộc sống này Thượng Đế đã an bài, ăn không hết, xài không hết, chuyện gì phải lo?

Vui trong thanh tịnh mà tiến hóa mới thật sự tiến hóa. Càng tu càng minh chánh, càng tu càng thấy sự sai lầm của chính mình, ăn năn sám hối tự sửa tức là tiến. Không sửa không bao giờ tiến. Xe hơi các bạn đang dùng mà không có lo dầu nhớt sửa chữa cho nó đang hoàng thì nó không có trơn tru trên xa lộ được. Nó chỉ hư hoại một thời gian nào mà thôi.

Chúng ta càng ngày càng thấy rõ sự văn minh mỗi năm mỗi tiến triển, lãnh vực của vật chất đều tiến triển, mỗi năm mỗi tiến triển. Do đâu ? Do cộng đồng khối óc thực hành, sáng tạo, nó hòa hợp với tự nhiên là đẹp. Cái nào hòa hợp với tự nhiên đều là đẹp mà mất tự nhiên là không có giá trị nữa.

Các bạn thấy một chiếc xe hơi chạy ồ ồ trên xa lộ. Nó cũng nằm ở trong nguyên lý Nam Mô A Di Đà Phật. Nó phải có Nam là lửa, Mô là không khí, A là nước, Di là phát triển, Đà là màu sắc, Phật là sự thanh tịnh. Nó biết chuyện của nó đang phục vụ

tuân theo từ trên nói dưới nghe, dưới nói nó nghe, cái bạn vận cái máy nó chạy là trên dưới đều hưởng ứng và thực hành đứng đắn, chỉ chạy tới, không có đi lùi, hành động trong trật tự. Vật chất còn làm được mà. Trí con người chia sẻ chút xiu thôi nó thành hình chiếc xe hơi không khác gì tòa sen đưa các bạn đi nơi này tới nơi khác. Giá trị vô cùng nếu chúng ta thanh tịnh, chúng ta thấy vui và hòa bình thật sự. Thượng Đế đã dày công chuyển thức cho mọi người đóng góp hình thành đến ngày hôm nay. Chúng ta có tất cả, không có thiếu sót một món gì, chỉ thiếu tu để cảm thức tất cả những việc của Thượng Đế đã ân ban và Thượng Đế luôn luôn sát cánh với chúng ta trong xây dựng. Chúng ta hưởng ngoại, biến thể của nó là hỗn ẩu và mất trật tự, hại nước hại dân không tiến hóa. Cho nên tâm linh là quan trọng, nên thực hành hướng về tâm linh mới có cơ hội hợp nhất phát triển cho chung.

Xứ ta là Thiên Quốc nơi thanh tịnh tốt đẹp, đời đời an vui, không bị lệ thuộc bất cứ ai, bình đẳng, giao cảm lẫn nhau trong xây dựng. Không biết tham lam là gì? Ánh sáng vô cùng tận đâu có tham lam. Chỉ có bóng tối mới tạo cho con người tham dục mà thôi. Cái óc chúng ta, cơ tạng chúng ta phát sáng rồi không có cái chuyện đó nữa, tự nó sẽ vắng đi và thực hành trong sáng suốt. Đó là minh triết khai triển tâm linh. Chớ không phải đọc sách mà khai

triển được minh triết. Không! Thực hành mới khai triển được minh triết. Thâm tu thâm tiến mới khai triển được minh triết. Tu sửa, tiến hóa, khai sáng lấy chính mình, hợp nhất nguyên khí Trời Đất và thể xác con người, mới lành mạnh, khỏe mạnh.

Các bạn thấy người ta luyện nội công không? Lấy khí trời làm con người mạnh lên. Hít vô, đếm 12 cái nuốt xuống thì nó mới trữ lưu trong cơ tạng dưỡng khí đầy đủ, mạnh khỏe. Luyện tập hằng ngày như vậy thì sẽ mạnh ra.

Mạnh để làm gì? Mạnh để đấm đá, thương tích đau thương và cứu giúp, cũng nguyên lý của Thượng Đế dạy con người phải ở hiền. Mà khi chúng ta biết được nguyên lý đó thì chúng ta thực hành nguyên khí của trời đất hòa hợp với cơ tạng của chúng ta hợp nhất với cơ tạng của chúng ta là chúng ta đương nhiên được khỏe mạnh và vui tươi, trẻ trung. Cho nên Vô Vi không có tuổi tác, chỉ có tâm linh phát triển tới vô cùng mà thôi. Vui trong đời đạo song tu, mới thật là tu. Bỏ đời đi tu không thật. Nó phải đời đạo đi tu, hoàn cảnh là ân sư giáo dục cho chúng ta từ li từ tí, từ thanh tịnh hướng về động loạn, từ động loạn hướng về thanh tịnh, giải mở tâm thức tiến hóa tới vô cùng, dũng mãnh, dứt khoát, không còn trì trệ nữa. Từ giai đoạn một, Thượng Đế đã ân ban và xây dựng cho con người từ hoàn cảnh này tới hoàn cảnh

nọ mà chính con người chưa hiểu mà thôi. Nếu hiểu, là xã hội tốt lắm, đồng nhất, nhìn mặt nhau vui đẹp, tâm thức là một trong xây dựng.

Cho nên bạn đạo Vô Vi khắp thế giới rất nghèo nhưng mà lúc nào cũng cởi mở chấp nhận giúp đỡ những người kế tiếp. Đó là hạnh đức của người tu Vô Vi.

CHƯƠNG MƯỜI MỘT

Tâm cười hiểu rõ chiều sâu tiến
Gặp gỡ luân lưu tạo phước duyên
Hạnh ngộ trong lòng tâm đạt thức
Thành tâm phục vụ chẳng lo phiền

“Tâm cười hiểu rõ chiều sâu tiến”:

Cái tâm chúng ta quân bình, vui cười không khác gì hoa nở, hiểu rõ chiều sâu sẽ tiến về đâu, sanh trụ hoại diệt, hồi sinh về đâu.

“Gặp gỡ luân lưu tạo phước duyên”:

Duyên Trời Đất sắp đặt nay chúng ta gặp gỡ có gia đình, có vợ chồng, có cha con. Luân lưu tạo phước duyên, hiểu được chúng ta đến đây để làm gì thì đương nhiên chúng ta sẽ tạo được phước duyên tốt đẹp cho người kế tiếp.

“Hạnh ngộ trong lòng tâm đạt thức”:

Tự biết, hiểu được, bây giờ tôi mới hiểu tôi, bây giờ tôi mới thấy được. Trong lòng tâm đạt thức, trong lòng biết được những chiều sâu của sự việc phải làm.

“Thành tâm phục vụ chẳng lo phiền”:

Chúng ta nhìn thấy Thượng Đế đang phục vụ tất cả quần sanh, vạn linh, côn trùng cũng được tia sáng của Thượng Đế phục vụ. Thì chúng ta phải thành tâm phục vụ cho người kế tiếp.

Khi mà các bạn thành tâm rồi đâu có lo phiền, thấy việc làm hằng ngày làm không hết. Cứ tiếp tục như vậy trong tinh thần phục vụ của Thượng Đế là chúng ta không có nghèo, không có khổ, ai cũng kính mến và thương quý chúng ta. Nếu chúng ta chịu hạ mình nhin nhục, phục vụ thì lúc nào cũng khoẻ mạnh và sáng suốt.

Tu là phải sửa. Tu mà không có sửa cái tánh tham thì đâu có bằng lòng phục vụ. Người không bằng lòng phục vụ là người có ý đồ tham lam, muốn người khác phục vụ mình là mình trở nên lười biếng, suy yếu và không có tiến hóa nổi. Chớ làm người đạt được cái gì, hành được cái gì nên cống hiến cho chung. Người tu sửa được, tự nhiên xuất ngôn hiền lành, khuyên lơn người kế tiếp và muốn người kế tiếp cùng tu, đó là hạnh đức của mọi chúng sanh tại thế gian đều có. Việc cần thiết xây dựng cho tâm lẫn thân, rồi sửa mình ảnh hưởng người kế tiếp. Nếu không chịu sửa mình, làm sao ảnh hưởng được người kế tiếp? Tham lam, sân si, cho ta là hay hơn hết, cho ta là hạng nhất ở thế gian này, cũng phải

chịu luật nhân quả mà thôi, chớ làm được cái gì mà xưng hùng để tự hại.

Danh là danh giả, đàng là đàng tu. Tu là tu sửa mới tiến, như chúng ta hiện tại đang làm người, 18 tuổi khác, 20 tuổi khác, 30 tuổi khác, 40 tuổi khác, 50 tuổi khác, 60 tuổi khác, 70 tuổi khác. Cứ mỗi năm mỗi phát triển, mỗi học hỏi và mỗi sự gánh vác phải giải tỏa được thì mới tiến. Chính chúng ta không lo tu, không lo giải, thì làm sao chúng ta có cơ hội tiến tới thanh tịnh và sáng suốt được?

Thượng Đế đã cho chúng ta có gia đình, biết bao nhiêu sự lo âu kích động và phản động, nhưng từ khi chúng ta chưa có vợ, ngày nay chúng ta đã có vợ, có con, có chồng, thì hiểu rõ chi tiết nó đến về với chính mình là nghiệp lực lôi cuốn chúng ta. Nếu chúng ta tu quân bình thì nghiệp lực không có lôi cuốn chúng ta. Mà chính chúng ta là người có nhiệm vụ giải nghiệp lực thì pháp lực nó sẽ mạnh. Khi pháp lực mạnh thì không sợ nghiệp nữa. Nghiệp từ đâu đến cũng giải được, vì đêm đêm chúng ta lo vun bồi sự quân bình của tâm thức và không nuôi dưỡng sự kích động nữa thì nó đâu làm sao nó che lấp được sự sáng suốt của chính chúng ta? Sự sáng suốt hành sự, kêu bằng quang hành tại thế. Lúc nào cũng hành sự trong sáng suốt không có chấp mê, dễ thương yêu và tha thứ hơn. Luồng điện phát sáng

hòa hợp với Bên Trên, tức là trên cao nhìn dưới thấp. Tại sao chúng ta lại không có thương? Ta thương và ta dễ tha thứ cho người đang động loạn.

Vui trong thanh tịnh mới thật là vui. Hành trong sáng suốt mới thật là hành. Đêm đêm như vậy các bạn khổ công thực hành từ tối cho tới sáng. Chúng ta đã biết được phần hồn bị giam hãm trong cái Tiểu Thiên Địa tam tối này mà chính chúng ta mới có trí ý khai triển phần sáng suốt sẵn có của chính mọi hành giả tại mặt đất. Nếu chúng ta không bằng lòng khai triển là không có. Lấy gì chứng minh? Ở đời chúng ta không đi làm không có tiền ăn cơm. Phải chịu, phải nhịn nhục, nhịn mà phải chịu nhục nữa, đi làm cho họ, sai từ li từ tí. Ở gia đình mẹ cứng chiều, đi ra làm họ coi mình không ra gì, vì sao? Vì mình cần đồng tiền mình phải nhịn nhục mình mới có.

Rồi người tu cần cái gì? Cần sự quân bình, cũng phải nhịn và phải chịu nhục mới hiểu được giá trị của quân bình và thanh tịnh, lúc đó phần hồn mới có cơ hội tiến hóa. Từ li từ tí, bất cứ khía cạnh nào của Thượng Đế đã ân ban, đều là dạy dỗ loài người tiến tới thanh tịnh và sáng suốt, gọi là tận độ. Tình thương quý báu nhất trong quả địa cầu này, chỉ có một không hai. Thượng Đế mỗi mỗi đều an bài cho chúng ta có cơ hội tiến hóa từ tâm lẫn thân. Bằng

lòng học thì sẽ được tiến. Không bằng lòng học thì sẽ bị giam hãm trong khối tăm tối đã quy định từ lúc sơ sanh. Cho nên người tu Vô Vi không chạy theo ngũ hành nữa.

Nếu người tu Vô Vi còn chạy theo ngũ hành tướng số là còn đắm chìm trong sự kích động và phản động, không giải tỏa được sự ô trược trong nội tâm. Nếu nội tâm sáng suốt quân bình thì không cần tướng số, tươi đẹp như tình trời rồi, vượt khỏi ngũ hành, vượt khỏi sức hút của hồng trần, đâu còn tướng số để làm gì. Tướng số để hơn thua. Cái số anh giàu, số tôi nghèo. Không phải vậy! Anh chưa hiểu lấy chính anh. Nếu anh hiểu lấy chính anh thì anh cũng như tôi. Mà tôi hiểu lấy chính tôi thì tôi cũng như anh. Đó là bình đẳng tâm giao, khai triển tâm thức. Người tu ở thế gian bị trần ngập nghiệp lực gọi là chiều sâu của tâm đạo là vậy.

Thế gian đô thị giả, không có gì thiệt. Vạn sự trên đời là không. Hồi xưa chúng ta đi học, học lịch sử ông này ông nọ nói dữ lắm, nhưng mà rốt cuộc không có cái gì hết. Cái ông đang sống này ông cũng chưa hiểu lấy ông, thì cái ông đi trước đó ông cũng chưa hiểu ông, làm sao ông tiến được. Cho nên, bao nhiêu lịch sử kinh nghiệm đã giúp chúng ta hiểu ta nhiều hơn. Tất cả ẩn tàng trong khối óc, tâm linh của chúng ta mà chúng ta không hay. Nếu tu đúng

pháp thanh tịnh khai sáng lấy chính mình, hiểu được nguyên năng sẵn có của chính mình, hiểu được sự cấu trúc tinh vi của Trời Phật đã hình thành con người tại thế gian trong đó nó bao gồm lục căn lục trần đầy đủ. Kim, mộc, thủy, hỏa, thổ – tim, gan, tỳ, phế, thận, mỗi một bộ phận 250 vị tỳ kheo, tổng cộng 1250 vị tỳ kheo đang theo chúng ta tu. Nếu chúng ta hành tốt thì chúng nó sẽ được tốt. Nếu chúng ta làm bậy thì toàn thân sẽ đau đớn và khổ sở.

Một quốc gia cũng vậy, bậc lãnh đạo anh minh sáng suốt, biết tự sửa, biết tu, khai triển thức hòa đồng, muôn dân là một, thì xứ đó tự nhiên nó sẽ biến thành thanh bình và tốt đẹp. Ngược lại, thì chỉ có nghèo khổ mà thôi. Tại sao tôi cũng có một quốc gia đông dân vậy mà tôi nghèo khổ? Tại dân trí không được khai triển, mất tự do, không hiểu chính họ, dân làm sao vui? Người dân hiểu lấy chính họ là nó sẽ có một cửa cải vô tận, một tài sản quý báu của Thượng Đế đã ân ban nó là một khối óc và một thể xác tinh vi, chưa có một người ở thế gian nào có thể chế nó ra được. Cấu trúc từ siêu nhiên, bao nhiêu tỉ năm mới hình thành, không phải chuyện giỡn. Cho nên, đi ngược lại là con người khinh bỉ con người, hại con người là người ngu, không phải người khôn.

Người khôn hướng Trời mà khai triển thì không có

bị mất nước. Người ngu sợ mất nước, ôm giữ, nhưng mà khả năng giới hạn, làm sao ôm giữ được chuyện của Trời Đất? Cho nên càng ngày càng lộn xộn, không yên ổn, tâm thức không quân bình, không sáng suốt, thì làm sao buông bỏ được nghiệp lực?

Nghiệp lực, ô trược, tham dâm, quây quần trong tâm thức sanh ra hối lộ, lường gạt, chính người đi ăn hối lộ là người đó đã tự gạt lấy họ rồi. Nếu người chơn chánh lấy của Trời làm đích thì đâu cần của thế gian mà ăn hối lộ.

Chỉ thực hiện tình thương và đạo đức, khí giới vô cùng tốt đẹp để xây dựng cho quần sanh tiến hóa ở kỳ động loạn của thiên cơ này.

Mình xuyên giải tỏa tâm phiền muộn
Vượt khỏi trùng dương chẳng có buồn
Dứt khoát thanh bình tu tự tiến
Cần khôn quy một tiến hóa luôn.

“Mình xuyên giải tỏa tâm phiền muộn”:

Phần hồn, hồn vía xuyên được giải tỏa tâm phiền muộn, khối óc ô trược của chúng ta được giải tiến, hướng về thanh tịnh mà tiến.

“Vượt khỏi trùng dương chẳng có phiền”:

Chúng ta vượt khỏi những cái gì che đậy khối óc của chúng ta là không có buồn phiền nữa.

“Dứt khoát thanh bình tu tự tiến”:

Lúc nào cũng thanh bình, sáng suốt, tu tự tiến.

“Cần khôn quy một tiến hóa luôn”:

Hòa hợp với chấn động của vũ trụ quang quy là một. Lúc đó mới thật sự tiến hóa luôn, có gì thắc mắc hướng tâm về đó, sáng chói và giải tỏa tất cả những sự lo âu.

Thực hành đứng đắn, khai triển tâm linh sáng suốt,

trung tim bộ đầu mở, thường trực hướng thượng, hướng về ánh sáng bên trên khối óc, tâm tự động tiến hóa tốt đẹp. Không thể xuất ngôn bừa bãi. Không làm điều sai quấy. Nếu làm điều sai quấy thì bộ óc không có sáng. Trong đạo nói hạ tầng công tác là luồng điển của chúng ta bị rút xuống dưới, hướng về tham dục thì không có tiến được. Nếu chúng ta cố gắng cương quyết tu tới, tu tới thì đâu có buồn. Chỉ có vui, không có buồn, không có phiền muộn nữa. Tức là chúng ta đã giải tỏa được những sự tăm tối của nội tâm, ánh sáng thường trực quang chiếu khối óc của chúng ta, hành sự đứng đắn. Càng tu càng tiến, càng tu càng minh mẫn. Phần hồn minh mẫn sáng suốt, lúc già bỏ xác minh mẫn ra đi tốt đẹp, bạn bè đông đủ rước chúng ta. Không có một ai mà bỏ người thiện nhân tu tiến.

Thiện nhân là biết cứu mình, hành pháp để cứu mình thì pháp đó mới là đúng đường đi. Hành pháp để hại người, pháp đó là sai, như học bùa để đánh ma, đánh quỷ, đó là tâm ác, không phải là tâm thiện! Tâm thiện không làm điều đó! Tâm thiện chỉ nhịn nhục, thăng hoa, tiến hóa, mới là tâm thiện. Tâm thiếu nhịn nhục là tâm ác. Chơn hành quang sáng chói là chỗ đó đó. Trung tim bộ đầu khai mở rồi, đời đạo song tu. Đạo là bộ đầu rút thanh nhẹ, ánh sáng tới với tâm thức, không có bừa bãi, lúc nào xuất ngôn cũng trong tinh thần minh triết rõ rệt,

thực hành đứng đắn. Tâm làm thân chịu, không có đồ thừa một ai. Dứt khoát tu tiến, nhiên hậu mới đến tới vô cùng tận, biển yêu của Thượng Đế là nơi đó.

Có thực hành mới có biết, lý luận không thể nào biết được. Những gì người truyền pháp đã giảng mà người đời thường ăn cắp nói đi nói lại, truyền thuyết nói bậy nói bạ, rồi đồ thêm rồi trật lất hết trơn, đề cao là Tiên, là Phật, là Thần, là Thánh, làm cho mọi khối óc đều lo sợ khi gặp. Kỳ thật người tu phải trở về bình đẳng, thương yêu và xây dựng. Người tu không có quyền ám hại bất cứ ai, không giận bất cứ ai, chỉ dìu tiến khai mở chính mình và dìu tiến những gì ở xung quanh chúng ta mới thật sự kêu bằng giải nghiệp tâm.

Nếu không xuất phát đi lên mà cứ nhờ người ta phù hộ thì điều đó con ma lười biếng sẵn có trong thể xác chúng ta luôn luôn thích sự phù hộ, thích những gì người ta làm rồi mình ăn chứ mình không chịu làm để ăn, đó là thuộc loại lười biếng cũng như con ma. Nguyên khí của Trời Đất đã dưỡng thành nó lớn lên, mà nó còn từ bỏ nguyên khí của Trời Đất và nó không hiểu nguyên lý của Trời Đất đã xây dựng cho nó, nó cũng quên luôn rồi đâm ỷ lại, thì tu trong lệ thuộc làm sao tiến hóa được?

Người tu phải dứt khoát thất tình lục dục, nhân duyên là vậy. Có như không, tu thanh nhẹ rồi cái chuyện có chúng ta thấy không, không có lo. Chúng ta hiểu rõ vạn sự trên đời là không, chuyện gì phải lo?

Dứt khoát tu tiến mà thôi, ngày đêm thanh tịnh lo công phu tu thiền thì chỉ có tiến không có lùi. Vui trong thanh tịnh, vui trong sự sáng suốt, vui trong khả năng sẵn có của chính mình, đồng hành với nhân loại, hòa cùng Trời Đất mà tiến thân, dẹp bỏ tất cả những sự chấp mê. Trai giới mà tâm không chịu ăn chay, tâm làm bậy mà nói chuyện trai giới gì? Ăn thì khổ, hành sai khối óc, chuyển sai, hành sai, luồng điện không mở là tức nhiên hành sai, thì uổng cho một kiếp người có xác mà không biết khai thác lấy chính mình, tự tạo buồn phiền cho chính mình, gây rối cho chính mình và không tháo gỡ được.

Duyên lành Trời cho chúng ta có thể xác đầy đủ cơ năng trong cơ tạng, có lực căn lực trần mà không chịu tu tiến để khai mở nó ra, thì tạo loạn cho chính mình mà thôi. Lo sợ, lo sợ tất cả những chuyện vô lý. Người thế gian ai cũng muốn có thể lực, có tiền, nhưng mà cái đó cuối cùng là tạo động, nằm trong luật nhân quả thấy rõ. Nhân không tốt, có thể lực hại người là nhân không tốt, cái quả thì không lành.

Kết quả hai năm sắp chết nó nhiều chuyện xảy ra lắm.

Nhiều người có tiền có bạc tại sao gia đình không ổn, con không nghe?

Vì cái nhân của mình không tốt, phải chấp nhận, sửa nó mới tiến. Nhiều người có tiền xây tâm tự ái, vách tường tự ái càng ngày càng cao, tưởng là bảo vệ được mình, rốt cuộc bệnh nan y đến, riu riu ra đi, không biết đường lối về, hội nhập trong chỗ ma quỷ chuyển động bất thường, trừng trị. Lúc đó mới hiểu được mình là sai, xuống địa ngục chỉ có khóc mà thôi. Dù cho bận áo lụa cũng chỉ có khóc mà thôi, tiền không có cứu được. Tâm mới thật sự cứu được. Dũng mãnh tu học mới tự cứu được còn sợ sệt chừng nào thì nguy hại chừng nấy. Tu không biết thanh tịnh là ở đâu? Khối óc của chúng ta có lãnh vực thanh tịnh mà không biết chiều hướng phát triển thì làm sao mà thanh tịnh được? Càng ngày càng tu về Pháp Lý Vô Vi, khứ trước lưu thanh thì đương nhiên nó phải trở về với thanh tịnh. Sống trong động loạn nhưng mà tâm lúc nào cũng yên, triết ⁽¹⁹⁾ lúc nào cũng sáng rõ, hiểu được đường lối đi, hiểu được nhین nhục để giải tỏa những nghiệp chướng trong nội tâm của chúng ta. Thực hành đứng đắn thì tự cứu chớ đâu có hại được.

Không thực hành là tự hại và không tự cứu vì mắt mũi tai miệng nhìn thấy như vậy và theo như vậy nhưng mà cuối cùng là tự hại, không có giải quyết được. Mà ý thức được mới kêu bằng giải quyết được. Xác chúng ta là cái Tiểu Thiên Địa rất rõ ràng, có cơ cấu minh triết phát triển tới vô cùng. Không khai mở lấy chính mình làm gì có được cơ cấu minh triết mà tiến thân. Phần hồn là quan trọng, trách nhiệm hòa hợp với cả càn khôn vũ trụ để giáo dục lục căn lục trần tiến hóa. Khi đi làm chúng ta cũng nhịn nhục và nhớ tới nguyên lý Nam Mô A Di Đà Phật, tinh thần phục vụ càng ngày càng cao, chúng ta không phải thấy đi làm nhưng mà thấy đi tu. Đi tu vô chùa cũng vậy, cũng bắt làm lưng khổ cực lắm chứ không phải là dễ dãi như ở ngoài đời, hi sinh tất cả những tự ái, nhịn nhục mới có cơ hội tiến hóa tốt đẹp trong tâm thức.

Khoa học huyền bí nằm ẩn tàng trong tâm thức. Niệm Phật bằng cái phương pháp co lưới răng kẻ răng ý niệm Nam Mô A Di Đà Phật nó mới khai mở huyền bí của nội tâm mới giải tỏa tất cả những sự phiền muộn sai quấy trong nội tâm. Chúng ta làm người ở trong động loạn nhưng mà lúc nào cũng thanh thản, chấp nhận hoàn cảnh hiện hành mà tu học tiến hóa. Cần gì phải bỏ nhà bỏ cửa đi đâu? Lên núi để làm chi? Chưa có khả năng thì cạp ăn, ma nhát. Mà nếu chúng ta tu đầy đủ có khả năng chúng

ta đi lên núi cũng được đâu có sao. Thức hòa đồng khai mở không có thấy nạn. Đi đâu thì Sơn Thần, Thổ Địa người ta có an bài cho chúng ta đường đi rõ ràng, không sao. Trì tâm tu tiến, nơi nào cũng được. Vượt khỏi ngũ hành, vượt khỏi sức hút của hồng trần thì khỏi còn sự lo âu nữa. Tu trong thanh tịnh mới thật là sự quý giá vô cùng.

An yên tốt đẹp chẳng lo phiền
Giải quyết tâm linh tự sống yên
Phát triển muôn chiều tâm chẳng động
Quy hình vạn trạng tự mình xuyên

“An yên tốt đẹp chẳng lo phiền”:

Lúc nào tâm thức của chúng ta không còn sự mê chấp lo âu nữa, phiền cái gì. Lúc nào cũng sáng, trước ngực của chúng ta luôn luôn có ánh sáng, có xâu chuỗi sáng, niệm Phật đều.

“Giải quyết tâm linh tự sống yên”:

Mình giải quyết được tâm linh là trường tồn bất diệt, thì thấy sống yên, không có lo sợ chết sống nữa.

“Phát triển muôn chiều tâm chẳng động”:

Ánh sáng từ quang của chúng ta phát triển muôn chiều, tâm không có động nữa.

“Quy hình vạn trạng tự mình xuyên”:

Mọi trạng thái ở thế gian quy là một, thì mới thấy mình xuyên qua bất cứ giới nào. Còn cứ chia cách chia cách, thì làm sao mà chúng ta xuyên qua được những trở ngại là ta chưa hiểu, kêu bằng trở ngại.

Hiểu rồi có gì đâu trở ngại, thông suốt rồi không có gì trở ngại hết!

Bình tâm lo tu tiến, lo giải mở thực chất của chính mình cống hiến cho nhân loại cùng tu cùng tiến để đem lại hòa bình trên mặt đất. Biết thương yêu lấy chính họ, biết xây dựng lấy chính họ là biết quý mến tổ tiên cha mẹ, biết quý mến Trời Phật là người thật sự hiếu thảo thẳng hoa rõ rệt.

Tu để tiến chứ không phải tu để lùi. Nhiều người mang danh tu, bận áo mào tu, nhưng mà tâm thức buồn phiền chấp mê, không biết được nguyên lý của Trời Đất, chỉ cầu cơ, nghe lý, nhưng mà không hành triển được. Ngày hôm nay chúng ta có duyên tự khai triển, lấy nguyên khí của Trời Đất đem lại ánh sáng vô tận trong nội thức của chúng ta, đó là khai triển huyền bí trong nội tâm của chúng ta, nhiên hậu chúng ta mới có đất dừng chân ở tương lai, tức là phần hồn sẽ có đất dừng chân ở tương lai. Một kỳ công tu luyện mới thật sự là tu. Tu mà không hành, không phát triển được nội tâm, chỉ hướng ngoại, nhìn hình Phật, đọc kinh kệ, la lô um sùm, tự hoại cơ tạng, rốt cuộc vô nhà thương hư phổi hư gan, không tiến hóa nổi. Giận ai cũng xách kinh đọc tùm lum hết, nhưng mà không chịu sửa. Nhái lại những cái lời cao siêu mà chúng ta không hiểu thì đâu có giá trị. Nhái lại những lời mà ta hiểu mới có giá trị,

mà nhái lại những lời không hiểu mà giảng cũng không thông, không giải quyết được chuyện mình và chuyện của quần sanh, càng ngày càng dấy động thêm. Có rủ cho đông nữa tạo thêm một khối ô trược mà thôi! Không phát triển được.

Pháp Lý Vô Vi khác, thực hành đi, sẽ mở. Không thực hành là không bao giờ mở. Người nào khôn thì phải ngoan, phải cứu giúp mình, phải thương yêu mình, xây dựng mình cũng như cha mẹ quý yêu mình, Trời Phật đã quý yêu mình. Phải dốc lòng tu tiến tới đích, tự giác tự minh mới thật sự là người tu. Suốt cả một cuộc đời nói tôi ăn hiền ở lành. Các bạn làm sao hiền được, không nhai nát lấy gì các bạn nuốt? Là đã ác rồi. Mà không giải được, sự ác đó nó sẽ cô đọng, tạo cái tánh tình bất chánh. Cho nên khôn mà không ngoan. Ngoan là biết sửa mình, giải tỏa những sự phiền muộn sái quấy trong nội tâm của chính mình mới kêu là người ngoan. Còn ôm lấy sự phiền muộn sái quấy lâu ngày sanh ra một bệnh hoạn, không giải quyết được.

Nhiều người tu có tiếng lắm nhưng mà tới giờ phút bệnh không giải quyết được cũng phải chết. Cái chuyện bí ẩn ở bên trong Thượng Đế đã an bài rõ rệt: thanh, trược, kích động và phản động trong cơ tạng chúng ta có. Nếu chúng ta không giải quyết được sáng suốt là chúng ta sẽ lâm bệnh, không cứu

được. Tự giết mình mà không hay, thích rượu uống rượu cho nhiều, thích hút thuốc hút thuốc cho nhiều, thích dâm dục dâm dục cho nhiều, toàn là phá hoại cơ tạng và khối óc, vậy than trách ai?

Than trách chính mình không sáng suốt. Có bộ răng phục vụ bộ ruột cũng không có nhai kỹ, ăn đại nuốt đại, bụng phình to, rồi nói là tôi là Phật. Không phải vậy! Ông Phật vô hình vô tướng mà lấy cái bụng mà nói cho thế gian biết mình là Phật là trạt rồi. Không phải vậy! Muốn nói về Phật là phải nói về điển quang. Điển giới phát triển tới vô cùng mới thấy cái diệu thanh từ bi của Trời Phật nằm ở đâu? Lúc đó thức giác mới siêng năng tu học tiến tới sự thanh tịnh thay vì động loạn ở thế gian.

Chúng ta xem ti-vi thấy quảng cáo hay lắm, quảng cáo điều này điều kia điều nọ, điều nào cũng hay, mà toàn là ăn cắp của Trời Đất, nhưng mà nói dóc thoi, dẫn người tới chỗ sai, không lối thoát, không thể cứu được. Bánh nào cũng khen ngon nhưng mà ăn thết rồi bác sĩ khám ra là nó tiểu đường. Ăn quá nhiều hủy hoại cơ tạng của chính mình sanh ra bệnh hoạn mà không hay! Cho nên nhiều người nói: *“Tôi đâu có tội gì, chết thì tôi lên Thiên Đàng chứ tôi đâu có xuống Địa Ngục”*. Đã lên Thiên Đàng đâu mà nói dóc nói tôi sẽ lên Thiên Đàng. Tụng kinh không hiểu kinh, không thanh tịnh biết được Thiên

Đàng nơi nào. Dựa lời Chúa nói, dựa lời Phật nói, tự gạt lấy mình mà thôi. Chúa Phật cũng kêu chúng ta phải thức tâm khai triển tâm linh, không nên rời bỏ vị trí đó. Nếu rời bỏ vị trí đó là sẽ đọa Địa Ngục tức khắc. Ai đọa? Chúa đọa hả? Phật đọa? Thượng Đế đọa? Không! Chính chúng ta đã tự đọa. Cho nên mọi người chết rồi ríu ríu vô Địa Ngục, chỉ ngục nào ở ngục đó, bị hành hạ vô cùng, đau đớn vô cùng mới chịu thức tâm phát đại nguyện nếu có dịp luân hồi lại thế gian, học, tu tiến.

Nhưng ngày hôm nay có hiện diện tại thế gian, không hiểu được cái nguyên lý thành ra không có chịu tu. Hiểu được là chúng ta rất may mắn có cái xác tinh vi Thượng Đế đã an bài và chúng ta có sự sáng suốt ngự trị trong cái xác đó, nên dốc lòng tu để khai mở lấy chính mình. Hiểu được mình, tức là hiểu được nguyên căn nguồn cội mà trở về quê xưa chốn cũ, sau khi lìa xác. Chỉ có tu mới tự cứu. Bằng lòng tu mới tự cứu chứ không phải tu là tu chơi, tu thử, là không cứu được. Thật tâm bằng lòng tu mới là tự cứu. Ăn năn sám hối những sự sai lầm của chính mình đã làm và chuyên tâm hành pháp khai mở tâm thức của chính mình, mới kêu bằng tiến. Hiểu rõ “*thế gian đô thị giả*” là xác ta một ngày nào cũng sẽ tiêu tan, cát bụi sẽ trở về với cát bụi. Tâm thức chịu tu thì ngày đêm lo tu, nó sẽ xán lạn ở tương lai sau khi lìa xác.

Không phải một mình chúng ta tu đâu, hằng hà sa số chư Phật tu, mà chúng ta bằng lòng tu tới đó sẽ có chư Phật tận độ. Chưa tới đó mà cứ kêu Phật tới hoài, thậm chí phòng ngủ cũng dán hình ông Phật để chi? Nhiều người nói để nhắc nhở. Nhắc nhở làm sao? Không hành mà nhắc nhở cái gì?

Hành triển tới thanh nhẹ thì Trời Phật sẽ ban chiếu, lúc đó chúng ta thấy thay đổi tức khắc. Khi mà Trời Phật để ý chúng ta, là tâm tư thay đổi và dứt khoát tu tiến. Không còn mê loạn nữa. Vui hành trong thanh tịnh mới thật là tu. Tu là phải hành. Nói tôi được thanh tịnh, càng thanh tịnh hơn, chưa thanh tịnh, lúc nào cũng nói tôi chưa thanh tịnh, mới bằng lòng hành. Càng hành nó càng mở, càng mở nó càng tiến. Cho nên người thế gian buôn bán làm ăn chứng minh rõ ràng, nay tôi tạo được một cái tiệm, mai có tiệm khác, một cái tiệm khác. Một cái tiệm tôi đã lo không hết, tôi tạo thêm một cái tiệm nữa tôi lo, tạo thêm một cái tiệm nữa tôi lo, là một gánh nặng oằn⁽²⁰⁾ vai mà không giải quyết được. Ai tạo gánh nặng cho mình? Vì lòng tham mà nó hình thành một gánh nặng không giải quyết được. Nhiều người làm ăn có tiền, tỉ phú ở thế gian, nhưng mà rốt cuộc chỉ có khổ không! Khổ vì lo cho tất cả mọi người mà lo không nổi, lo không kham.

Chúng ta có con, con biết tự lo thì chúng ta mừng. Con không biết tự lo cho chính nó là chúng ta khổ. Thượng Đế cũng vậy. Chúng ta biết lo tu cho chính chúng ta thì Thượng Đế vui. Chúng ta không chịu lo tu cho chúng ta thì Thượng Đế sẽ buồn. Vì sao buồn? Hạnh đức của chúng ta càng ngày càng chìm lìm, không mở, không khác gì hoa không nở, trồng bông mà bông không nở, hỏi chủ nhân ông buồn không?

Chúng ta phải hiểu điều này và thức giác tu sửa tiên hóa mới thật sự là một người con hiếu thảo ở mặt đất này. Biết mình, biết Trời, biết Phật, biết tất cả càn khôn vũ trụ, vượt khỏi sự lo âu vọng động của tình đời.

Lột lòng mẹ toàn thân dơ dáy
Hưởng khí trời tự lớn dịp may
Thân khối óc chung vui hớn hở
Ngoài trong Trời Đất dựng thân này

“Lột lòng mẹ toàn thân dơ dáy”:

Chúng ta lột lòng mẹ ai ai cũng ô trước, dơ dáy, hôi tanh.

“Hưởng khí trời tự lớn dịp may”:

Hưởng được khí trời tự lớn đó là dịp may của nhân sinh tại mặt đất.

“Thân khối óc chung vui hớn hở”:

Thân, thân xác và khối óc chung vui hớn hở.

“Ngoài trong Trời Đất dựng thân này”:

Không nhờ nguyên khí của Trời Đất làm sao có thể xác lớn mạnh mà làm ông này ông nọ ở thế gian? Khi được lớn lên, mạnh lên, tưởng ta là giỏi hơn hết, mạnh hơn hết, mạnh hơn cả Ông Trời nữa, không cần biết Trời Đất, biết mình thôi, có ăn có mặc có chơi bởi là đủ rồi. Vì đó, dần thân trong trước ô nó mới lồi cuốn luồng điên càng ngày càng thấp, trí tâm

càng ngày càng nặng trước đâm ra đấu tranh, giành giật, tạo loạn, tham lam, chế biến đủ thứ, đốt khói tung bay khắp vũ trụ, nhưng mà không biết mình vì tham đã phá hoại cả càn khôn vũ trụ và chính mình luôn.

Thế gian càng văn minh càng ô trước, càng đòi hỏi càng tranh chấp, càng cạnh tranh càng tạo khổ cảnh cho nhân sanh ở tương lai. Trời Đất đều mờ mịt bởi lòng tham của nhân sinh, tạo khổ cho chung mà không hay, rồi đâm ra nói tại thiên cơ Trời Đất quy định như vậy. Không phải vậy! Cái óc sáng tạo của con người bị giới hạn thấy rõ ràng, tham lam giới hạn rồi tự hủy mà thôi. Càng nhìn kỹ sự cấu trúc siêu nhiên của Trời Đất đã cho chúng ta hình thành một thể xác và khối óc vô cùng, có quyền hướng về thanh tịnh để tiến hóa và có quyền hướng về động loạn để giết nhau. Thì hằng ngày mọi người đều thấy tôi ăn cơm không có thịt tôi nuốt không xuống, tôi phải giết một cái gì tôi mới có. Nhưng mà không hiểu cái hạnh hi sinh của con thú trong cơ tiến hóa của Trời Đất đã sắp đặt, sự sai lầm của kiếp trước kiếp này phải thọ lãnh. Luân hồi làm con thú và nhận tội bằng một cách hoàn trả thân xác nhiều kiếp như vậy mới có cơ hội tiến hóa tới phần hồn sáng suốt như con người hiện tại.

Hiện tại chúng ta có thể xác tinh vi của Trời Đất cấu

thành, có khối óc vô cùng mà không hướng về thanh tịnh, mà hướng về tranh chấp thì sẽ tạo loạn cho chung và không có giúp đỡ cho ai tiến hóa được hết. Cho nên ở thế gian này nói đến người nào tu tiến tới thanh tịnh sáng suốt được một phần, tất cả chạy theo vật quý yêu và mến, đó là Phật rồi đặt cho họ tên này tên nọ, là ông Phật này, ông Phật nọ. “*Thế gian đô thị giả*”, có gì mà thật đâu, nhưng mà con người làm không được, người này làm không được người kia làm được thì quý trọng vậy thôi. Chớ sự thật mọi người đều có khả năng phát triển lấy chính mình và khai thông lấy chính mình. Trí ý phát triển, tâm tư sáng suốt. Còn trí ý không phát triển thì tâm tư lu mờ và vọng động.

Cho nên người nào có dịp may nhận được Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp, thực hành tất cả những cái nguyên lý trong đường lối Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp là gắn liền với chúng sanh, đời đạo song tu để giải nghiệp tâm và thăng hoa tiến hóa. Chỉ có hành đi thì tự mở, mới thấy thanh nhẹ và vinh quang. Còn nếu không hành thì không bao giờ đạt được sự vinh quang của Trời Đất. Vinh quang là xán lạn, nơi đó là biển yêu của Thượng Đế diu tiến tất cả chúng sanh thành tâm tu tiến đến đó đều được tận độ. Nếu chúng ta không dày công tu, không nhìn nhận sự sai lầm của chính mình, thì làm sao tiến hóa được?

Cứ cho mình là hay, mình là giỏi, mình là hạng nhất thế gian. Không có ai hạng nhất ở thế gian hết. Đấng Toàn Năng đã sanh chúng ta ra, người đó là hạng nhất thôi. Hạng nhất là phải thanh nhẹ mới kêu bằng hạng nhất. Hạng nhất mà còn sân si giận hờn, kềm kẹp người này người nọ là không đúng. Phải để mọi người tự thức, tiến hóa mới là đúng. Cho nên Trời đang giáo dục, có đời có đạo. Đời có nhân đạo, đạo có tâm linh. Trời đang giáo dục trong tự nhiên và hồn nhiên như vậy, cho đứng vào hoàn cảnh khổ để tiến thân. Cho nên một vị Phật là từ trong khổ mà ra chứ không phải ông Phật từ sung sướng mà có đâu. Không! Ở đời chúng ta thấy rõ vị thái tử dần thân hành đạo, lẻ loi giữa rừng già mới có cơ hội tiến hóa. Phải Ngài tiến hóa từ trong khổ không? Bây giờ chúng ta đặt Ngài trong chỗ sung sướng nhất là đi ngược vòng tiến hóa của chư Phật. Đó là một tội rồi.

Đừng nói tôi tu dữ quá mà tại sao bây giờ tôi chết tôi xuống Địa Ngục bắt tôi học lại từ chữ một? Tại vì tôi tu mà tôi không hiểu đường tu. Tôi đi ngược lại đường tu của người đi trước. Người đã thành công mà tôi lại nắn hình của người để thờ, thờ sự thành công của Ngài chứ mình đã thành công đâu? Rồi ý lại nơi Ngài, chê đạo này đạo nọ, là phải đi xuống không? Đi xuống tức là Địa Ngục cõi Âm, tới đó

Thượng Đế cũng thương, giúp và cho học để cho nó dứt khoát lấy nó và nó từ bỏ những sự tham sân bất chánh của nó, nó mới có cơ hội tiến hóa tới tâm linh, có dịp luân hồi tại thế gian để học đạo và tu tiến.

Chúng ta ở thế gian có dịp tu nên dốc lòng tu, đứng đắn tu, không nên tu sai, không nên tạo cảnh mờ ảo, không có, đó là tội gắn liền trong tâm thân. Lúc chúng ta chết rồi thì phần hồn chúng ta mang cái tội tới trình diện Diêm Vương thì Diêm Vương chỉ có giúp đỡ chúng ta vô ngục nào để học, thấy rõ rệt hành động của chính mình mà tiến hóa. Chớ không phải nói: *“Tôi ở thế gian tôi có thể lực, tôi có tiền là tôi bảnh nhất đâu”*. Không phải đâu! Đừng có lầm. Sự sai lầm đó đã nhiều kiếp rồi, giúp chúng sanh tiến hóa trong cơ khổ nhục mà không hay. Tôi ở thế gian tôi giàu có, tại sao tôi xuống Địa Ngục tôi lại bị giam trong ngục này ngục nọ, hành hạ quá xá?

Cho nên các bạn thấy rõ con heo khổ lắm, ở Địa Ngục khổ lắm, nguyện làm sao tôi luân hồi lại thế gian được an nghỉ một phần nào, Địa Ngục khổ quá, làm việc nhiều quá, thì Diêm Vương đóng cho con dấu, cái khuôn dấu đó mà tiến hóa làm con heo. Con heo thì chỉ ăn, tới giờ ăn họ cho ăn, tới giờ tắm họ tắm, tới hồi giết rồi cũng phải chịu vì quá sung sướng. Cái luật nhân quả nó rất rõ ràng. Cho nên ở

đời cần phải cần kiệm, phần hồn mới được thanh nhẹ. Không biết cần kiệm, phung phí là phần hồn không có thanh nhẹ được.

Tu là sửa để tiến. Càng ngày càng sửa chỉ có nhẹ không có nặng. Mà càng ngày càng gia tăng nghiệp lực thì chỉ có nặng, không có nhẹ. Mỗi ngày chúng ta ăn cơm Trời. Trời đang giáo dục chúng ta. Chúng ta đâu có trồng lúa mà có cơm ăn, chê khen gạo tốt, gạo xấu. Có được ẩm no là quý rồi. Cứ mỗi người giữ trật tự như vậy thì cái xã hội nó sẽ tốt, mức sản xuất sẽ cao vì chúng ta không có phung phí, không có lợi dụng, không có tham lam, lấy của Trời làm của mình là tham lam.

Phục vụ, xây dựng của Trời dành cho mọi người cùng hưởng, cùng tu, cùng tiến, đó là đường lối minh bạch nhất của Trời Đất. Còn tham lam, lấy của Trời để giúp cho mình sung sướng ăn nhậu, cuối cùng phá hủy cơ tạng, máu cao, tim đập không đều, rồi cũng phải chết. Thế gian có sự thật như vậy vì những người đó không biết lấy chính họ và không thấy cái khả năng phục vụ của họ đứng vào vị trí nào, cho nên đâm ra loạn, tham dâm, tự hại mà thôi. Cho nên người nào nghe qua cái nguyên lý rõ ràng như vậy nên thức tâm và tự cứu, thành tâm lo tu luyện, sửa lại trật tự của chính mình, hòa hợp với chân động của càn khôn vũ trụ quang, thì chúng ta

sẽ tiến về con đường vinh quang tốt đẹp của phần hồn ở tương lai, lúc là xác chúng ta không còn bận rộn nữa. Ôm, nắm tất cả những gì ở thế gian lúc là xác bận rộn, rơi lụy, nhắm mắt cũng không được nữa vì còn nhớ cảnh đời, nghiệp lực nó lôi cuốn. Gia cang tức là nghiệp lực. Tu thanh tịnh mới thấy rõ nghiệp lực từ tiền kiếp của mình đã tạo cho chính mình ngày hôm nay mình phải chịu.

Cũng là người, mất mũi tai miệng, người ta buôn bán làm ăn nó dễ dãi mà mình buôn bán không có ai mua, không được. Phước không có! Không có phước cũng như là trong nhà đó không có đèn đuốc, tối tăm, ai mà vô đó làm gì! Đầu óc chúng ta sáng suốt minh mẫn, từ trường tốt thì đứng đâu cũng có người đến tìm chúng ta. Mà khi chúng ta có tiền phải giúp những người khác chớ đừng có ôm cái số tiền đó hưởng là chết, là nguy hại vô cùng. Cho nên nhiều người tu được người mến thương cho tiền rồi ôm tiền đi ăn nhậu cuối cùng nó phá hủy cơ tạng nó, gan hư, trí tuệ thiếu minh mẫn, chết rồi sẽ đi đâu?

CHƯƠNG MƯỜI HAI

Chung vui như loại khắp trần gian
Cố gắng tu tâm sửa bạc bần
Nguyên lý sống động tùy duyên thức
Bình tâm thanh tịnh sống tâm an

“Chung vui như loại khắp trần gian”:
Như loại đồng trong một nguyên lý hóa hóa sanh
sanh, phải vui hợp mới tiến bước được.

“Cố gắng tu tâm sửa bạc bần”:
Cố gắng tu tâm, sửa nội tâm cho nó quân bình.
Nhiên hậu mới bạc bần nguyên lý, nắm đó mà tu
tiến.

“Nguyên lý sống động tùy duyên thức”:
Nguyên lý của Trời Đất lúc nào cũng sống động. Nếu
chúng ta thanh tịnh, thì chúng ta hiểu được Trời,
Đất và Đạo lúc nào cũng bình an.

“Bình tâm thanh tịnh sống tâm an”:
Lúc đó cái tâm chúng ta quân bình thanh tịnh. Sống
một cuộc sống an lành, có Trời, có Đất, có Đạo.
Chung vui trong huynh đệ tử muội, sống trong có có
không không mà tiến hóa. Biết cơ thể là tạm. Tất cả

mọi người giáng lâm xuống thế gian, một thời gian rồi cũng phải ra đi. Đi bằng cái gì? Đi bởi phần hồn. Phần hồn phải tu, đạt tới quân bình, mới dứt khoát không bị lôi cuốn bởi ngoại cảnh nữa, mới thật sự tiến hóa đi lên thay vì đi xuống.

Vui trong sự thanh nhẹ của Trời Đất mà tiến hóa, không còn簸 ngổ nữa. Hiểu được cái nguyên lý có Trời, có Đất, có Đạo là lúc nào cũng bình an, an vui trong sự đối đãi giữa con người và con người, nó bộc lộ một tình người sống động, vui đẹp trong xây dựng tiến hóa chung, không còn sự簸 ngổ nữa. Minh hiểu được cái gốc gác của chính mình đâu còn簸 ngổ.

Thành tâm tu luyện. Cần sự thanh tịnh mới tiến hóa. Cần sự thanh tịnh mới thật sự sáng suốt. Xây dựng cho cơ đồ tâm linh của chính mình đang làm chủ cái Tiểu Thiên Địa này là cái thể xác. Phần hồn không sáng suốt làm sao làm việc được? Phần hồn phải thanh tịnh tức là sáng suốt. Quyết định việc gì nó cũng rõ rệt, không có tai hại cho chính mình, và không có hại tất cả mọi người ở chung quanh, mới kêu bằng đạo đức.

Thế gian này chỉ có một đạo tình thương và đạo đức. Thương mình mới chịu tu, khai mở được thanh tịnh mới biết đạo đức là cái gì. Biết con đường đi tiến hóa bằng cách nào cho thích hợp và dễ dứt khoát không

bị lưu luyến ở nơi cảnh tạm nữa. Lúc nào cũng vui trong thanh tịnh. Quý thương chính mình mới biết quý thương vạn linh cùng Trời Phật. Trời Phật đã dày công, dứt khoát vượt khỏi sự lôi cuốn của trần gian, mới xứng đáng là Trời Phật trong thanh tịnh, từ bi và đại bi tận độ quần sanh. Lúc nào cũng ban chiếu cho quần sanh sống trong một cảnh sống an vui đầy đủ, không có thiếu thốn.

Nhưng mà làm người vì tâm tôi, phần hồn giam trong cái thể xác. Tiểu Thiên Địa này tâm tôi. Tham nó càng tham thêm. Xây dựng trong tham dục chỗ không có giải thoát. Chỉ có người tu dứt khoát mới giải thoát. Tu mà không đạt tới quân bình thì rất khó dứt khoát. Chúng ta tu đạt tới quân bình, hiểu được nguyên lý của Trời Đất và chính bản thân, thì sự liên hệ không ngừng nghỉ, tiến hóa tới vô cùng, khỏe mạnh. Điển lành của càn khôn vũ trụ lúc nào cũng hỗ trợ cho thân xác được an khang, tự tại trong thanh tịnh tu tiên.

Chúng ta đêm đêm ngồi thiền là làm việc với Thượng Đế. Thượng Đế là làm việc với tất cả những sự thanh nhẹ nhứt của cả càn khôn vũ trụ, cho nên chúng ta mới sớm thanh tịnh được. Mỗi một giờ thiền của chúng ta là giờ làm việc, chứ không phải giờ chơi giỡn đâu. Chúng ta phải nghiêm chỉnh như vậy thì con ma lười biếng trong thể xác nó mới tự động rời

khỏi thể xác và siêng năng tu tiến. Mới thấy nhiệm vụ của nó đêm đêm phải làm mới tiến. Đêm đêm không hành thì không bao giờ tiến.

Cho nên, mọi người tu Vô Vi đều ân cần làm việc. Thấy chính chúng ta đang làm việc cho cả càn khôn vũ trụ; không phải làm việc cho chính mình. Lúc nào cũng học từ bi và thực hiện từ bi. Mở rộng đường đi cho phần hồn sau khi lìa khỏi xác. Việc làm có ý nghĩa. Đêm đêm làm như vậy là lo cho tương lai của phần hồn. Không bị tội phước, không bị ràng buộc bởi những sự sai lầm mà chính mình đã tạo nhiều kiếp.

Cho nên tu thì mới vượt khỏi. Không tu không cách nào tháo gỡ được những sự rối ren trong nội tâm, mà tiến hóa về chơn thức sẵn có của chính chúng ta. Từ đó chúng ta mới có cơ hội tiến tới ánh sáng vô cùng ở cõi trên. Sẽ không còn lo âu và dứt khoát tất cả những sự ràng buộc trong nội tâm. Tiến trong sự thanh nhẹ an bình. Khắp thể gian, hơn loại mọi người ý thức được nguyên lý của Trời Đất thì cuộc vui nó sẽ bùng dậy. Vui biết là bao nhiêu. Nhìn nhau trong xây dựng; không có nhìn nhau trong mưu lợi.

Người tu Vô Vi có cơ hội họp mặt với nhau trong mỗi đại hội, là trong cái tinh thần xây dựng. Nhìn nhau coi thử người này có thiện tốt không? Mặt tươi mặt

sáng không? Đó là cũng đủ trả lời cho chúng ta, chỉ dẫn cho chúng ta đường phải đi. Cho nên chúng ta luôn luôn có đại hội chung vui. Huynh đệ có cơ hội bạc bàn bất cứ ở góc trời nào trong tinh thần xây dựng dẫn tiến, tu tâm sửa tánh rõ ràng.

Thân này ảo ảnh chẳng được trong
Bất ổn tâm thân tạo rối lòng
Tâm động khó thành tâm tạo khổ
Mê lầm tự thức chẳng còn mong

“Thân này ảo ảnh chẳng được trong:”

Thân này ảo ảnh không có được trong, rước những chuyện ảo ảnh, muốn chuyện này chuyện nọ tức là ảo ảnh, không có trong.

“Bất ổn tâm thân tạo rối lòng”:

Thấy những chuyện xung quanh của chúng ta không ai hòa hợp với chúng ta được là bất ổn rồi. “*Tâm thân tạo rối lòng*”, lo âu mà không biết lo âu chuyện gì?

“Tâm động khó thành tâm tạo khổ”:

Cái tâm động, việc gì cũng khó thành, chỉ ôm lấy cái khổ là tâm tới mà thôi.

“Mê lầm tự thức chẳng còn mong”:

Sự mê lầm của chúng ta mà chúng ta hiểu được giá trị của mê lầm, mà ăn năn sám hối thì không còn mong sự giúp đỡ của Trời Phật nữa. Chính mình tự

tu tự tiến mới thật là con người ở mặt đất. Dấn thân ở thế gian học mọi sự kích động và phản động để thăng hoa.

Thượng Đế đã an bài rõ rệt. Không có người nào giỏi hơn người nào. Tự thức tự tu là người đó là tài giỏi. Tự sửa mình mới thật là tài giỏi. Không chịu sửa mình làm sao tài giỏi? Có tài không sử dụng, có sự sáng suốt cũng không sử dụng, làm sao cơ tạng và trí óc chúng ta tiến hóa được?

Hiểu được điều này, dốc lòng hướng về thanh tịnh mà tu để hỗ trợ cho tâm thân yên ổn trong suốt kiếp làm người, lúc chết biết bao nhiêu bạn bè rước chúng ta, ở cõi thanh nhẹ, biết bao nhiêu mình sư tận độ chúng ta khi chúng ta lìa xác. Tại sao không giữ cái lập trường đó để thức tâm sửa tiến lấy chính mình mà còn ỷ lại nơi sư phụ, nơi Tiên, nơi Phật, làm mất giá trị khả năng sẵn có của chính mình mà không hay? Chuyện gì cũng nhờ thiên hạ mà chính mình sáng suốt làm được không làm. Cho nên hỏi: *“Lúc chúng ta cơ cực ai giúp?”* Chính mình phấn đấu mới có ngày nay.

Cho nên những người Việt Nam vượt biên ra đến đây, thậm chí sắp chết nữa, không có cơm ăn, không có nước uống, nhưng mà được cứu. Do ai? Do tâm thức, do cái nhân quả của hành giả đó tiền kiếp

có tốt xấu bây giờ mới được cái phước may đó. Được cái phước may đó mà không biết tu, không biết trở về với thanh tịnh là tự hủy một kiếp này, không tiến hóa nổi. Tương lai không tiến hóa nổi, chắc chắn nó như vậy. Dịp may cho chúng ta tiến nơi thanh nhẹ và không chịu tự tiến, rồi nhờ đỡ người này người nọ, thậm chí nhờ đỡ bùa phép để khống chế người khác đem lợi cho chính mình. Đó là tội càng nặng nữa. Gian tham càng nặng nữa. Đó là hành động gian tham, không tốt. Giữ tâm thanh sạch giải bỏ tất cả những nghiệp lực từ tiền kiếp tới bây giờ thì tâm mới được thanh nhẹ. Lúc đó mới có cơ hội phát triển tâm từ bi của chính mình. Phát triển được tâm từ bi thì mới dần thân tận độ quần sanh, không có so đo, không tính toán.

Học trật tự của càn khôn, tức là tiên học lễ hậu học văn. Những người đi trước khổ hạnh, chúng ta nên cung kính đó là sự thật, đường lối chúng ta sẽ đi đến. Càng đi càng tiến, ý thức như vậy là càng đi càng tu càng tiến và càng khai mở tâm thức. Con người hiểu lấy được mình thì gia càng ổn định. Còn không hiểu được mình, đổ thừa người này người nọ là gia càng bất ổn, thậm chí vợ chồng ngủ một giường cũng đổ thừa lẫn nhau, không chịu hợp tác để xây dựng mái nhà tình thương và đạo đức của Thượng Đế đã ân ban. Có gia đình là có mái nhà tình thương và đạo đức. Không ai muốn con mình bị

nạn, không đứa con nào muốn cha mẹ bị nạn, đó là đạo đức. Mà mỗi người chỉ tự tu tự sửa cơ tạng thanh nhẹ, hòa hợp với thanh, thì làm gì có trước hút mà nạn; trừ phi mỗi ngày mỗi hơn thua, mỗi ăn nhậu, đem cho cơ tạng nó càng ngày càng nặng trước, nó mới hút trước. Nhiều khi đi đường đụng xe cũng chết là tại vì trước mà thôi.

Con người sống ở thế gian xài đâu có bao nhiêu, ăn cũng không có bao nhiêu. Chính người Việt Nam là không có ăn nhiều, không ăn một cục thịt bự như người ngoại quốc, chút chút cả gia đình đủ ăn rồi. Người tu lấy nguyên khí của Trời Đất hỗ trợ cho cơ tạng mạnh khỏe thì không cần thiết vật chất nhiều, ăn ít cũng khỏe chứ không có đòi hỏi. Lúc đó chúng ta mới có cơ hội thực hiện tình thương và đạo đức. Thương ai? Thương mình, không có hủy hoại mình. Ăn nhiều là hủy hoại cơ tạng. Trong cơ tạng con người đều là mỏng, mà ăn, ăn cho nhiều, cho sướng, cho ngon, sau khi ăn rồi mới là thật sự hành hạ cơ tạng mệt nhọc. Sự vận hành trong cơ tạng không thông. Thay vì nó vừa đủ nó thông, mà chúng ta cho nó quá là không thông. Ở đời này cái gì quá là hư. Muốn quá cũng hư, thương quá cũng hư, làm cái gì cũng hư. Cái gì quá cũng đều hư hết. Thương là hại, thương là hại, rất rõ ràng.

Khi tu thanh nhẹ rồi mới bước vào vị trí rõ rệt, mình

tâm kiến tánh, thấy sự sai lầm của chính mình, tánh hư tật xấu của mình và chủ kiến của mình phải dứt khoát. Không nên nuôi dưỡng chủ kiến của chính mình mà hại tâm thân, không tiến, cũng như khóa cửa la làng mà thôi. Chủ kiến là đóng cửa la làng, không tiến được. Hòa đồng mới thật sự là thắng hoa tiến hóa.

Cho nên Vô Vi không có khổng chế một ai. Người nào tự thức cứ tự tu đi, rồi nó sẽ tiến. Cứ bao nhiêu công chuyện đó, hành tới thì giải mở tất cả mọi việc trong tâm thức của chính mình. Tự mình hiểu lấy mình nhiều hơn. Không phải lệ thuộc của một ông sư phụ hay là của một người truyền pháp. Chúng ta có quyền mình xét hành động người truyền pháp có tốt không? Làm đúng không? Sửa đúng không? Thật tâm phục vụ hay là không? Chúng ta có quyền đó. Thì chúng ta hành, hành làm sao tốt hơn người truyền pháp, đó là nhiệm vụ của chính mình. Cứ chống người này, chống người kia, chống người nọ, chống chế độ này, chống chế độ kia, chống chế độ nọ mà không biết sửa chữa mình. Mình có hay hơn người ta không mà mình chống người ta? Lỡ lời nói bậy.

Khi mình hiểu được sự mê lầm của chính mình là không có cầu ai hết, thì chỉ tự sửa. Do ai mình sanh bệnh? Do ai mình bị đọa Địa Ngục?

Chính mình, có mắt mũi tai miệng, hướng ngoại và không có hướng nội để phát triển trung tâm bộ đầu để thoát, thì không có cầu mong ai giúp đỡ được hết! Thành tâm tự nguyện tự sửa lấy chính mình và thấy rõ cái cơ cấu cuối cùng của Thượng Đế đã ân ban là thể xác chúng ta, vi diệu vô cùng, rất có trật tự hòa hợp với luồng điện cả càn khôn vũ trụ. Nhưng mà sống, chỉ ăn mà không hiểu điện. Muốn hiểu điện thì chúng ta thấy rõ ràng, cắt một cục thịt heo thấy nó đỏ, rồi một chập thét nó đen đi. Luồng điện nó ly khai đó, nó trở về cát bụi, nó đen đi, không còn linh động như lúc mới làm thịt. Đó là điện. Mà cơ tạng chúng ta không có điện con người nó buồn rầu, yếu ớt, sự vận hành giao thông trong cơ tạng không tốt làm nguy hại vô cùng. Do ai? Do cái miệng tham lam. Đã tham mà còn dục. Tham đã hại rồi, còn dục còn hại nữa, bài tiết tinh khí, cơ tạng càng ngày càng yếu ớt, khó tu khó tiến cũng chính mình.

Ăn năn sám hối càng sớm càng tốt. Chỉ có chúng ta sai, chẳng có ai sai. Chính mình sai, mọi người trong gia đình hiểu như vậy thì gia đình tạo được một hòa khí tốt đẹp vô cùng. Cuộc sống dưới mái nhà thương yêu của Thượng Đế đã ân ban, phục vụ cho nhau, không có cầu lợi ích kỷ tạo loạn, tạo khổ cho gia cang. Phải sửa mới tiến, không sửa không

làm gì tiền được hết. Xưng danh tu phải tu cho đứng đắn, tu cho đàng hoàng, thật tâm thật tình tu, nhiên hậu mới có cơ hội phục vụ quần sanh. Quần sanh đang quây quần trong sự khổ, tranh chấp, chậm tiến, khối óc không mở. Chúng ta bằng lòng tu sửa để cho khối óc chúng ta mở, cơ tạng chúng ta thông, hòa hợp với nguyên lý của càn khôn vũ trụ. Hỏi chúng ta làm gì? Chúng ta làm một việc cho tất cả mọi việc, ảnh hưởng tất cả mọi người cùng tu cùng tiến trong nguyên lý sẵn có chớ không có xin xỏ bất cứ ai hết.

Hành đi sẽ rõ. Vốn Trời Đất đã cho không có eo hẹp với chúng ta mà chúng ta manh tâm eo hẹp là tự hại, tự giết mình. Những người keo kiệt eo hẹp đó cuối cùng máu huyết vận hành không được thì chỉ có chờ chết thôi, sanh ra bệnh nan y chỉ có chờ chết thôi. Còn người tu nó lợi lộc cái chỗ nào? Lúc sống nó lo cho phần hồn, biết tu tự giải, lo cho phần hồn thì lúc chết phần hồn nó sẽ được thanh nhẹ. Đó là lo cho tương lai.

Cầu mong không đạt khó phân minh
Tâm tu đời đạo rõ tiến trình
Tâm thân bất ổn tùy duyên nghiệp
Sửa tiến không lùi tự giác mình

“Cầu mong không đạt khó phân minh”:

Cầu mong không đạt thì chúng ta khó phân minh. Đứng trước hình Phật xin này xin nọ mà không có đạt được, thì biết ai giúp mình bây giờ? Không có phân minh được cái việc làm của chính mình.

“Tâm tu đời đạo rõ tiến trình”:

Cái tâm mà chịu tu sửa đời lẫn đạo thì rõ cái mức tiến của chính mình.

“Tâm thân bất ổn tùy duyên nghiệp”:

Tâm thân bất ổn là tùy duyên nghiệp của mình đã tạo từ tiền kiếp tới bây giờ.

“Sửa tiến không lùi tự giác mình”:

Sửa đi, tu đi, tiến, không có lùi bước. Lúc nào cũng sửa, bằng lòng sửa, lúc nào cũng sửa, bằng lòng sửa, là tự giác mình, tự hiểu được nhiều chuyện của chính mình từ tiền kiếp đến bây giờ, mà lo ăn năn

sám hối, tiếp tục lo tu. Không có nên suy luận chuyện đời mà trách Trời Phật là một điểm sai vô cùng. Trời Phật đã thể hiện thể xác cho chúng ta thấy từ trong khổ tiến tới sự thanh nhẹ vô cùng. Người đời không biết lấy chữ gì nói, đặt tên kêu Phật. Phật là thanh nhẹ, từ trong chữ Phất mà ra – chữ Tàu – chữ Phất mà ra, thanh nhẹ vậy thôi. Chớ Phật đâu có phải đặt một tên một ông Phật này, ông Phật kia, ông Phật nọ, để phạt người này người kia người nọ, cái đó là sai, không hiểu. Tánh tình ngoan cố ở thế gian không chịu giải mở rồi đặt ông này ông nọ để hù hiếp nhân loại không tiến hóa nổi. Chớ kỳ thật những hình ảnh chúng ta đã thấy Thích Ca cũng phải tu trời chết mới đạt được hào quang tốt đẹp. Đạt Lai Lạt Ma cũng tu ngày tu đêm, bỏ ăn bỏ uống, mới đạt được một luồng điển thanh dịu để tận độ quần sanh. Ngày hôm nay ai nhắc đến hai vị đó cũng phải tu nhiều, phải thiền nhiều, nó mới ổn định, thật sự nhập định mà xuất phát đi lên. Nếu không thật sự nhập định không có đi đâu được hết.

Cần tu nhiều. Thế gian là ăn nhiều tu ít. Ăn nhiều thì nó sẽ bày vẽ những chuyện vọng động bên ngoài không, tham muốn đủ chuyện thì tu lại ít, tranh chấp là nhiều, giữa bạn đạo với bạn đạo cũng tranh chấp. Thì kẻ tu không có chơn chánh, còn tâm đời, hay phê bình người khác, hay chê người này, chê người kia, chê người nọ. Đó là tâm đời, không phải

tâm đạo. Tâm đạo đâu có chê ai. Tâm đạo là tận độ, nói sự thật của chính mình đủ rồi, lo tu tiên để ảnh hưởng người kế tiếp. Lo tu tiên thì từ trường chúng ta thanh nhẹ, lời nói chúng ta chất phác hơn, rõ rệt hơn mới ảnh hưởng người kế tiếp được, trong nhin nhục, khiêm nhường mới tận độ được quần sanh. Cho ta là hay, cho ta là giỏi, làm sao độ được? Rồi thậm chí nói tôi bây giờ là tôi tu thành Phật Di Lạc rồi. Cái chuyện đó dễ quá. Không phải dễ nói đâu. Di Thiện Tối Lạc, mình đã làm đủ điều thiện chưa mà đi tới cái sự lạc quan tiên hóa? Chính tâm thân mình không lạc quan mới xưng danh. Cái danh đó để hỗ trợ cho cuộc sống, cũng như người làm “business”, làm ăn thôi. Kỳ thật con người tu phải thanh nhẹ mới thật là người tu. Người tu mà thiếu thanh nhẹ thuộc là thành phần mê chấp dị đoan bất chánh rồi ôm sách này sách nọ, rồi làm thầy địa lý, nhưng mà địa lý của chính mình chưa thông làm sao làm thầy địa lý bên ngoài? Rồi tử vi, tử vi mình cũng không biết của chính mình nữa rồi làm sao làm thầy tử vi? Phải bán để ăn không? Cái tội đó ghi chép ngay trong tâm thức của mình, lúc chết là xuống phải thọ lãnh, chắc chắn nó như vậy. Còn thật thà chất phác tu tiên thì không có cái gì mà động loạn, không có cái gì phải lo âu. Chuyện gì nó đến là nó đến. Cái luật đến là phải đi. Thì chúng ta hiểu rõ cái luật nhân quả rồi, không có lo nữa. Bình tâm lo tu, bình tâm hướng về thanh tịnh mà hành sự thì mọi

việc tương lai sẽ tốt lành, phần hồn sẽ yên ổn.

Cho nên nhiều người ở thế gian hướng ngoại, thấy người đời không có tu sao người ta tốt hơn mình, người ta có phước hơn mình? Người ta đã tu nhiều kiếp rồi, bây giờ có được chút xíu phước đó thôi. Không phải là quan trọng đâu! Dù có bạc tử cũng nắm không được mà, thì cũng như một chút xíu phước của Trời Phật cho thôi, mà không biết làm phước thì mất phước luôn. Người có tiền không biết làm phước mất phước luôn. Cái luật tự nhiên nó như vậy. Có nhân thì có quả, có đầu có đuôi rõ ràng. Cho nên người thế gian tham lam, mê muội, tranh chấp, thậm chí cho người tu cũng cạnh tranh với người tu, không chịu thức tâm, tự hành để ảnh hưởng người kế tiếp, hào quang càng ngày càng lớn rộng, không biết giá trị đó đâm ra tranh chấp giành giật. Giành giật để tử để làm gì? Để tử là ai? Để tử là người thức tâm đi tu thì nó phải tự tu chớ mình ôm nó làm gì?

Mình cũng một phần tử như nó, mình lo tu là phần mình là chánh. Không nên ôm người này người nọ, rớt cuộc rồi tạo động tạo khổ cho chung, chớ có ích lợi gì đâu!

Người tự thức nó mới dũng mãnh tu tiến. Thế gian thấy rõ ràng người chịu học võ là võ giỏi, mà mỗi

đêm mỗi ngày cũng phải học, phải luyện võ nó mới tỉnh vi được; nhưng mà cuối cùng cũng phải chết. Chỉ có người tu, thức tâm lo cho phần hồn tiến hóa, đêm đêm lo cho phần hồn tiến hóa là thật sự lo cho tương lai. Đến giờ phút lâm chung chúng ta không có rối ren bận rộn. Ra đi là ra đi vì đêm đêm chúng ta chuẩn bị đi rồi. Cái chuyện đi là thông thường đối với những người Vô Vi, không có bị sợ. Lúc chết là vui, không có buồn. Gia đình không có nên khóc, lúc nào cũng quý trọng đưa người đi mạnh khỏe. Từ trường mình tốt, dâng lên, giúp đỡ cho hành giả tiến tới ấm áp thay vì lạnh lùng.

Cho nên Vô Vi không có bày đám, không có cúng quảy, nhưng mà có cái tâm hướng về người chết thôi là người đó ấm áp rồi. Chớ không phải dâng hoa quả cho người chết. Đã chết lìa xác rồi người ta ở không khí khác, ăn uống khác, đi đứng khác. Mà chúng ta lại dâng chuyện ngược lại, những cái chuyện kêu bằng không có xài được cho người ta, phản nguyên lý, giúp đỡ được cái gì? Tạo nghiệp cho chính mình thêm! Giết con bò, giết con heo cúng ông bà, là mình mang nghiệp sát. Còn thành tâm cầu nguyện cho ông bà, thì ông bà được ấm. Vì luồng điển từ trường của chúng ta hòa hợp từ trường của tổ tiên thì nó mới hợp, nó mới thanh nhẹ được, nó mới ấm áp được. Cái đó là thật tâm thật sự hướng về phần hồn của những người đi trước. Khi

mà chúng ta hướng tâm về phần hồn của người đi trước thì chúng ta tạo được cái gì? Tạo hạnh đức cho chính mình, từ từ nó sẽ phát triển tâm từ bi, hòa hợp với nguyên lý tận độ quần sanh, thì tất cả tương lai sẽ được an vui. Tu phải ý thức như vậy. Tu mà không ý thức sự thật là tu sai. Bày việc này, bày việc kia, bày việc nọ, bày đủ thứ, mà không có lối thoát cho hành giả kế tiếp là tội rồi.

Người tu Vô Vi phải nói sự thật. Sự thật là chúng ta đang hành đang tiến nói sự thật chúng ta đang hành đang tiến, người chưa hành họ sẽ hành và họ sẽ tiến. Đúng đường lối không? Còn tạo những sự mê tín nhờ đờ thì đâu có tiến được. Nhờ pháp tự hành tự giải, đó là chánh và thấy rõ khả năng tiến hóa của chúng ta là vô cùng, không bị giới hạn, nếu chúng ta chịu làm và thực hành đứng đắn. Cứ vậy mà đi tới. Trời Đất, Trời che Đất chở rõ ràng. Mọi người có cơ hội tiến hóa hòa hợp với Trời Đất. Thì chúng ta có gia đình quý thương gia đình, có vườn hoa biết quý thương vườn hoa là vườn hoa sẽ tốt đẹp. Tâm chúng ta gieo trồng ý thiện lành tận độ quần sanh tự thức, đêm đêm lo tu. Ta là người, người là ta. Tất cả mọi người sẽ đồng tiến như ta đã và đang tiến, đó là chơn chánh nhất. Không nên viết kinh kệ tụng niệm mà chính mình không thoát, thì đâm ra gian dối nói láo. Tam sao thất bổn, chép cái này cái kia cái nọ, chỗ này một chút chỗ kia một chút, rồi cũng nói đi

giảng đạo, chỗ chính tâm thức nó chưa khai triển. Chưa sáng, chưa thấy lấy chính nó mà nói cái gì? Bày thêm áo mào để cho mắt phàm sợ thôi. Chớ người mà có tâm thức khai triển đâu có sợ áo mào. Hướng về phần hồn, hướng về nguyên lý của Trời Đất đâu có sợ áo mào. Áo mào để làm gì? Che bên ngoài, không có sự thật. Tâm thức là sự thật. Người tu cần phát triển tâm thức.

Người sống ở thế gian này hiểu cảnh kích động và phản động của gia cang mà lui về thanh tịnh, thì tâm thức nó cũng xán lạn như người tu trên núi vậy. Tu tại thị là vậy. Tu tại thị phải biết lấy oán làm ân. Tất cả đều xây dựng cho chúng ta tiến hóa chớ không ai hại ta. Chính ta là người hại ta mà thôi. Nên dứt khoát như vậy mới tu tiến. Dễ dãi và rất đơn giản, không có gì khó khăn hết! Gia đình nào cũng có thể tu được. Gia đình nào mà biết được hoàn cảnh là ân sư, là có thể tu được. Những sự kích động và phản động trong gia cang chúng ta bằng lòng ngồi lại nhịn nhục, thì nó sẽ qua, tất cả mọi việc sẽ giải quyết được, không có cảnh ly tán của gia cang đâu.

Giác minh khai triển thức tâm lành
Giải quyết tâm linh tội giảm khinh
Đời tạm không cần gieo chuyện ác
Thực hành dứt khoát hướng tâm linh

“Giác minh khai triển thức tâm lành”:

Khi mà chúng ta tu tới tự giác tự minh, hiểu được, khai triển thức tâm lành, lúc đó sự quân bình trong nội thức có, tâm từ bi có.

“Giải quyết tâm linh tội giảm khinh”:

Hướng về tâm linh mà thăng hoa tiến hóa.

“Đời tạm không cần gieo chuyện ác”:

Thế gian là đô thị giả, tạm bợ mà thôi, không cần, làm điều ác làm gì.

“Thực hành dứt khoát hướng tâm linh”:

Phải dứt khoát thì mới hướng về con đường tâm linh tu tiến được, thực hành pháp môn đứng đắn, nhiên hậu mới có kết quả. Tu là phải hành pháp. Cương quyết hành pháp thì nội thức khai triển, huyền bí trong nội tâm cũng khai triển. Mọi lãnh vực trong nội tâm nội thức đều khai triển, thì ta không cần

làm những điều ác ôn như thế gian không hiểu về tâm linh. Thực hiện chuyện hơn thua, biến thể của nó là ác ôn. Giành cho kỳ được nhưng mà làm sao hưởng hết những số tiền mà mình đã giựt cướp được của người khác?

Nhiều người suốt một kiếp người xài không hết số tiền đó, cứ đâm đâm đi kiếm tiền, kiếm tiền, kiếm tiền thét rồi khổ, khổ, khổ, bù đầu vào phát triển không nổi, tự hành hạ lấy chính mình và tưởng mình là một khả năng giỏi, có một không hai tại thế gian là tạo khổ cho chính mình. Người tu tiền càng nhiều, tội càng nhiều, chớ không phải nói: *“Tôi tiền nhiều là tôi bảnh đầu!”* Không phải! Người tu phải dứt khoát, tự giảm khinh lấy cái tội trạng của mình, không làm nữa nó mới giảm. Tiếp tục làm, tiếp tục nhận tiền của thiên hạ, tiền càng nhiều thì tội càng nhiều, ở thế gian thấy rõ ràng. Chúng ta là người Việt Nam thấy rõ, có tiền có tội, không có tiền không có tội gì hết. Phải dứt khoát như vậy mới tu tiền.

Nhiều người tu nửa chừng kiếm tiền, thấy chúng ta thông minh hơn người thường, làm tiền cho nhiều rồi tự hại mình, đâu có phát triển được. Cần tu nhiều thì chúng ta hướng về tâm linh chúng ta có tiền mới thật sự giúp đỡ những người kế tiếp, những người khổ chúng ta giúp họ, chúng ta không nên ôm tiền ôm bạc nữa, giải tất cả nghiệp tâm, lo tu mà

thôi. Tu, sửa là phát triển cái tâm linh. Giàu có về tâm linh thì tiền bạc nó phải bớt. Tiền bạc là nghiệp. Nếu tu mà còn đếm bạc, ôm bạc, giữ bạc là tạo nghiệp mà thôi, tâm động, không bao giờ tịnh được. Hướng về tâm linh mà tu thì chúng ta có một vốn vô cùng tận phát triển, động đâu hiểu đó, duyên Trời, duyên Phật, duyên lành thế gian, chúng ta đều có hết. Chuyện gì phải nôn nóng đi làm tiền sát hại người này, sát hại người kia có ích lợi gì? Chuyện không ích lợi chúng ta không làm, chuyện không cần thiết chúng ta không làm, phải làm điều cần thiết!

Tu cho nó phát triển huyền bí của nội tâm mới là người tu. Tu mà hiểu chuyện huyền bí của ngoại cảnh mà nội tâm không hiểu thì cũng còn sân si. Còn sân si là còn bơ vơ. Lập thế, dạy người này tu người kia tu, để cho mọi người đội cao lên. Không được! Phải mở thức hòa đồng thì mọi người đồng hành với chúng ta đồng tiến, mới là môn pháp đứng đắn tu học trong xây dựng rõ rệt. Quyết tâm như vậy, cuối cùng sẽ có kết quả tốt. Còn dụng một ý niệm tham là phải bị hết. Bày mưu này mưu nọ, rốt cuộc cũng phải tiêu tan, không thành công đâu. Người ta buôn bán gian xảo, nghiệp lực nhiều, người ta bỏ mình đi tu, còn mình đi tu lập cơ sở buôn bán là tái tạo nghiệp lực chôn hồn chôn vía của chúng ta, chúng ta không làm điều đó.

Thức tâm, làm những gì công hiến cho mọi người cộng hưởng và tận độ, đường lối đó chúng ta làm. Người tu phải thấy mình lúc nào cũng nghèo không tiền. Có khổ mình mới tu. Sướng ai mà đi tu. Khổ mới là tu. Khổ! Khổ! Khổ! Mới bước vào biên giới của Phật pháp. Bước được vào biên giới của Phật pháp thì thoát khổ, thoát nạn. Thì chúng ta từ đâu mà có cơ hội bước vào biên giới của Phật pháp? Từ khổ. Vậy chúng ta khổ là đúng đường, không có sai đường. Khổ nhục là đúng đường, không có sai đường. Cho nên nhận lãnh cái khổ nhục để tiến hóa, lấy oán làm ân, thuận chiều xuất phát mới là người thật tâm tu. Càng ngày càng khoẻ mạnh, càng ngày càng trẻ trung, là tâm không còn lo âu nữa. Không bám víu tiền tài địa vị nữa, thì mặt mày nó mới tươi sáng được. Nếu còn bám víu tiền tài duyên nghiệp, là mặt mày nó không có sáng được, vì sao? Vì sự lo âu thay vì chúng ta dứt khoát không còn sự lo âu nữa, lúc nào cũng vui trong thanh tịnh để tiến hóa. Hằng ngày chúng ta làm những việc cần thiết và không làm những việc không cần thiết.

Cuộc sống của chúng ta có trật tự thì cái lộc của chúng ta ăn không có hết. Đừng có lo đói, đừng có lo khổ nữa, chỉ lo tu mà thôi. Dứt khoát được điều này là người giàu có tâm linh, thay vì ôm tiền ôm bạc rồi cuối cùng cũng phải ra đi với hai bàn tay không.

Vàng bạc cũng chôn dưới đất. Còn những người mà hướng về tâm linh ra đi, vàng bạc đeo đầy mình, thanh nhẹ, hào quang xuất phát tốt đẹp. Đó là của vô tận của Thượng Đế đã và đang ân ban cho những người bằng lòng tu tiến, đến đó là sẽ có đồ tốt, thanh nhẹ, quần áo cái gì cũng thay đổi hết. Chỉ có Thượng Đế mới là Đấng Toàn Năng xây dựng cho muôn loài vạn vật. Mà nếu chúng ta không hướng tâm về đó chúng ta không thấy cái giá trị thanh nhẹ là vô cùng.

Tu là một kỳ công. Kỳ công không phải là suốt ngày làm cái đó, nhưng mà đêm đêm tu luyện là được rồi. Hòa hợp với chấn động cả càn khôn vũ trụ thì chúng ta mới là thoát được. Thoát được thì mới giải được nghiệp mà không thoát được thì nghiệp còn trở trở. Cho nên nhiều người tu nửa chừng chán nản. Không nên chán nản! Sự dày công phải nhiều ngày nhiều giờ mới thành công, cương quyết như vậy. “*Tu nhất kiếp ngộ nhất thời*”, trong nháy mắt thì hiểu tất cả những cái gì của cả càn khôn vũ trụ mà bằng lòng tiến hóa không ngừng nghỉ và không thoái bộ, cảm thức tâm linh là thật sự một con đường tiến hóa tới vô cùng.

Tâm linh sẽ đem lại bằng an cho hành giả tại mặt đất. Mỗi người dân trong xứ mà hiểu được nguyên lý của tâm linh thì sẽ đem lại sự bằng an, quốc thái

dân an cho xứ đó. Mọi người cộng hưởng hòa bình trong thanh nhẹ và không còn sự đua đòi, tạo sự trì trệ cho bản thân nữa. Mọi việc đều thông khai, đêm đêm chúng ta thiền trong giờ giấc thông khai là giờ Tý của Trời Đất.

Đêm đêm chúng ta thiền thông khai trí tuệ khai mở thì mượn cái trốn đó mà để đi lên. Còn cái giờ đó mà chúng ta lo ăn ngủ, thì nó thành tựu cái ý dục dề hèn, bê trễ, sân si, tạo trước chỗ không có ích gì hết! Tu cái giờ cũng quan trọng. Tôi giờ nào tôi cũng tu là không được! Nó phải có giờ chúng ta tu. Trời Đất thông khai, chúng ta mới phát triển được. Không có áp dụng cái giờ giấc bởi vì cơ thể chúng ta là Thiên Địa hợp thành mà không theo cái chiều hướng Trời Đất thông khai mà tu tiến là khép kín lấy chính mình, không tiến được. Không phải buộc ngồi tu ngày, tu đêm mà không ý thức được chuyện làm của chính mình, thì cũng là một đồng đó mà thôi, không phát triển được. Biết được chuyện làm của chúng ta, giờ giấc của chúng ta là mượn được cái trốn hòa hợp với chân động của càn khôn vũ trụ mà tiến hóa thì bộ đầu chúng ta mới thanh nhẹ được. Nhiều người nói tôi chán đời, tôi tu, tôi tu tứ thời. Thời nào là hữu ích về cái gì cũng không biết, cấm đầu lo tu thết rồi sanh khùng, sanh bệnh. Phải có giờ có giấc, phải có tâm phục vụ làm việc rõ rệt mới có cơ hội tiến

hóa.

Tâm linh chuyển tiến hành trình rõ
Cảm thức trần gian vẫn khó lo
Đời tạm không hành sao được tiến
Thực hành chánh pháp chẳng còn lo

“Tâm linh chuyển tiến hành trình rõ”:
Tâm linh chuyển tiến hành trình thì rõ rệt.

“Cảm thức trần gian vẫn khó lo”:
Thế gian bôn ba làm những điều không cần thiết khó lo, lo không nổi. Cho nên trai lớn lên lấy vợ, gái lớn lấy chồng rồi lo không xuể rồi cũng sanh chuyện, rồi cũng đi tới chỗ ly tán.

“Đời tạm không hành sao được tiến”:
Đời thế gian là tạm mà chúng ta không hướng về tâm linh mà hành sự thì làm sao tiến được?

“Thực hành chánh pháp chẳng còn lo”:
Cái pháp nào mà khứ trước lưu thanh, giải được nghiệp tâm của chính mình thì không còn lo âu nữa. Vui trong sự tu học sẵn có. Thanh tịnh thì không sợ sự đụng chạm. Thanh tịnh thì không sợ sự kích động của ngoại cảnh. Bản thân của chúng ta cũng

nằm trong kích động và phản động. Xã hội cũng đang nằm trong kích động và phản động. Nếu chúng ta hướng chiều hướng về tâm linh thì chúng ta không còn lo âu sự kích động và phản động, thị phi của người đời.

Tâm tu phát triển là mình lo tu thôi. Mỗi một đơn vị lo tu là ảnh hưởng được người kế tiếp. Chớ không phải tôi tu cho đủ hết, tôi học đủ sách vở, ra làm sư phụ người ta. Không được! Phải tu nhiều, khai triển tâm thức trong tự nhiên và hồn nhiên, lúc đó cái âm thanh của chúng ta độ được người tu. Không dám nhận lãnh chức sư phụ, thức hòa đồng mở là chỉ có tâm phục vụ mà thôi. Ôm lấy chức quyền không phải người tu. Người tu không có quyền hạn gì hết.

Người tu là thực thi khai triển tâm bình đẳng để ảnh hưởng người kế tiếp. Chư Phật chư Tiên cũng vậy, tu đắc rồi Ngài chỉ lo tận độ, lấy sự thanh tịnh của chính mình tận độ, tùy theo khả năng sẵn có. Chớ không phải rêu rao hay là thách thức người khác. Không có lợi lộc gì cho chính mình. Sửa tiến để ảnh hưởng người khác là điều cần thiết nhất trong quả địa cầu này. Nếu mà còn rêu rao địa vị là không phải chơn chánh. Mưu mô thụ lợi chớ không phải chơn chánh. Thực hành đứng đắn, hạ mình tu học. Phật pháp vô biên chuyển tiến tới vô cùng thì chúng ta không có ôm chấp. Tu mà còn ghét loại này, thích

loại kia, không được! Thức hòa đồng không có, ánh sáng trong nội tâm không phát triển, còn phân chia, đâu phải người tu!

Cho nên con người nói hoài họ nghe không hiểu, nhưng mà tới ngày lâm chung rồi phần hồn đi thọ tội, lúc đó mới thấy là “Ô! Tôi ở thế gian tôi tu biết là bao nhiêu, khổ cực biết là bao nhiêu, tại sao bây giờ tôi phải thọ tội?” Tôi tu mà dựa trong lý thuyết của người khác, dựa theo cái gì của người khác, mà chính cái của tôi tôi không phát triển, thì tôi phải học thêm. Cái đó là cái luật tự nhiên. Trời Phật cho chúng ta xuống thế gian chỉ có lợi cho Trời Phật chứ không hại cho Trời Phật. Người thế gian cho Trời Phật là ngu, không có mắt, làm vậy là bị kẹt. Kiếp này không tiến được kiếp sau cũng phải tu, cũng tiến mà kéo dài thời gian mà thôi. Chúng ta gặp được một cái pháp ngắn gọn, thực hành đứng đắn, tương lai sẽ có kết quả tốt. Thực hành đứng đắn xuất phát được mới có cơ hội hội tụ với Tiên Phật mà sống bình an vô sự.

Mang thể xác con người mà chịu tu đem lại được những gì? Ảnh hưởng cho người kế tiếp, nhân quần vui khỏe trong thanh tịnh, thật sự quốc thái dân an, phục vụ tiến hóa rõ rệt, không còn nuôi dưỡng sự mê chấp nữa, mới chứng minh thật tâm tu. Mà tu không cho người ta đụng chạm mà tu cái gì? Tu mà

người ta kích bác có một hai câu mình muốn cái gì họ cũng không cho. Họ bác mình là một cơ hội để cho mình tu. Tu được ba chút rồi muốn lập cái này kia kia nọ, mà xin phép không được rồi ghét chính phủ người ta, ghét này kia kia nọ, ghét xã hội. Không được!

Vì trình độ mình chưa tới mình phải nhịn nhục. Tu đứng đắn người ta sẽ mời mình giúp đỡ. Cái đó là cái luật tự nhiên. Ở đời này thấy cái gì quý, cái cây mà sanh ra cái trái tốt là họ ùn ùn theo đó mà trồng một loại cây đó để cung ứng cho xã hội được tốt đẹp. Thì cái luật tự nhiên của Trời Đất có, tại sao chúng ta không hành tự nhiên và hồn nhiên để phát triển? Câm mồm lo tu, chuyện ai thầy kệ, chuyện mình mình lo phát triển cái nội thức của chính mình trước.

Ngày ngày lo niệm Phật, đêm đêm lo tham thiền là đủ rồi, đúng giờ đúng giấc đã quy định. Giờ thông khai là giờ thiền của hành giả Vô Vi. Hành giả Vô Vi không thiền trong giờ bị kẹt và cô đọng, không được! Phải thông khai, chúng ta mới thiền trong giờ thông khai thì nó không có mệt. Có giờ thiền, có giờ ăn, có giờ ngủ, trật tự rõ rệt. Không chịu làm cho mình, đi làm trật, làm chuyện khác không hà! Không có làm đúng theo cái đường lối chỉ định của người đi trước. Người đi trước thành công, đưa lại những ảnh hưởng

tốt cho mình, tại sao mình không đi đúng như vậy?

Rồi sửa, gia thêm hay là bớt, tạo khổ cho chính mình mà phát triển tâm linh không được, đâm ra nghi kỵ pháp, oán trách pháp. Tự hại mình mà thôi chứ đâu hại được người truyền pháp. Người truyền pháp chịu hành pháp, không cách nào mà hại được hết. Vì người ta không giành địa vị và người ta không có đặt quyền thế, không làm cái gì mà cho mình bắt bẻ họ được hết. Họ chỉ lo tu mà thôi! Thì chúng mình chắc chắn là họ sẽ đắc trước chúng ta. Nếu chúng ta là người kế tiếp không chịu hành thì chúng ta chỉ đứng chân tại chỗ và không có tiến được. Tiến tới một bước lùi ba bước. Khi mà đạt được một chút xiu nói năng từm lum, tưởng là tôi thành Tiên, thành Phật, rồi nói dóc đủ chuyện đó là lùi ba bước.

Tu được một chút, mở được một chút huệ tâm không có rêu rao nói từm lum. Cầm mồm để sửa, để tu, mong đúng giờ lo tu thiền là trí sáng tâm minh. Đâu cần gì phải lo âu, chỉ có thực hành thôi. Công chuyện sờ sờ trước mắt, người đi trước thành công tại sao chúng ta không thành công? Là tại vì chúng ta lo đủ thứ, ôm chấp phê phán đủ chuyện, rồi tạo cảnh bơ vơ cho mình, rồi chê cái pháp đó không tốt. Pháp nào cũng Thượng Đế ân ban xuống thế gian. Nếu chúng ta nhận pháp nào phải dốc lòng đi đúng theo cái pháp đó thì mọi việc nó sẽ thành công. Lúc

cần tu thì năn nỉ sư phụ cho tu, tu rồi lại phản, thế gian này có. Cho nên nhiều người, người ta tu đắc rồi kêu họ sư phụ, họ cũng không thèm để ý tới cái chữ sư phụ vì những người sư phụ trước đã độ tài làm sai quá nhiều; bây giờ cái chữ sư phụ người ta không nhận nữa. Người ta hạ mình hòa đồng với chính chúng ta mà để ảnh hưởng cho chúng ta càng ngày càng tự tu, tự thức và tự tu tiến. Cái thức bình đẳng là cần thiết của người tu Phật. Hướng về Phật tu mà không có bình đẳng, nói xấu đạo này đạo nọ là ma quỷ, không phải là hướng về tu Phật. Tâm hướng về Phật phát triển tâm từ bi, quý trọng tất cả sanh linh tại mặt đất. Hành động tốt, hòa đồng tốt mới diu tiến được vạn linh đồng tiến với chúng ta.

Cho nên, Vô Vi tu một thời gian cảm thức thế gian chẳng có ai tài. Chính người chịu tận dụng khả năng của chính mình thì người đó có cơ hội tiến, hướng về tâm linh mà hành sự thì mới có cơ hội thức giác nhiều hơn. Cái pháp hay nhưng mà tâm ta nghĩ bậy, làm loạn, mê chấp, từ ăn uống cũng mê chấp, đi đứng cũng mê chấp, sai lầm, tưởng ta tu như thế này mới số một được, tu như thế kia là không có số một. Cái đó là sai! Khi mà chúng ta tu, pháp lực chúng ta mạnh, thì cái gì đến thì chúng ta cũng giải được, cũng cảm hóa được. Sợ đầu này, sợ đầu kia, là cái pháp lực yếu không tiến, và càng ngày tâm thức càng

suy đồi và không cỏi mở được.

Mơ màng ảo ảnh chẳng được trong
Tâm thân bất ổn càng thêm khổ
Khó tu khó tịnh tăng thêm động
Giải thoát bình tâm chẳng ước mong

“Mơ màng ảo ảnh chẳng được trong”:

Mơ màng ảo ảnh, chúng ta cứ mơ mơ màng màng. Tu mà cứ nghĩ tới chuyện Tiên Phật này kia kia nọ là mơ màng. Tâm không có trong.

“Tâm thân bất ổn càng thêm khổ”:

Chúng ta là người phàm mà cứ so sánh với Phật Tiên làm sao so sánh được? Người ta thoát tục người ta mới thành Phật Tiên, mà chúng ta còn ở trong phàm tục mà so sánh sao được? Chúng ta chịu nường theo cái pháp khứ trước lưu thanh, để giải từ giai đoạn này tới giai đoạn nọ, thì chúng ta không còn khổ. Nếu chúng ta ôm ảo ảnh mà để tưởng tượng như vậy, thì chúng ta chỉ gia tăng khổ thôi. Thấy những hình ảnh Tiên Phật là chúng ta càng khổ thêm.

Có cái pháp hành từ trước đi tới thanh, từ nặng đi tới nhẹ, chắc chắn đường đi chúng ta sẽ tiến tới nhẹ

và hòa hợp với nhẹ để thăng hoa tốt đẹp. Nếu chúng ta tâm thân bất ổn thì càng thêm khổ.

“Khó tu khó tịnh tăng thêm động”:

Tu cũng không được, mà tịnh cũng không được. Muốn dứt bỏ một chuyện gì cũng không có giải quyết được thì tăng thêm động.

“Giải thoát bình tâm chẳng ước mong”:

Chúng ta có ngụ ý từ trước đi tới thanh mới có cơ hội giải thoát được. Trước cứ ôm trước và gia tăng trước làm sao giải thoát được? Chúng ta có pháp Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định là giải trước lưu thanh. Dứt khoát mới là giải thoát, không còn ước mong nữa.

Người phàm kêu ngồi nhắm mắt thì tưởng buôn bán một lời mười, trúng số, tham dâm đủ chuyện nó hiện trong óc, không tiến nổi. Chúng ta người tu nhờ cái pháp, chớ không phải ngồi một đồng đó rồi quán tưởng, càng ngày càng khùng thêm. Có cái pháp hành giải rõ ràng, lấy nguyên khí của Trời Đất giải nó ra, lần lần chúng ta đi lên. Lên lần lần, chúng ta mới thấy rằng Trời Đất và Đạo là quan trọng.

Cuộc sống của người tu Vô Vi là Trời, Đất, và Đạo chớ không phải tiền đâu! Tiền là ở trong cái giới giành giựt tạo sự đau khổ mà thôi. Chúng ta dứt

khoát để cho tâm thân được an nhẹ, đêm đêm lo tu tiến. Dứt khoát ảo ảnh thì cái tâm chúng ta mới được trong. Chúng ta cần nguyên khí của Trời Đất để hít thở thấy khỏe. Chúng ta làm Pháp Luân Thường Chuyển nó càng ngày càng sâu. Càng ngày càng lâu là nó giải được phần trước, nó lưu phần thanh ở bên trong.

“Pháp Luân Thường Chuyển huệ tâm khai”, nhắm mắt chúng ta đã thấy ánh sáng rồi. Từ ánh sáng chúng ta đi tới, chúng ta sẽ thấy những cái chuyện siêu diệu ở bên trên Thiên Quốc, sắp đặt trật tự hơn thế gian. Không có cái cây nào méo, cây nào cũng ngay. Người nào cũng tốt, không có gieo họa cho người khác, mà chỉ có xây dựng và cứu độ mà thôi.

Tình Trời sống động là ở chỗ đó. Càng lên cao càng thấy tình Trời sống động. Lúc đó, chúng ta mới phát triển tình người. Chúng ta dứt khoát được thì tình người chúng ta sẽ phong phú. Ai gặp chúng ta, cần đến gì thì chúng ta chỉ có giúp đỡ mà thôi. Giúp đỡ trong xây dựng chứ không phải hướng dẫn người ta đi đến chỗ hư hoại. Chỉ gia tăng sức khỏe và giúp cho phần hồn được tiến hóa nhanh nhẹ, tốt đẹp.

Chúng ta tu là phải tự tu, tự tiến. Bằng lòng hành thì phải hành cho đến đích chứ không nói: *“Tôi hành chơi !”*. Ngồi một chút rồi tôi đi cầu xin ông Phật

phù hộ này kia kia nọ. Cái đó là trật. Phật nào đâu mà phù hộ? Phật là giải thoát. Mà chúng ta có đi lên cái giới đó, thì cái giới đó mới chiếu cho chúng ta. Chúng ta mới cảm thấy thanh nhẹ. Không tới đó không thấy sự trật tự cao siêu ở Bên Trên nó ra thế nào?

Cho nên đêm đêm chúng ta hành là mục đích khai triển trực giác để đánh lễ Phật. Chớ không phải chúng ta tu rồi để nhờ ông Phật tới giúp. Cái đó là sai. Chúng ta đã đi lên mới ngộ Ngài. Ngài mới ban chiếu luồng điển thanh nhẹ, trong tâm chúng ta đã thanh tịnh, chúng ta mới nhận được sự thanh nhẹ. Từ đó chúng ta lại càng cảm thông Trời Đất, càng thấy rõ sức mạnh của Từ Bi và Đại Từ Bi thế nào !

Cho nên ở đời, người tu rất dễ tha thứ và thương yêu người phạm. Rồi như con em trong gia đình chúng ta nó có sai lầm một chuyện gì mà chúng ta không bằng lòng tha thứ, và thương yêu xây dựng nó thì nó tự động sẽ biến thành kẻ thù. Mà chúng ta giúp đỡ nó, nó ăn năn sám hối. Và khi nó hiểu được giá trị của sự thanh tịnh là vô cùng. Nó dứt khoát. Tương lai nó là người thật sự cứu đời, tiếp tay chúng ta xây dựng cho gia cang tốt và khu vực nó ở nhưn loại đều quý mến nó.

Đạt đến sự thanh nhẹ thì mới thấy rõ sự kết quả tu hành. Nếu chúng ta càng tu càng nặng, càng sân si, càng bóp mép sự thật là người đó đã đi sai rồi, đi không có đúng đâu. Trong tự nhiên và hồn nhiên chúng ta phát triển thanh nhẹ như vậy, ánh sáng nhắm mắt bừng sáng trong tự nhiên và hồn nhiên, chớ không có mượn đèn thấp. Mới tỏ ra dày công chúng ta đã đạt được.

Phải tu đi, hành đi mới thấy rõ cái công năng, công phu giá trị của chúng ta đã đạt được thì người khác cũng có thể đạt. Nếu người nào dày công chịu tu, là người đó sẽ tiến tới tốt. Soi Hồn, Pháp Luân, Thiên Định đầy đủ là hòa hợp với nguyên khí cả càn khôn vũ trụ, dẫn tiến tâm linh rõ ràng. Chỉ có tu mới giải quyết được. Càng tu, càng cao, càng sáng không tội phước nữa. Lúc nào cũng thanh thản bình an. Giờ nào chết cũng cảm ơn. Đường lối của chúng ta là đi về Thiên Quốc, chứ không phải ở thế gian. Chết lúc nào là chúng ta sẽ đi lúc đó. Quyết tâm nhiều ngày nó đã hình thành.

Đêm đêm mà thực hành quyết tâm như vậy thì nó sẽ đi đến đích chớ không còn trì trệ. Tu cho bản thân, tu cho khối óc sửa tiến rõ rệt. Chớ không phải tu mà đi đọc sách rồi nói chuyện thiên cơ. Không có trách nhiệm đâu vào đâu hết. Hại người ta chớ không có giúp được ai. Sửa mình để ảnh hưởng

người kế tiếp mới là thật. Không chịu sửa mình không bao giờ ảnh hưởng được người kế tiếp. Nói cho hay, không chịu sửa mình là không đúng.

Chương kinh nào cũng nhắc nhở người tu thiền phải cố gắng khai triển tâm thức của chính mình, mới diệt được con ma lười biếng. Mà đi ngược lại là điều gia tăng con ma lười biếng, chỉ có ngủ không có thiền. Thành ra, tu hoài không thấy kết quả là vậy.

CHƯƠNG ĐẶC BIỆT

"TÔI LÀ AI ?"

Kính thưa quý vị,

Trong khung cảnh âm cúng thân mật, thiền sư Lương Sĩ Hằng đã tâm sự với chúng tôi những thăng trầm trong cuộc đời của người từ đời đến đạo. Vovied Multimedia xin trân trọng giới thiệu cuốn video “*TÔI LÀ AI ?*”

Tôi sanh tại Quy Nhơn năm 1923, ngày 13 tháng 11, cha tên Lương Thâm, mẹ kêu Lâm Thị, gia đình đông con, 4 trai, 4 gái. Tôi, hồi còn nhỏ, học riêng lẻ tẻ, sau lớn lên vô trường Gagelin, trường đạo, học trong section française, chỉ học với người Pháp mà thôi. Trong lúc đó, học được có mấy năm thôi, bệnh hoạn nhiều lắm, phải nghỉ, không có tiếp tục đi học, phải dưỡng bệnh, mà trong thời đó là chỉ có cúng quảy, nhờ thiêng liêng trị bệnh mà thôi, rồi rốt cuộc cũng tìm được y tá chích kim mới trị được bệnh rét rừng. Tới năm 1942, khoảng 19 tuổi rời khỏi Quy Nhơn vào Sài Gòn làm việc. Làm việc cũng như người Tàu kêu là “*Má Chín*”, trên chủ dưới mình, tiếp xúc với người Pháp để xin giấy phép và đánh điện tín, viết thư này kia kia nọ vậy thôi. Vì tôi thấy ở xã hội, chỉ có mấy công ty lớn, mấy người làm việc mới có đồng lương đàng hoàng, cho nên trong lúc đó tôi bệnh hoạn, không có đi học, và tôi tiếp tục đi tới mấy cái cơ sở đó, mấy cái thùng rác của cơ sở đó tôi lượm mấy lá thư lai vãng của công ty đó tôi về tôi tự

học, học hỏi những chuyện xã hội đã có, sẵn có. Cái gì của xã hội, người lớn nói chuyện gì tôi cũng nghe và tôi học. Tôi thích nghe và thích chơi với người lớn để học hỏi cái kinh nghiệm của họ, từ việc buồn cho tới việc vui, tôi thường học nơi người lớn. Tôi thấy là nếu chơi với một người lớn tuổi như tôi đang đọc một cuốn sách, một tủ sách đầy đủ kinh nghiệm, thực tế hơn. Khi vô Sài Gòn đó, làm “*Má Chín*” một thời gian, rồi chán, tôi tiếp xúc với tất cả nhà giàu mà mình không có giàu, rồi bây giờ phải làm sao làm giàu? Cho nên đó tôi mới đổi cái nghề đi Nam Vang, rồi từ đó mới quen được một số người, người ta tin cậy mình, mới chạy thuốc tây xuống Sài Gòn bán, rồi đem trả vốn lại cho họ. Thì cái người chạy lậu, lúc nào cũng sung sướng, tiền bạc phong phú xài không hết.

Tôi gặp bà Tám ở Nam Vang, cũng quen năm đó rồi. Năm đó tuổi trẻ đi chơi, vui, gặp người ta thương mình quý vậy thôi. Cái nhân duyên đó là tuổi trẻ ai cũng thích. Người ta thương, mình quý vì đó mà lai vãng, tiếp xúc với gia đình họ, rồi gia đình họ quý tôi, và chính bà mẹ nói rằng “*thằng này thiên kim khả thác*” là có thể giao con cho nó, không sao, sẽ có tương lai, vì bà mẹ biết coi tướng, nói như vậy, tôi không tin. Sau đó tôi không còn đi Nam Vang nữa, tôi mới trở về Sài Gòn, từ đó tôi đi ra Phan Thiết. Tôi

đi làm cho cái công ty, mà công ty đó sang một căn cinéma, giao quyền cho tôi.

Rồi đến lúc đó, bà Tám có thơ từ lai vãng với tôi, thương nhớ tôi và không cho biết rằng bà chừng nào đến. Tự nhiên tôi nhận được cái điện tín là bà sẽ đến, mấy giờ, phi cơ nào? Lúc đó tôi cho người tài phú đi ra rước, thì người đó rước bà về. Lúc đó tôi mới biết bà đến nơi. Hỏi tại sao bà đến? Tôi nghèo như thế này mà bà đến để làm gì? Bà nói không phải nghèo, tôi thương mà tôi đến thôi. Tôi nói : *“Bà đến với tôi, có cơm ăn cơm, có cháo ăn cháo, muốn sống với tôi thì như vậy, chớ còn nói về nhà giàu thì tôi không có phần rồi, tôi không có tiền, không có bạc như người ta.”*

Càng ngày quen người khác, người này rủ một chút, người kia rủ một chút, cái nhóm đó là cái nhóm nó đặc biệt, cái groupe cũng như là casino vậy đó. Nó xin giấy phép của tỉnh trưởng rồi nó làm tài xỉu xổ đề, cho nên Phan Thiết có nhà lầu tài xỉu. Hỏi nhà lầu tài xỉu là của ai? Nói chú Lưỡng là người ta biết chú Lưỡng hết đó, người ta kêu tôi là chú Lưỡng đó. Lúc đó chán đời vì thấy nhà giàu cũng là bệnh chết, nhà nghèo cũng là bệnh chết, không có người nào sướng hết, người nào cũng khổ, mà làm tới ông tỉnh trưởng cũng khổ, mà tới ông Bảo Đại, tôi thấy ông Bảo Đại cũng khổ, không có sướng. Vậy thì mình không đi tu, ở lại làm gì? Cái tâm hướng về con

đường tu, giải thoát, thích nghe kinh kệ này kia kia nọ, ai nói chuyện tu, nói về Tiên Phật mình thích nghe.

Tôi gặp ông Đỗ Thuần Hậu, là lúc đó có người bạn tu thiền. Người bạn từ nhỏ tới lớn mà mặt mày thay đổi đẹp, đẹp trai, mắt sáng. Tôi mới hỏi người này : *“Chú mày làm gì mà mặt mày tươi vậy?”* Thì người cười và nói tôi tu. Mà lúc đó tôi còn ăn chơi, tôi ghét người ta tu lắm. Tôi nói: *“Mày tu cái thằng nào cho tao biết cái tên thằng đó.”* Thì người bạn này nói: *“Không được nói như vậy. Ông nói đây là người ta, ông kia ông nghe, ông hiểu rồi. Ông có lỗi, không được”.* Nhưng mà tôi nói : *“Mày không cho tao biết, tao cứ chửi thẳng vậy hà, chừng nào tao gặp được ông rồi tao hết rầy mày thôi.”* Thì một ngày đó, chú này nghe cũng thương ông Đỗ Thuần Hậu mà bực tôi, nói : *“Thôi, tôi sẽ xin rendez-vous để cho anh tới gặp.”* Bữa sau, xin được, tôi mới đi xuống gặp. Tôi đi thăm ông, tới thì mình cũng phải lễ độ, cung kính người lớn tuổi, thì ông ấy rất tinh vi. Ông nói : *“Cái lúc hồi còn trẻ, hồi còn con nít, cậu này không phải con trai đâu, ăn bận đồ con gái không hà!”* Mà biết hồi nhỏ là tôi trắng lấm, gia đình cho tôi ăn bận đồ con gái không, không có bận đồ con trai, để cho mọi người ầm ra đường, có nhiều người thương vậy thôi, thì ầm tôi ra đi đâu cũng cho kẹo, cho bánh ăn. Người ta thích giành ầm tôi đi phố, đi chơi.

Thì tôi thấy ông cụ này tại sao khi không ông ngồi ông nói vậy nè. Ông biết chuyện hồi trước của mình, biết hết, tôi mới thấy lạ. Bữa sau tôi đến nữa, đến rồi tôi nghe người khác đến, hỏi này, hỏi kia, ông cũng giải đáp thông. Rồi tôi mới dẫn một số bạn bè của tôi đi tới, mà bạn bè của tôi cũng thứ dữ, thứ biết thôi miên, thứ biết làm bùa phép, tới gặp ông. Ông cũng chào đón, rót trà uống, tử tế, và ông nói cho ông bạn thôi miên : *“Tôi già, lớn tuổi, không có dám làm cái gì bậy, ông đừng có thôi miên tôi.”* Thì ông kia nói : *“Ông già ngồi đó, tôi bắt đầu thôi miên ông đây!”* Thì ông cụ nói : *“Tôi quá mà, tôi lớn tuổi rồi, không nên thôi miên tôi.”* Thì ông kia ông thôi miên một hồi, rồi ông nhìn ra thấy trời đất đỏ lôm, mắt ông nhìn cái gì cũng đỏ hết đó. Rồi ông mới lấy tay ông vỗ tôi ông nói tiếng Tàu, ông nói là : *“Nguy hiểm rồi mày, tao bị ông già này phá rồi. Bây giờ tao thấy cái gì cũng đỏ hết, nhà cửa trời đất đỏ hết, làm sao tao đi về?”* Rồi tôi nói : *“Ông biết tiếng Việt Nam, tại sao ông không nói với ông? Ông lẽ độ nói với ông, chứ nói với tôi, tôi biết cách gì đâu làm!”* Thì ông lẽ độ ông mới kể cho ông cụ nghe. Ông cụ nói : *“Thì lửa của ông đốt tôi, đốt không cháy, thì nó chạy về ông chứ chạy đâu! Thì ông ngồi bình tĩnh một chập nó hết.”* Ông kia ngồi một chập, yên, bình tĩnh, nghe lời ông vậy, một chập cái hết, đứng dậy, tính bỏ chạy. Tôi nói : *“Không, mình biết võ, biết judo này kia kia nọ, mà sợ ông*

già gì, ngồi đây! Cái nào mình thần phục người, mình phải nói, phải khen cái hay của người ta để mình học, chớ không nên bỏ chạy.” Rồi ông bạn kia, ông Đỗ Thần Hậu mới nói : “Ông bạn kia là có ông sãi đi xung quanh, vậy có muốn giải ông sãi đó đi chỗ khác, hay là để tiếp tục ông đi theo ông phù hộ?” Thì ông kia ông mới khai, nói : “Có, tôi có học bùa ở Nam Vang, vì tôi gác cửa rạp hát. Khi mà tụi nó vô rạp hát, nó không trả tiền, nó muốn đánh tôi, tôi niệm một câu chú, là nó đánh không có sao hết đó.” Thì ông Tư mới hỏi : “Anh muốn giải thiệt không?” Nói muốn, xin ông giúp đỡ. Thì ông nhắm mắt một hồi, giải xong, ông nói giải xong rồi, yên rồi.

Đó thì hai chú kia trở về, tu, mà một chú tu được thấy ánh sáng này kia kia nọ, rồi bỏ, được ông Tư khen dữ lắm, rồi bỏ. Chú kia thì chắc coi ông Tư không ra gì, một thời gian rồi cũng giận dữ, vợ con la lô trong gia đình, tại vì khi để ông Tư đó, rồi nóng nảy, đánh đập, rồi giận tới cần cổ sưng một cục to, chắc không bao lâu rồi cũng chết chớ tôi không được gặp. Chỉ có một mình tôi cương quyết tu thôi. Tôi nhìn cảnh này cảnh nọ, chính chuyện của ông làm trước mắt tôi. Tôi thấy quá hay, tôi cố gắng học, trì chí học và nguyện tu cho tới chết, nhứt định phải tầm đạo, tử vì đạo. Lúc tôi xuất được, đêm tôi ngồi thiền, tôi thấy nghĩa là những cô tiên quắc tay, kêu tôi qua sông bên kia, và tôi thấy các cha bận áo

trắng đi vô nhà thờ. Tôi có tới kể chuyện lại cho ông Tư nghe, ông Tư cho biết đó là sông Bể Ngạn, còn thấy các cha đó là sống về cảnh thiêng liêng, cứ tiếp tục đi. Đó là đạo, kêu tôi phải tiếp tục học.

Khi tôi tu rồi, là bà Tám, chị em của bà Tám, hợp với nhau giận dỗi, nói có vợ mà không ngủ chung một phòng, mà đi ra đường hẻm ngủ, tại sao như vậy? Thằng này chắc có bồ mới này kia kia nọ, gây xáo trộn cho tôi, nhưng mà tôi cương quyết một lòng tu, tôi không có nao núng trước những sự xáo động của xung quanh. Cho nên đêm đó tôi có thể xuất ra và thấy được nhiều cảnh ngộ khác nhau. Cái bản chất của tôi không nghĩ có nhà, mà không nghĩ làm giàu từ nhỏ tới lớn, mà không nghĩ có con. Cái đầu óc nhứt định không tạo lập chuyện đó, chỉ nghĩ chuyện tu thôi. Về đời, người ta nói nhiều, trong gia đình phải có con nít, không có con nít là không được, thì mới kiếm con nuôi cho vui vậy thôi. Mà trong lúc lấy con nuôi thì gia đình họ cũng không có yên mấy, khổ mình giúp đỡ người, nên làm tốt vậy đó.

Bởi vì mình thấy mình tu, mà ông Tư chủ trương đời đạo song tu, tại sao mình không tiếp xúc với đời, kiếm cái việc làm để tiếp xúc với đời. Tôi mới đi bán xì dầu khoảng năm 1955. Tự nhiên có một người bạn hùn xưởng xì dầu, tôi không biết hùn bao lâu,

mà y chạy tới nhà năn nỉ. Y nói : *“Thôi, bây giờ anh ra anh giúp tôi đi, anh ở nhà làm gì. Anh là một nhơn tài, mà anh ở nhà làm gì? Tôi có xưởng xì dầu mà bây giờ bán không chạy, anh có sáng kiến, anh tới giúp tôi đi.”* Tôi thử coi, đi xuống thăm ông bác sĩ Trịnh Viên Xu, là ông bác sĩ chế ra xì dầu, gặp ông. Rồi tôi kêu ông cắt nghĩa vấn đề chế xì dầu tôi nghe. Ông cắt nghĩa về khoa học, vệ sinh này kia kia nọ, và ông so sánh với cái phẩm chất ở bên ngoài sao đó, degré azote sao đó, thì tôi mới nghe lọt tai. Lúc đó tôi nói vậy thôi ông sắp cho tôi một xe. Anh bạn tôi chịu mua một chiếc xe mới để chở hàng cho tôi đi bán. Tôi nói hàng mình hàng thiệt phải mua xe mới đi. Tôi chở một xe xuống Mỹ Tho.

Tới đó tôi đi bán. Đi tới đó bán, nói mấy cái tiệm người tàu, ai cũng mua. Tôi cắt nghĩa về cái khoa học mà ông chế, về vệ sinh mà ông đã làm, thì ai cũng mua. Lúc đó những người thầu thuê tới xe, nói rằng : *“Anh xuống đây buôn bán, anh phải đóng thuế. Anh không có đóng thuế, không có được buôn bán.”* Tôi nói : *“Tôi là mở xưởng cứu nhiều người có việc làm ở tương lai. Trước hết muốn tạo cơ hội cho những người kế tiếp có việc làm, thì tôi phải đi thử bán món hàng của tôi coi có chạy không? Còn nếu anh muốn bắt tôi đóng thuế thì tôi không có đóng thuế. Tôi muốn gặp tỉnh trưởng để tôi nói chuyện này.”* Thì ông đóng thuế, ông nói : *“Thôi, anh đi bán thử coi bán được không?”* Ông không có

đóng thuế. Thì một xe xì dầu của tôi không có nhãn hiệu, mà tôi đi nói sao mà người ta mua hết xe xì dầu, trả tiền mặt. Tôi mới thấy lạ, chuyện Trời Phật làm chớ, chuyện người thường đâu có làm được.

Một xe xì dầu mà không có nhãn hiệu, không có địa chỉ, không có gì hết, mà bán hết một xe xì dầu, đem về toàn tiền mặt. Ông Trịnh Viên Xu, ông bác sĩ ông cười : *“Ông là đại tài tiểu dụng, đại tài nhưng mà tiểu dụng, áp dụng vô bán xì dầu là tiểu dụng, mà ông là một đại tài.”* Ông khen tôi vậy. Tôi bán nước mắm, bán xì dầu, rồi tôi vô làm Getz Brothers. Có một người bạn của tôi mặt mày cũng phương phi lắm, tới hãng Getz Brothers bán, họ bán không chạy, bán hàng không chạy, 10 năm mà bán không chạy. Rồi họ mới mượn ông đó. Ông đó không biết tiếng Tây, không biết tiếng Mỹ, không biết tiếng gì, nó kêu phải xuống đi làm. Thằng đó nó quýnh, nó là bạn thân của tôi. Nó nói : *“Bây giờ lỡ người ta kêu rồi, tao làm sao tao đi, mày phải xuống thế tao, chớ tao không biết tiếng Tây tiếng u gì đâu, đâu có làm được, gặp Mỹ tao sợ mà làm sao được.”* Thì nó đem tôi xuống. Xuống vô gặp ông Mỹ. Ông Mỹ đó là người Nga, vô quốc tịch Mỹ. Vô gặp mặt ông nói : *“Thôi, mai đi làm!”*

Không biết tụi nó giới thiệu làm sao, tôi cũng không biết. Mai đi làm, tôi trả lương cho anh là bấy nhiêu, bấy nhiêu đó, tiền xe, tiền uống café này kia kia nọ,

phải có tiền uống café với khách hàng riêng, một tháng bấy nhiêu tiền, đầy đủ hết đó. Tôi mới thấy lạ. Tôi xuống tôi nói với ông Tư : *“Tôi có thằng Mỹ nó đòi mượn tôi, bây giờ phải làm sao? Nên đi làm hay không?”* Thì ông Tư nói : *“Bạn đi làm rồi tôi sẽ đi làm với bạn.”* Chết rồi, ông già này không biết gì hết, không biết anglais, không biết gì hết mà ông nói ông đi làm với mình, làm sao mình tin. Mà mình đã lỡ tin ông thôi mình cứ việc đi làm, accept, chấp nhận đi làm. Vô đó làm.

Rồi mỗi ngày tôi cũng mượn xe người ta tôi đi làm, tôi không có xe hơi, rồi cũng lái tới sở, rồi lái đi về, rồi mới một tuần lễ, hai tuần lễ gì nó phát lương, đem tiền đưa bà Tám. Bà Tám nói : *“Ông đi gạt của ai? Ông tu mà làm gì mà ông có tiền nhiều vậy?”* Tôi nói : *“Người ta phát lương tôi.”* Bà nói : *“Chỗ nào? Ông làm chỗ nào dẫn tôi xuống coi.”* Bà xuống coi công ty có máy lạnh với bureau không hà. Rồi bà nói : *“Không có treo vịt gà gì hết mà làm sao có tiền lương phát cho ông? Ông ăn cướp của người ta.”* Tôi nói : *“Nếu bà không lấy, tôi cho cái bà ở bên lề đường đó.”* Thì lúc đó bà mới lấy tiền. Bà nói : *“Làm gì mà có tới mười mấy ngàn, nhiều quá. Người ta làm một tháng 3 ngàn không có, mà ông làm tới mười mấy ngàn, chuyện đó chuyện không ngờ không hà”.* Rồi tới ông xếp ông nói : *“Nhiệm vụ của anh là đi bán hàng, mà anh cứ ngồi đó anh ôm cuốn sách hoài đâu có làm được cái*

gì?” Nó để cuốn sách trước mặt, chemical trước mặt. Tôi cứ nhìn cuốn sách đó cho hết giờ mới về thôi. Nhưng mà tôi nói : *“Anh có món hàng gì muốn bán?”* (Hi! Hi!). Cái nhiệm vụ của mình mà hỏi ngược ông xếp vậy đó. Ông xếp ông nói : *“Thì đi ra kho, thiếu gì đồ; ở đây anh có nhiệm vụ là bán đồ plastic, treo, cho người ta làm túi nylon đó, thì anh đem cái đó hỏi coi có ai mua không?”* Tôi vợ một mớ sample, échantillons nó để trong đó mà không có ai đem đi hoạt động hết. Tôi mới tìm tới ông chủ tịch phòng thương mại tôi đem cái đó tôi hỏi ông : *“Chớ xứ ông có nhập cảng mấy đồ này không?”* Ông nói : *“Xứ tôi cần cái này lắm, anh cần khách hàng tôi giới thiệu cho anh.”* Ông giới thiệu, rồi mình đi gặp mấy ông khách hàng đó. Gặp mấy ông khách hàng đó, mấy ông nói : *“Trời ơi, thiếu gì hãng anh không làm, đi vô hãng này làm. Hãng này là cao bồi, lưu manh ăn cướp không mà làm sao anh vô đây anh làm vậy, bán được cái gì?”* Tôi nói : *“Không, vì tụi nó làm không đúng, cho nên tôi tới tôi gặp anh để tôi bái kiến sư phụ. Anh là sư phụ tôi, sẽ chỉ dạy cho tôi phải làm cách nào bán được món hàng này.”* Thì ông đó nghe sư phụ ông mừng rồi, ông mới chỉ về viết thư vậy vậy kia kia nọ. Về tôi viết thư, kêu nó gửi sample qua, gửi échantillons đầy đủ cho tôi. Tôi đem tới cho ông thử, rồi ông giới thiệu người này người nọ mua. Lần đầu tiên tôi bán được là 17.000 đô la, một cú một 17.000 đô la.

Mười năm, một đô la bán không được, mà bán 17.000 đô la.

Bên hãng chánh chỉ gởi một chữ “*Congratulation to Mister Lương!*”, gởi cho tôi, chúc tụng cho tôi. Tôi nói đạo là lúc tôi xuống ông Tư hằng ngày, và nghe ông Tư nói chuyện này chuyện nọ, tự nhiên tâm thức tôi cảm thức nhẹ nhàng, cũng như ông nói con gà, ông lấy cái tay chỉ con gà, con mắt tôi thấy con gà, rõ ràng vậy đó. Thì nói chuyện chơi với ông không, rồi mình mới thấy rằng là ông là một con người lớn tuổi đâu có đi gạt người ta, mình thấy huyền bí có, ông này mới nói được, bất cứ đề tài gì ông cũng giải quyết được hết, thì người tuổi trẻ ai là không muốn hiểu điều này và muốn hành cho được, vì lý do đó cho nên một ngày mà tôi không gặp ông Tư, không bao giờ tôi chịu nổi. Nó thổn thức trong tâm hồn, muốn đi tới, muốn gặp; ông cười, ông cười, ông làm cái gì tôi cũng khỏe hết đó. Cho nên sau này, tôi đem một số bạn xuống nghe ông giảng và giới thiệu ông, thì ông cũng vui vẻ với tất cả mọi người và những người đó bằng lòng học tu. Tôi cũng xin phép ông, ông kêu tôi chỉ cho họ thiền đi, rồi tôi giúp cho một số người thiền. Họ cảm thấy khỏe. Từ đó lại có nhiều người hiếu kỳ, mà thấy coi thằng này nó là buôn bán mà làm sao nó có thể nói đạo được. Người ta trong chùa Xá Lợi, người ta cũng chạy ra hỏi đạo, hỏi câu nào tôi trả lời thông suốt câu đó. Hỏi trong lúc đó có sợ không? Trong lúc thật sự sợ,

hồi nào tới giờ mình chưa có biết kinh Phật, chưa có biết tu, mà hỏi như vậy, sợ mình trả lời không được. Nhưng mà trả lời rồi họ nghe nói phải và những người đó cũng theo tôi tu luôn. Người càng ngày càng đông, mãi cho đến ngày nay, tôi mới thấy tất cả cuộc sống của tôi rất kỳ diệu do Trời Phật sắp đặt chứ tôi không có một khả năng nào làm hơn hết. Chỉ đầy công lo tu thôi, bất cứ trở lực gì đến mình cũng chỉ nhịn nhục mà lo tu tiến mà thôi. Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp là do cụ Đỗ Thuần Hậu đặt ra.

Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp :

- Pháp Lý là nói cái gì cho nó rành mạch, thích hợp với Trời Đất.
- Vô Vi là cuối cùng phải trở về không. Vô là không.
- Khoa Học là phải phát triển, thay đổi, phát triển đi lên.
- Huyền Bí là sự thế gian không thấy mà người tu thấy; ở giới
- Phật Pháp là ở trong thanh nhẹ.

Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp, kết thúc của nó là thanh nhẹ. Cho nên Phật là từ bi. Bây giờ mình nhìn ánh sáng của mặt trời này, mình thấy mặt trời là một cục lửa nóng, mà ánh sáng của nó là từ bi ban chiếu cho các giới, từ kẻ ngu người khôn cũng được hưởng, thì Phật là thanh nhẹ vô cùng.

Thứ bảy, chủ nhật là dành riêng cho bạn đạo vì thứ bảy, chủ nhật mấy người làm công rảnh rỗi, muốn nghe những lời thanh nhẹ và khuyến cho họ tu để họ tránh bệnh hoạn, thành ra tôi dành riêng thứ bảy và chủ nhật. Thứ bảy tôi nói chuyện ở Hồ Văn Em, chủ nhật tôi nói chuyện ở Mai Ngọc Pháp và Nguyễn Xuân Liêm. Ba chỗ đó đông nghẹt người ta. Cuốn sách “Tôi Tâm Đạo” là ông Hồ Văn Em viết. Bây giờ ông nghe tôi nói chuyện thết rồi ông thấy có lạ. Cho nên lúc đó ông mới tìm ra và ông đặt nhiều câu hỏi. Ông viết cuốn sách “Tôi Tâm Đạo”. “Tôi Tâm Đạo” cũng giúp được nhiều người thức tâm, học tu.

Bảy mươi lăm tôi không có nghĩ đi, vì tôi là người Việt Nam, mà tu nữa, không cần phải rời khỏi Việt Nam, tâm thức tôi lúc nào cũng ở Việt Nam. Tuy Việt Nam, có nhiều người Việt Nam nói chuyện thông suốt hơn hải ngoại, tôi cần ở Việt Nam tu hơn, tôi không có ý định đi ra nước ngoài. Nhưng mà càng ngày càng động loạn. Nó thừa cơ gia đình động loạn, bạn bè rủ đi vượt biên, bà Tám đồng ý đi. Tôi nói bà đồng ý đi là bà phải chuẩn bị cải tạo, may đồ cải tạo đảng hoàng, tôi ở tù không có sao hết đó. Thì xuống đó, xuống Vũng Tàu đó, bị bắt. Nó đưa vô trại cải huấn B, Vũng Tàu, ngã tư giếng nước đó. Cái chỗ đó là cái nhà của Mỹ, của cái trại của người Mỹ, cũng khang trang, cũng tốt lắm. Tôi vô đêm đầu thì mấy

người ở trong trại cải tạo nhìn, ông này là tư sản mại bản, mặt mày phương phi, giàu có. Rồi có một ông chủ tịch ngư nghiệp ở trong đó, ông nói ông này không phải là tư sản, ông này có cái gì đặc biệt đây. Ông hỏi tôi biết nghề gì? Tôi biết châm cứu. Rồi ông nói : *“Tôi nói đúng không, ông này có nghề cứu mình nè. Tôi đau lưng nhờ ông châm cứu.”* Thì tôi lên tôi châm cứu cho ông khỏe. Trong đêm đó, mình vô không có mùng mền, muỗi cắn, nhưng mà ông chủ tịch nói là anh em phải nhường cái mùng lại cho gia đình ông Tám năm.

Thì lúc đó chúng tôi có cái mùng để ngủ. Rồi hàng ngày tôi lấy cái dây telephone, mà dây cứng đó, tôi làm cây kim để phục vụ người ta, để châm cho mấy người đau lưng bệnh hoạn, đi lao động về mệt mỏi lắm. Tôi phục vụ người đó. Rồi một thời gian, có một người lính chạy tới hỏi:

- *Anh biết châm cứu không? (Nói lớn tiếng vậy.)*

- *Tôi biết.*

- *Anh đi theo tôi.*

Rồi tôi đi theo. Đi tới nhà thủ trưởng, té ra con gái của thủ trưởng, nó sanh ra, nhưng mà nó không khóc, không bú gì hết. Thì tôi nhìn thấy trên đầu nó có một cái bóng đen. Trong lúc đó tôi lấy cây kim châm bụng nó chút xíu, nó khóc ra, khóc lớn tiếng ra. Rồi tôi kêu cho nó uống sữa đi, không sao đâu. Lúc đó cái bóng đen nó tan ra. Cho nó uống sữa, nó vui. Rồi mỗi ngày tôi phải có mặt ở nhà thủ trưởng,

tôi coi TV và ăn theo lèo, thì con nhỏ đó mới khỏe. Mà tôi đi về trại là con nhỏ đó bình, bà ngoại nó chạy kiếm tôi. Nhờ đó, tôi mới được bình an, ở tù như không ở tù. Mẹ vợ ông thủ trưởng làm đồ chay cho tôi ăn, quý trọng, bởi vì bà đạo Phật, bà thương tôi lắm, mà cháu bà uống được sữa bà mừng. Bởi vì ở Vũng Tàu có một vị thiêng liêng nói rằng : *“Trong trại có một ông giống ông Di Lạc, ông đó có thể trị cho con nhỏ được.”* Cho nên vì lý do đó, thủ trưởng mới sai lính tới gặp tôi.

Lên là y như vậy, tôi chỉ châm có một mũi kim là con nhỏ tỉnh, không có gì lộn xộn hết. Rồi tiếp tục bú sữa, rồi mỗi ngày tôi tới tôi vuốt ve nó, nó vui. Tôi không có châm gì cho nó nhiều, lấy tay vuốt đầu nó thôi, nó khỏe.

Thì tôi thấy cái chuyện tu nó rất hữu ích. Trong lúc mình ở tù mà tâm không có lo gì hết, vui với tất cả mọi người, và mọi người ở trong phòng đều thương quý mình. Đêm nào tôi cũng tiếp tục tu thiền, mà nó chỉ có kẻ hở, cánh cửa chỉ có lỗ chút xíu để lỗ mũi hít thôi, ngồi thiền vậy đó, đưa cái lỗ mũi vô chỗ hở đó ngồi thiền, hít thở. Mười hai giờ khuya cũng kêu mình đi trị bệnh cấp cứu, kêu la om sòm. Lúc nào cũng có người lính sách súng kèm một bên. Thì có đêm, có một chú bị choléra, ỉa mửa. Tôi vừa châm, vừa giặt quần áo, vừa rửa đít cho họ, cho tới sáng, thằng đó nó mới tỉnh. Nó tỉnh rồi, tôi yêu cầu thủ trưởng phải thả liền, nếu không nó sẽ truyền bệnh

cho những người khác. Cho nên chú đó mừng, vừa hết bệnh, vừa được thả.

Ở trại cải tạo 13 tháng, một tuần. Bữa đó tôi trị bệnh giùm cho vợ cán bộ, mà tôi không biết đó là vợ của cán bộ. Trị nó khỏe rồi anh đó mới lên anh can thiệp, anh nói phải thả ông này ra bởi vì để về cứu dân. Sáng anh tới cho tôi hay là tôi đã can thiệp được rồi, ông sẽ bình an đi về, không có gì hết.

Tôi nói can thiệp chi, để tôi ở trong này tôi cứu dân chớ tôi đi về rồi ai lo. Trong trại này không có ai lo cho người hết đó. Trước khi tôi tới là một ngày chết ít nhất hai người, mà bây giờ tôi tới không có ai chết hết, là thấy có hiệu lực rồi, mà anh thả tôi về rồi làm sao, ai là người tiếp tục giúp. Rồi nó mới cho cái phép đặc biệt là mỗi tuần anh muốn vô lúc nào cũng được, tới ngay cổng là có xe ra rước anh vô để trị người ta, nếu anh muốn giúp người. Nhiều người ở trại cải tạo ra không chịu trở lộn lại, nhưng mà tôi mỗi tuần tôi cũng ghé xuống tôi giúp.

Lúc cải tạo về thì tôi tiếp tục châm cứu, giúp đỡ đồng bào miễn phí và giảng cho mọi người nghe để tự tu tự thức. Nhưng mà những người cải tạo về, là sẽ được đi kinh tế mới, bắt buộc phải đi kinh tế mới, mà người nào có hồi lộ 2.000 đồng thì khỏi đi, mà trong lúc đó tôi cũng quen mấy người công an cũng tới chơi với tôi, họ không có thố lộ chuyện đó, nhưng mà tôi biết xung quanh những người ở lồi

xóm tôi cũng là hồi lộ 2.000, họ được ở lại. Trong lúc đó tôi có nói rằng : *“Không ai hồi lộ tôi được hết, động tới tôi thì tôi bỏ tù”*, tôi nói vậy rồi, vì tôi quen những ông tướng, đến thăm tôi và cho tôi số điện thoại, nếu những người nào hà hiếp anh, anh điện thoại cho tôi là tôi sẽ cho lính tới bắt họ. Cho nên lúc nào cũng có sự khó khăn. Người tu muốn dứt khoát chuyện đời, mà đời lúc nào cũng lôi cuốn, khổ ở chỗ đó. Lúc đó nó sai công an tới, nói có lệnh đưa anh đi kinh tế mới.

Tôi mới cắt nghĩa cái nhiệm vụ của công an là cái gì và nhiệm vụ của người tu là cái gì, thì cái chú đó mới viết cái báo cáo nói ông Tám là người tốt, phải giữ lại ông Tám ở quận năm. Nhưng mà tôi nói anh có nói cũng vô ích, anh có báo cáo người ta cũng không tin, bởi vì người ta đã hạ lệnh rồi, người ta phải làm. Còn tôi, cũng có quyền sống của tôi. Xe của anh đúng 3 giờ khuya tới thì tôi mới bước lên xe đi, mà trễ 1 phút không đi là không đi, nói rõ với công an như vậy. Thì đúng 3 giờ khuya, mưa như tầm đổ vậy mà nó cũng tới, xe camion tới rước tôi. Trong lúc đó gia đình tôi : tôi, bà Tám và cô Tuyết, 3 người, thì chúng tôi đem cái lò, một mớ than, một miếng nylon với quần lót đồ vậy thôi. Mà cái xe 10 tấn! Chúng tôi cũng bước lên xe đi, 10 tấn mà đây chạy xuống tới Vĩnh Trạch, xa lắm, tới đó rồi họ kêu tôi bước xuống thuyền đi vô trong sông lạch, bên

trong. Bà Tám nói : *“Ông còn tin cộng sản nữa hà, đây rồi nó đưa ông đi bất cứ chỗ nào, nó đưa như thế này làm sao mình biết đường ra.”* Bà chửi tôi này kia kia nọ. Tôi nói bà tới đây là bà phải chấp nhận, không có thay đổi cái gì hết, người ta sẽ an bài cho mình tốt, không có sao hết đó. Mình là con người, không phải con chó đâu, sợ họ cái gì? Thì lúc đó bà Tám mới chịu đi theo. Xuống thuyền bà Tám lo lắng. Xuống cái ghe chút xíu này mà nó đưa đi đâu, đâu có biết? Tôi nói bà chạy, chạy cũng không được, tới giờ này phải bó tay, có chết cũng phải chịu. Đi xuống đó nó đưa vô cái nhà, cái trường học rách nát, nghĩa là không có cửa. Tôi nói hỏi nào tới giờ ông Đỗ Văn nói óc vô môn mới đi tới chỗ hòa bình, mà bây giờ mình ở óc vô môn nhà không có cửa, còn gạch thì nát từ miếng hết, giường chiếu không có. Trước khi xuống ghe đó thì mấy chú công an nói là : *“Xe 10 tấn mà anh không có chở cái gì hết, uống chưa, 10 tấn mà anh không có chở gì hết xuống đây.”* Tôi nói : *“Tôi cũng tròm trèm cái tuổi của bác Hồ Chí Minh, nhưng mà tôi là vô sản trước Hồ Chí Minh.”* Lúc đó công an mới nói : *“Lo cho bác Tám đi!”* Thì nó mới kêu những tụi nhà giàu đem những mền, giường, nệm, bàn ăn, đồ ăn đàn ông, đem qua phòng tôi đầy đủ. Tôi còn sang hơn lúc tôi ở Sài Gòn, đồ đạc mới toanh, tốt lắm. Rồi đó đồng bào đó tôi mở ra châm cứu miễn phí cho người ta. Có nhiều bà cụ tới nói : *“Tôi lớn tuổi rồi, tôi bảo*

đảm cho ông Tám, gia đình ông Tám không thể mất cái quần lót. Chúng tôi sẽ lo cho ông Tám hết, không ai động tới ông Tám được, mỗi ngày ông Tám châm cứu và nói đạo cho tui tôi nghe”, bị vùng đó là vùng Hòa Hảo. Họ bắt đầu thương tôi lắm.

Tôi được lệnh đi núi Sập mà nó chở vô đó, chờ núi Sập cất xong nhà nó mới đưa tôi ra núi Sập. Thì lúc đi ra núi Sập, đồng bào nói : *“Ông không có lo một cái gì hết, ghe chúng tôi, nhân lực chúng tôi, cái gì cũng chúng tôi lo cho ông, ông chỉ ngồi đó chỉ huy thôi. Chúng tôi rinh đồ đạc vô trong nhà cho ông đang hoàng.”* Thiệt, đồng bào họ nói, họ làm. Họ đem đồ ra tới ngoài kinh tế mới. Mà cái nhà đóng 2.400 đồng tiền mới, nhưng mà cái nhà thì trống rỗng hà, ở ngoài nhìn vô thấy người nằm, vách tường mà như vậy là không có đứng đắn rồi. Cho nên tôi mới trở về quận 5, tôi lên gặp phường, tôi hỏi chớ tại sao mà hứa với chúng tôi cất nhà đang hoàng mà nhà như vậy. Thì ông này đổ thừa ông kia, ông kia đổ thừa ông nọ, rốt cuộc cuối cùng chỉ có một mình tôi ngồi đó, còn bao nhiêu người ta đi hết. Cơ quan làm việc như vậy đó! Chán nản quá, tôi mới trở về lại kinh tế mới. Thì từ kinh tế mới tôi mới mở ra tôi châm cứu. Hằng ngày người ta chèo xuồng, chèo ghe tới nhờ tôi giúp đỡ, và họ ăn nằm ở dưới ghe để chờ tôi thức dậy để châm cứu cho họ. Họ được khỏe, thì

mình thấy cuộc sống do mình tạo thành, chịu dần thân, cứu đời thì đời sẽ giúp mình, không có lo. Rốt cuộc rồi cuối tháng bà Tám móc trong túi ra nói : *“Bây giờ tôi có một ngàn mấy à!”* Một ngàn mấy hồi đó lớn lắm à. Bà Tám mới thấy Chợ Lớn bây giờ không có thịt ăn, bà mua thịt heo, bà kho cho một nồi đi về Chợ Lớn phát cho những người lỏi xóm người ta không có thịt ăn. Bà Tám xuống dưới kinh tế mới làm cái gì ? Cả ngày chèo xuồng đi chơi thôi. Chèo xuồng phơi nắng đen lắm, về bà con nói : *“Trời ơi, nó bắt bà đi làm ruộng thâm thê, đen như thê này, phơi nắng như thê này.”* Bà “Ồ!” thì họ thương. Họ thương rồi bà phát thịt kho cho người ta đem về ăn cơm. Cho nên cuộc sống của tôi ở kinh tế mới cũng sung sướng lắm, nghĩa là các nơi tới thăm, Đà Lạt xuống thăm, trái hồng tôi cũng có ăn, trứng gà thì đầy đủ, rồi tỉnh lân cận có người ta tới thăm. Tôi ở đó thấy cũng vui. Hằng ngày, hai bên căn nhà có hai cái hồ, hằng ngày nóng là nhảy xuống tắm, tắm khỏe rồi lên, lên rồi châm cứu, chỉ có bấy nhiêu đó thôi.

Rồi tôi có người bạn, trước kia người anh của y thất nghiệp không có việc làm, tôi đem vô hãng làm, phát lương một tháng 80.000 cho ông ăn với đi chơi thôi, đại diện tôi đi ăn, nhưng mà tôi ăn không có hết đâu, đãi khách nhiều quá, tôi ăn không hết. Thì người em nói : *“Tôi phải mang ơn ông, tôi phải đền*

ơn.” Nó có tổ chức chiếc ghe vượt biên. Nhưng mà cái người hợp tác không tốt, thành ra ở dưới ghe người ta phản đối, người ta muốn giết thằng đó, nói chỉ có ông Tám xuống nói mới xong. Thì tôi xuống, tôi nói : *“Cái cuộc di dân vì tình thế, mà chúng ta không có đồng nhất đó sẽ tạo cảnh giành giật và giết chóc, khổ sở thêm. Vậy ta ở nhà còn hơn là đi vượt biên.”* Mấy người đó nghe, rồi nói bầu tôi đi lên chọn máy này kia, ráp cho chiếc ghe tốt. Tôi mới giúp đỡ cho nó xong, rồi ra đi. Mọi người bình an. Chúng tôi đi. Khuya 12 giờ đi ra có một chút xíu thì tôi kêu đưa tôi lái : *“Cái đầu tôi sáng lên, chắc có chuyện, đưa tôi lái.”* Thằng tài công nó mới đưa tôi lái. Tôi lái một hồi có tàu scout nó tới nó cứu, tàu Tây nó tới nó cứu. Tôi hỏi tại sao anh tới anh cứu tôi? Nó nói tôi thấy chiếc tàu anh chìm, tôi phải tới cứu anh. Tôi nói : *“Tàu tôi đâu có chìm, tàu tôi có 3 cái bơm nước mà. Tôi chuẩn bị đi tới Úc châu mà.”* Nó nói : *“Tôi thấy tàu anh chìm mà.”* Ông capitaine commandant đó Rafifier là người Pháp, ông mời tôi lên cái phòng chỉ huy của ông, phòng rất đẹp và đánh điện tín về Việt Nam không có tốn xu nào, ông cần, đưa địa chỉ, tôi gởi điện tín về Việt Nam nói ông tới Pháp rồi. Người ta giúp đỡ mình. Xuống tàu thì mới vừa nằm đó, cái ông bác sĩ ở dưới tàu ông nói là có một người xỉu đau tim, vô trong cầu tiêu, đau tim nằm xỉu đó, không cách gì cứu kịp hết. Có một người đi theo, đi cùng chiếc tàu tôi, ông đó là Thái

Phước Tấn, ông nói là : *“Chúng tôi có một người châm cứu, có thể cứu sống cô này!”* thì kêu ông bác sĩ tới, trong lúc tôi nằm đó, kêu dậy. Tôi nói mình giải nghệ rồi, hết việc làm rồi, xuống đây là ai cũng bình an, vui rồi. Cái thì kêu tôi vô, vô tôi bắt mạch, tôi nói 15 phút ông trở lại nói chuyện với cô này. Thì đúng 15 phút cô tỉnh lại, ông tới nói chuyện, rồi ông mới giao chìa khóa tất cả cái clinique này, thuốc men trong clinique ông sử dụng, ông tùy nghi sử dụng, và bây giờ ông cần cái gì? Thì ông commandant ông mới kêu capitaine lương thực lên trình diện tôi, lên đứng chào đảng hoàng. Tôi cần cái gì là ông supply cái đó. Tôi nói : *“Tôi đang cần mấy thùng cam, mấy thùng pommes, mấy thùng thuốc lá, anh có thể giao tôi ngay bây giờ được không?”* Dem lên, đem lên 6 thùng. Rồi tôi kêu mấy người khai bệnh, người nào khai bệnh, xin thuốc cho thuốc, xin pommes cho pommes, xin cam cho cam, mừng lắm, ôm trái pomme hun. Người nào người nấy ôm trái pomme hun.

Trong lúc đó, một ngày đó là ít nhất phải phục vụ trên 200 người, toàn là bệnh từ trên bờ đem xuống thôi. Mà nhiều người học máu, tôi cũng châm cứu cho họ khỏe. Cái ông commandant Rafifier ông đứng vòng tay coi tôi châm cứu, ông thấy lạ quá. Chỉ có bông gòn với alcool, với cây kim thôi, mà trị người ta thoát khỏi, ông lạ lắm. Ông coi một cách si mê.

Khi mà tới rồi đó, thì tất cả docteurs người ta xuống người ta gặp tôi, y tế của Phi Luật Tân xuống bắt tay, mấy bà soeur xuống cảm ơn và surprised những cái chuyện mà ông commandant giới thiệu bà đó, rồi lên xe đi qua Manila ngon lành. Mình nói : *“Cứ này, thế nào cũng vô hôtel.”* (Hi! Hi!..) . Đâu có, nó chở đi tới trại tế bần San Jose Palewan, trại tế bần main office ở chỗ đó. Mà mình nằm ở dưới đất, có dòi, phân nó ỉa đó, có dòi có thể chạy vô lỗ tai mình bất cứ lúc nào. Phải nằm, mệt quá rồi. Ai cũng phải nằm ngủ đại ở đó thôi. Rồi qua bữa sau, tôi thien, tôi thấy người ta khổ quá, mình phải dân thân ra cứu, hỏi cứu cách nào? Lên chambre de commerce chinois mấy người tàu chambre de commerce nói chuyện với họ, họ buôn bán mà. Tôi lên chambre de commerce gặp ông président. Ông président ra cũng tử tế, pha café cho tôi uống, nói chuyện. Ông Thái Phước Tấn là người Phúc Kiến, ông nói : *“Tôi là người Phúc Kiến, mà tới xứ Phúc Kiến anh không để tôi nói chuyện, anh nói cái chuyện gì, họ đâu có nghe anh.”* Tôi nói : *“Cái tướng của tôi, người ta sẽ tới với tôi; còn cái tướng của anh, người ta không ngó đâu.”* Cái tôi ngồi, tôi phách đóc vậy chỗ tôi có làm gì đâu? Tôi ngồi vậy, cái ông président ra, pha café, bắt tay, mời tôi uống. Rồi tôi nói cái tình hình vượt biên, tôi nói Việt Nam khổ thế nào. bây giờ người ta ra đây mong được sự giúp đỡ của quý hội này kia kia nọ. Ông sẵn sàng : *“Ông cho tôi cái liste,*

tôi sẽ mời mấy người đó ăn cơm hết, họ Trần thì theo họ Trần, họ Lương theo họ Lương, họ Lê theo họ Lê”, khai báo ra cái liste cho ông, mời có ngày có giờ, tiệc ăn đảng hoàng. Mà lúc đó là không có tiền, có 1 đồng bạc, 2 đồng bạc hà; hai đứa không tiền mà dám đi lên cái xe mini jeep đó. Đi mà đi lộn xe, cũng tên đó, mà trật có một chữ rồi về trại không được. Rồi mình đi, đi thét. (Hi! Hi!..). Cái thằng kia nó mắc tiểu không dám xuống xe. Xuống xe là mất, bởi vì nó đuổi mình xuống mà. Tối rồi mà anh không xuống, cứ ngồi hoài. Tôi nói : “Cứ ngồi hoài, đừng có xuống, mày xuống là nhất định không chở mày về trại. Tôi ở chỗ này, bây giờ tôi mới tới lần đầu tiên, anh phải chở tôi về. Tôi đi hết tiền rồi, tôi không có tiền đi nữa.” Nó mới kiểm xe nó chở mình về tới trại đảng hoàng. Chớ nghe lời thằng đó là chắc đi xin ăn ở Phi Luật Tân rồi. Cho nên cái cuộc đó vui, ông mắc tiểu mà không xuống xe. Ông nói : “Tôi chết, anh nghĩ làm sao, mắc tiểu quá mà xuống xe không được.” (Hi! Hi!..). Tôi nói : “Anh xuống xe là mất, phải ngồi đó, ráng ngồi đó cho đến nổi mà nó chở mình đi tới chỗ đó, mình mới về, mới đi. Giờ phút này mà không li với nó là không có cách nào làm được hết.”

Lúc đó là ở Manila cũng có nhiều người nhà giàu tới thăm trại. Trước hết là bà Cynthia, bà biết nói tiếng Quảng Đông, tôi nói chuyện tiếng Quảng Đông với bà. Bà rước tôi về nhà chăm cứu cho con bà. Rồi bà

cũng thích chuyện tu nữa. Tôi nói chuyện tu, bà nghe bà chịu. Rồi sau này bà mới mời tôi về nhà bà ở. Mà ngày nào bà cũng lái xe mới toanh và đánh phấn thoa son, vô trại rước tôi. Một người nhà giàu biết, rồi nhiều người nhà giàu sẽ biết, chỗ này mời, chỗ kia mời, bà Vicki mời, nhà to cửa lớn lắm mấy người đó. Lúc đó tôi giúp biết bao nhiêu người. Rồi họ cho quần áo, cho đủ thứ hết, cho tiền, cho quần áo, cho đủ thứ hết. Thì mỗi đêm tôi về trại, khoảng 10 giờ, thì trong phòng của tôi những người đó phải ra, lấy quần áo vô để phân phối tất cả mọi người. Ngày nào cũng đi xin đồ nhiều lắm. Sau này quen nhà giàu, chủ nhà banque, họ quen mấy cái xưởng sản xuất đường, sản xuất vải. Hãng vải đem vải tới, hãng đường đem đường tới, hãng gạo đem gạo tới. Cho nên bây giờ, chị Thanh ở đây nè, cũng có ăn gạo của tôi, chê gạo chánh phủ Phi Luật Tân, mà chỉ ăn gạo ông Tám thôi, Kim Anh cũng vậy. Mấy người đó biết tôi tại Manila.

Lúc tôi còn ở Việt Nam là cô Bê, tức là Tôn Nữ Hoàng Vinh đi du học, đã xách ra 40 cuốn băng mà tôi giảng tại Việt Nam, rồi phổ biến, làm cái cơ sở tại Inglewood; và in sách Thượng Đế Giảng Chơn Lý cũng do cô Bê làm không. Con gái mà làm việc như con trai, suốt ngày suốt đêm lo lắng cho mọi người. Ở đó cũng ảnh hưởng được một số người tại xứ Mỹ. Còn Pháp thì có ông Lâm Văn Sĩ, hỏi đó ông chỉ cho

Trịnh quang Thắng. Trịnh quang Thắng cũng phổ biến rất nhiều người, giúp cho nhiều người được cơ hội tu.

Khi tôi sang Manila là Tôn nữ Hoàng Vinh đã biết trước (*Thầy khóc*) có thông tri với bà Bobby. Bà Bobby ở Manila, bà tới thăm tôi, gửi tiền cho tôi.

Trong lúc đó tôi nằm dưới đất, nằm ở trên nệm để trả lời thơ vào 1 giờ khuya cho tới sáng. Mình ngủ trong cái chỗ nhờ đỡ; mấy người tể bần đó nhiều khi họ đá trên đầu, mình cũng phải chịu. Họ bị cùi, họ đá trên đầu, phải chịu, lồm cồm dậy, lo lau chùi và tiếp tục trả lời thơ.

Trong lúc mình không có tiền, chỉ còn một đồng bạc, muốn đi tắm, đưa 50 xu, tắm nửa chừng họ cúp nước. Họ nói đưa 50 xu nữa tôi mới mở nước. Cái cảnh khổ cùng cực mình đã nếm rõ ràng. Cho nên bây giờ lúc nào trong óc tôi cũng nghĩ về người đau khổ, muốn cho mọi người sớm thoát nạn là vậy. Bà Bobby bà tới thăm rồi bà dẫn tôi đi restaurant ăn, bởi vì bà biết tôi tại Việt Nam, lúc nào tôi cũng đãi cả trăm người ăn, kể cả bạn đạo người Mỹ, tại Việt Nam mà tôi dạy cho người ta tu đó, họ cũng đến ăn cơm với tôi. Cho nên bà Bobby bà quý tôi, bà mời tôi đi ăn restaurant. Sau này có một lần, bà thấy tôi ngủ chỗ đó hơi thúi quá, bà chịu không nổi, bà nói : *“Ông đi kiếm nhà đi, mua bao nhiêu tiền tôi trả.”* Lời nói của bà. Tôi nói : *“Tôi là người tu, không cần*

nhà, có chút đất đủ rồi. Tôi tưởng tới Chúa là được rồi, tưởng tới Phật là được rồi, tôi không cần ở nhà tốt.”

Sau khi thiền sư Lương Sĩ Hằng và gia quyến được an toàn đến thủ đô Manila, Phi Luật Tân, bạn đạo khắp nơi tìm mọi cách rước thiền sư và gia quyến sang cư ngụ tại Gia Nã Đại.

Anh Nguyễn Phương Yên mới viết thư cho chánh phủ Canada, nói ông này tới sẽ giúp ích cho xứ sở này kia kia nọ đó. Thì bên immigration nó mới gửi qua tòa đại sứ; tòa đại sứ mới gửi hồ sơ cho tôi, tôi điền, rồi tôi mới đi được.

Sau 13 tháng 1 tuần, vào ngày 19 tháng 12, năm 1979, thiền sư Lương Sĩ Hằng và gia quyến rời Manila, Phi Luật Tân đến định cư tại Montréal, Gia Nã Đại. Bao năm tháng chờ mong, bạn đạo Vô Vi khắp nơi, hân hoan đón mừng vị lãnh đạo tinh thần trên vùng trời tự do.

Thì mọi người liên lạc bằng téléphone, nói chuyện với tôi, muốn gặp tôi và muốn tôi đi Mỹ cho họ thăm, thì lúc đó cũng khó khăn, tôi lên tòa đại sứ xin phép, họ không cho. Họ nói ông qua đây ít nhất ở 6 tháng mới xin phép đi được. Cũng đành phải chịu thôi. Sau 6 tháng tôi lên tôi xin, họ mới cho.

Lúc đó tôi có đi qua Mỹ, qua Inglewood, chỗ cô Bê ở, tôi gặp bạn đạo tại Việt Nam rất cảm động. Khi viếng thăm bạn đạo là mừng, vì bạn đạo chưa tu khá thì còn trước, mà mình tu nhẹ, có nhiệm vụ rước trước cho họ, thì mình phải hòa tan với họ, trước họ mới giải. Cho nên tay bắt mặt mừng là vậy, thương yêu trong xây dựng.

Chương trình Đại Hội Vô Vi lần thứ nhất 1982 :
“Hôm nay tôi rất vui mừng được tái ngộ các bạn...”.

Cái đại hội đầu tiên là tôi muốn thực hiện cái đại hội để chứng minh cái pháp này có nhiều người thiên và để thiêng liêng bớt sự phá quấy. Cho nên lúc đại hội ở Long Beach cũng bị phá quấy rất nhiều, thiêng liêng phá rất nhiều, nhưng mà không làm gì Vô Vi được hết.

Hàng năm đại hội Vô Vi được tổ chức tại nhiều nơi khác nhau trên thế giới. Năm 1998, Hùng Vĩ Giao Liên, đại hội thế giới thứ 17 được tổ chức trên du thuyền, từ Vancouver đến Alaska.

Hùng Vĩ Giao Liên là sự đóng góp rất lớn của bạn đạo để tìm hiểu nguyên lý của Trời Đất, và nền tảng văn minh đã giúp đỡ cho bạn đạo hiểu được nhiều điều quý giá. Sự mong muốn tôi đưa bạn đạo đi tới

chỗ ổn định tự thức, chớ không phải chỗ tranh chấp, và hủy hoại. Cho nên mọi người hiểu được những hình ảnh của Hùng Vĩ Giao Liên dốc lòng đóng góp cho đại hội trong xây dựng, thì mới tránh được nghiệp quả ở tương lai, còn ngược lại chỉ hại lấy tâm thân và tu không bao giờ tiến. Tôi ước mong, mọi người hiểu được điều này, thực thi đúng đắn hơn và dẹp bỏ những si mê tranh chấp. Địa vị phàm phu được gì? Tâm linh là chánh, cần xây dựng tâm linh nhiều hơn thay vì tranh chấp.

Với nhiệt tâm đóng góp xây dựng của bạn đạo, thiền viện Vĩ Kiên được hình thành năm 1982 tại Arrowhead, tiểu bang California, Mỹ quốc. Vĩ Kiên là thiền viện đầu tiên được xây cất tại hải ngoại, là một kiến trúc tối tân, kiên cố và thanh nhã. Thiền viện Vĩ Kiên nằm trên đồi thông cao vút với cảnh đẹp thiên nhiên, với không khí trong lành, tĩnh mịch, rất thích hợp cho việc tĩnh tâm tu thiền, quên đi cuộc sống trần thế loạn động.

Lúc đó tôi cũng không có tiền, có một ngàn đồng bạc của bạn đạo cho, tôi đóng góp đó, rồi người một chút, người một chút thành ra mấy trăm ngàn. Hình thành cái Thiền viện Vĩ Kiên này cũng do Lê Văn Lạc khéo léo và làm việc được tốt trong giai đoạn đó. Nhưng người làm việc tốt thế nào cũng có bị cạnh

tranh. Có cạnh tranh chúng ta mới nhịn nhục học tu tiên mới được.

“Bạn thành tâm ý niệm Nam Mô Ngọc Hoàng Thượng Đế Vô Cực Đại Thiên Tôn (3 lần). Kính thỉnh Quan Thánh Đế Quân hộ độ cho thiền viện bình an tu hành tinh tấn. Niệm Nam Mô A Di Đà Phật liên tục để cung thỉnh Chư Vị đến chứng kiến oai linh của Bề Trên thường độ chúng sanh, cho đến lúc ra về, niệm Nam Mô A Di Đà Phật vạn vật thái bình, Nam Mô A Di Đà Phật vạn vật thái bình, Nam Mô A Di Đà Phật vạn vật thái bình.”

Lúc khánh thành đầu tiên tôi rất cảm động thiền viện Vĩ Kiên, là cảm động công của bạn đạo và anh Lê Văn Lạc đã đóng góp rất nhiều mới hình thành. Đây là cơ sở tâm linh của Thượng Đế cảm động lòng tôi là vậy, cảm động là người Việt Nam loạn lạc ra hải ngoại có chỗ trú ngụ phát triển về tâm linh, rất hiếm có trên đời này mà chúng ta đạt được, cảm động vì tình thương của Bề Trên đã ban bố. Ngày nay bên Mỹ có 3 thiền viện, bên Pháp có một, là bốn. Thiền viện nói cho lớn chớ kỳ thật người tu phải kiên nhẫn nhịn nhục nó mới hình thành. Có nhiều chú tu một thời gian rồi chán, cái đó không có kết quả tốt được. Vô Vi là trong tự nhiên và hồn nhiên hình thành được 4 cái thiền viện đó, và nếu

người hành pháp chú tâm xây dựng cho chung thì tương lai chỉ có phát triển tốt mà thôi.

Tuy tuổi đã cao, nhưng thiền sư Lương Sĩ Hằng vẫn tiếp tục đi thăm bạn đạo khắp nơi để giải đáp thắc mắc khuyên nhủ mọi người nên kiên nhẫn, nhịn nhục dốc lòng tu hành để thân tâm được an lạc.

Bây giờ tôi nhớ lại những cái khóa của Thonon-les-Bains đó là tôi vui, đã xa cách bạn đạo từ lâu, nhưng tái hợp, mà bạn đạo bên Đức và bên Pháp dốc lòng tu, cảm động lòng tôi. Tôi mới dần thân cận độ với những khả năng sẵn có của chính tôi, thành tôi vui. Chính tôi cũng học hỏi không ít và bạn đạo cũng vui, đem lại một niềm tin vững chắc hơn ở tương lai của mọi người.

Năm 1995, thiền ca đầu tiên chủ đề “*Đời Đạo Song Tu*” được tổ chức tại Frankfurt, Đức Quốc.

Năm 1996, thiền ca chủ đề “*Tiên Giới Thiền Ca*” được trình diễn tại thủ đô Paris, Pháp Quốc.

Năm 1997, thiền ca chủ đề “*Sứ Giả Hòa Bình*” được tổ chức tại thủ đô Hoa Thịnh Đốn, Mỹ quốc.

Đầu xuân năm 1998, “*Sứ Giả Hòa Bình*” được lưu diễn tại Sydney, Melbourne và Perth, Úc Châu.

Thiền ca, mọi người đã đóng góp cho thiền ca thành tựu là cũng ước mong công hiến những sự thanh nhẹ cho quần chúng, xã hội, càng ngày càng ý thức và êm ả hơn trong cuộc sống hiện tại. Chớ thiền ca không phải mưu mô kiếm tiền. Nhưng mà thường thiền ca toàn là những người đã từ trong khổ sáng tạo ra xây dựng cho chung. Người đời, họ không hiểu, họ thấy thiền ca là kiếm tiền nhiều lắm, bỏ túi, ăn nhậu sung sướng. Đó là chuyện của người đời. Còn chúng ta là người tu mong mọi người thức tâm và tự xây dựng tâm linh để đem lại sự bình an cho quả địa cầu.

Sau khi chủ tọa thiền ca ở Perth, thiền sư cùng một số bạn đạo viên thăm Ayers Rock. Kế tiếp phái đoàn đi Cairns để quan sát địa điểm xây cất làng Vô Vi trong tương lai gần đây.

Chính tôi đã chọn đám đất đó, cái núi đó và anh em đang chuẩn bị xây cất. Khi mà họ tu họ thấy tiền bạc là giả, cuộc sống tâm linh là chánh, họ mới dần thân làm cái việc tốt cho người kế tiếp. Từ ở chỗ đó mà hình thành thì tương lai rất quý.

Montréal là nơi thiền sư Lương Sĩ Hằng trở về nghỉ ngơi sau những chuyến hoằng pháp xa nhà.

Tuổi trẻ tôi thích uống rượu, hút thuốc, vì đó cho nên sanh bệnh. Tâm làm thân chịu. Nhưng mình biết được việc làm đó không tốt, mình phải ăn năn sám hối, sửa đổi. Cho nên tôi mới bằng lòng đi thanh lọc. Những cái gì tôi đã rước vào thân, và làm cho tâm thân bất ổn. Cho nên ngày hôm nay tôi dần thân thực hành điều đó và kết quả rất tốt. Tôi mong rằng mọi người nhìn tôi, sẽ nhìn lại chính họ, và ăn năn sám hối, tự giải tất cả những độc tố trong cơ tạng, thì sẽ được khỏe mạnh và bình an. Những hình ảnh nhà thờ chùa chiền đã xây dựng hình thành tại mặt đất là của quý của nhơn loại, nếu chịu đến đó và truy lùng thực chất hình thành thì sẽ có kết quả. Cũng như tại sao chúng ta hành Vô Vi? Mang cái xác phàm, lấy nguyên khí của Trời Đất sửa đổi nội tâm mới tiến tới được. Thì những người đời, sau khi cực nhọc, vào chùa thấy thanh thân, thoải mái, là hướng về thanh mới giải được trước. Tu là phải tu như vậy mới là đúng. Đó là giây phút cảm động, những hình ảnh thanh tịnh quá khứ, và những người tu hiện tại có điển nên cầu nguyện và hướng thượng để cho hào quang chiếu rọi càng ngày càng sáng suốt hơn. Tôi nguyện tử vì đạo trước mặt ông, tôi phải hành cho đến ngày hôm nay. Tôi không ngờ ngày hôm nay tôi sống được 76 tuổi. Chính tôi nghĩ là bản thân tôi sống được 30 tuổi là tôi cũng mừng rồi, vì lúc ra đời bệnh hoạn nhiều, gia đình đông con khổ cực, không có gì có thể thành công. Mình nghĩ không có tương

lai, cho nên mong chết sớm còn tốt, nhưng mà đâu có dè sống tới ngày nay 76 tuổi, mà còn đầy đủ tinh thần, khỏe mạnh để phục vụ bạn đạo hằng ngày. Mỗi ngày trả lời biết bao nhiêu thư từ để cho mọi người nhận được thư được an vui. Tôi thấy việc làm của tôi, ở đại học thế gian cũng không có những cái khóa này, mà nhờ tôi nguyện Nam Mô A Di Đà Phật nhiều, niệm nhiều, cái trí tôi nó mở, thì mọi việc tôi mới giải quyết được nhanh nhẹ và thông suốt, không có khó khăn. Tương lai của Vô Vi là do hành giả mà thôi, không có dốc lòng hành thì không có kết quả; dốc lòng hành chỉ có hội tụ tốt. Ước vọng mọi người thoát nghiệp và tiến tới xán lạn vinh quang. Khi tôi lìa đời rồi, người thế gian thế nào cũng nói về tôi, nhưng mà họ phải xét rõ, tôi nhờ cái gì mà tôi mới tiến tới tốt? Tôi nhờ cái pháp và tôi bằng lòng hành pháp tôi mới có kết quả. Những người kế tiếp muốn, thì về dùng những cái dung điểm này mới dễ tiến, còn không, nghe qua rồi bỏ không có lợi lộc gì. Hình ảnh của tôi muốn để lại cho hậu thế cho nên tôi nhắc nhở Nhật Quang Phật là ánh sáng từ bi vô cùng, mà mọi người cũng nằm trong cái nguyên lý đó, có âm có dương, và với hành cái pháp của chúng ta ở đây, là chỉ hiệp nhứt nó mới bừng sáng, hiệp nhứt cùng Trời Đất nó mới bừng sáng. Cho nên phải đầy công hành pháp mới có kết quả. Tôi là một người đi trước, gặp nhiều trở ngại trong đời, phải khổ cực đầy công hành. Tôi mong rằng mọi người

nhìn người đi trước, hành động của người đi trước
mà tự thực hành tiến tới tốt, ở tương lai quả địa cầu
sẽ yên vui.

Đố ai biết được chính mình
Tình đời đen bạc hành trình tự tu
Mất quân bình tạo cảnh khờ ngu
Đem thân dục lạc khó tu khó hòa
Cảm thông nguyên lý một nhà
Tự tu tự tiến chan hòa yêu thương
Tình thương đạo đức mở đường
Giúp hồn tiến hóa rõ gương Phật Trời
Cùng tu khai triển hợp thời
Sống vui tạm cảnh nơi nơi an hòa
Biết mình tận hưởng tình Cha
Đứng ra gánh vác cùng hòa tự tu
Vía hồn thanh nhẹ giao du
Biết mình rõ rệt giải mù nội tâm
Cùng chung nguyên lý mừng thâm
Tâm ta tâm họ tâm tâm tương lai

Kính bái
Lương Vĩ Kiên

Kính thưa quý vị Voviled Multimedia xin chân thành
cảm tạ quý vị đã theo dõi cuộc đời của thiền sư Lương Sĩ
Hằng qua cuốn video “TÔI LÀ AI?”.

Chúng tôi ước mong quý vị sớm hiểu được xác thân là giả tạm, tìm được nẻo đạo huyền vi, hành thiền cho thân tâm an lạc và chuẩn bị cho phần hồn mai sau được thanh nhẹ, thăng hoa ở chốn thiên đàng đời đời kiếp kiếp.

VÔ VI
Ấn Tổng và Kính Biểu

**Muốn thỉnh kinh sách hay phát tâm ấn tổng,
xin liên lạc:**

VÔ VI

Điện thư: kinhsachvovi@gmail.com

Printed for Free Distribution / Not For Sale

website: <http://www.voviphatphap.org>

ISBN 978-1-933667-13-3

Các sách xuất bản:

- Địa Ngục Du Ký (Đào Mộng Nam & Lương Sĩ Hằng).
- Đồi Đạo Song Tu & Tình Trong Bốn Bể (Đỗ Thuần Hậu).
- Luân Hồi Du Ký (Đào Mộng Nam).
- Nguyên Lý Tận Độ (Lương Sĩ Hằng).
- Nhân Gian Du Ký (Đào Mộng Nam).
- Kinh A Di Đà (Đỗ Thuần Hậu & Lương Sĩ Hằng).
- Phép Xuất Hồn & Quái Mộng Kỳ Duyên (Đỗ Thuần Hậu).
- Phụ Ái Mẫu Ái (Lương Sĩ Hằng).
- Tham Gia Phát Triển Trí Tâm '96 (Lương Sĩ Hằng).
- Tham Gia Phát Triển Trí Tâm '97 (Lương Sĩ Hằng).
- Tham Gia Phát Triển Trí Tâm '98 (Lương Sĩ Hằng).
- Tham Gia Phát Triển Trí Tâm '99 (Lương Sĩ Hằng).
- Tham Gia Phát Triển Trí Tâm 2000 (Lương Sĩ Hằng).
- Tham Gia Phát Triển Trí Tâm 2001 (Lương Sĩ Hằng).
- Tham Gia Phát Triển Trí Tâm 2002 (Lương Sĩ Hằng).
- Thiên Đường Du Ký (Đào Mộng Nam & Lương Sĩ Hằng).
- Thư Từ Lai Vãng '96 (Lương Sĩ Hằng).
- Thư Từ Lai Vãng '97 (Lương Sĩ Hằng).
- Thư Từ Lai Vãng '98 (Lương Sĩ Hằng).
- Thư Từ Lai Vãng '99 (Lương Sĩ Hằng).
- Thư Từ Lai Vãng 2000 (Lương Sĩ Hằng).
- Thực Hành Tự Cứu (Lương Sĩ Hằng).
- Thượng Đế Giảng Chân Lý (Kim Thân Cha).
- Tôi Tâm Đạo (Hồ Văn Em).

VÔ VI
Ấn Tổng và Kính Biểu

Printed for Free Distribution / Not For Sale

website: <http://www.voviphatphap.org>

VÔ VI

ISBN 978-1-933667-13-3

9 781933 667133

Ghi Chú:

¹ Quần: Rối bời, lẫn thẩn, không có sáng suốt.

² A-xít: Acide.

³ Giày xéo: Giẫm đạp lên một cách tàn bạo.

⁴ Vinh thân phì gia: Đạt danh vọng, giàu sang cho bản thân và gia đình.

⁵ Mầu: Huyền diệu như có phép lạ.

⁶ Bộ răng không chịu nhai kỹ chỉ nuốt trọng.

⁷ Đăm đăm: Cắm đầu vào, lao đầu vào.

⁸ Tào Khê: là một luồng điện từ bị chuyển cũng như suối. Cho nên người tu Vô Vi thiền định khai mở tâm trí rồi thì thao thao bất tuyệt mà nói gì cũng nói về đạo, xán lạn trong tâm hồn. Khi muốn nói đạo thì không có dứt, trên đại bị ban chiếu tuôn chảy như suối. Cái đó là suối đạo. Tào Khê là suối đạo của phần hồn, đem những lời quân bình cho mọi người cộng hưởng. (*Khóa Học Thonon Vấn Đạo 3*)

⁹ Thét: Mãi.

¹⁰ Xán lạn: Sáng sủa, rực rỡ.

¹¹ Ti-vi: Nói tắt của television, máy truyền hình.

¹² Ga-ra: Garage, nhà để xe.

¹³ Phỉnh: Nói ngon ngọt, nói khéo để người khác tin theo, nghe và làm theo.

¹⁴ Can-xe: Cancer, bệnh ung thư.

¹⁵ Chủ kiến: Lấy thế mà đẹp đám này cứu đám kia, đó là chủ kiến. Còn mình dứt chủ kiến là mình thấy mọi sự đều phát triển theo khả năng của chính nó mới nhận thức được trăm hoa đua nở, màu nào sắc nấy rõ ràng; không nên lấy màu này chèn ép màu khác. Không được! Cứ tự nhiên và hồn nhiên của Trời Đất sẵn có, mới tiến hóa nhẹ nhàng được. Nếu chúng ta chèn ép chỉ có giới hạn thôi! (*Khóa Học Thonon Vấn Đạo 3*)

¹⁶ Sốp: Shop, cửa tiệm.

¹⁷ Stock: Cổ phần.

¹⁸ Micro: Microphone.

¹⁹ Triết: Trí tuệ.

²⁰ Oằn: Bị cong xuống do chịu một sức lớn hay vật nặng.